XV. évfolyam 8. szám. Ára: 1 forint 1959. február 19.

Ludas Matyi

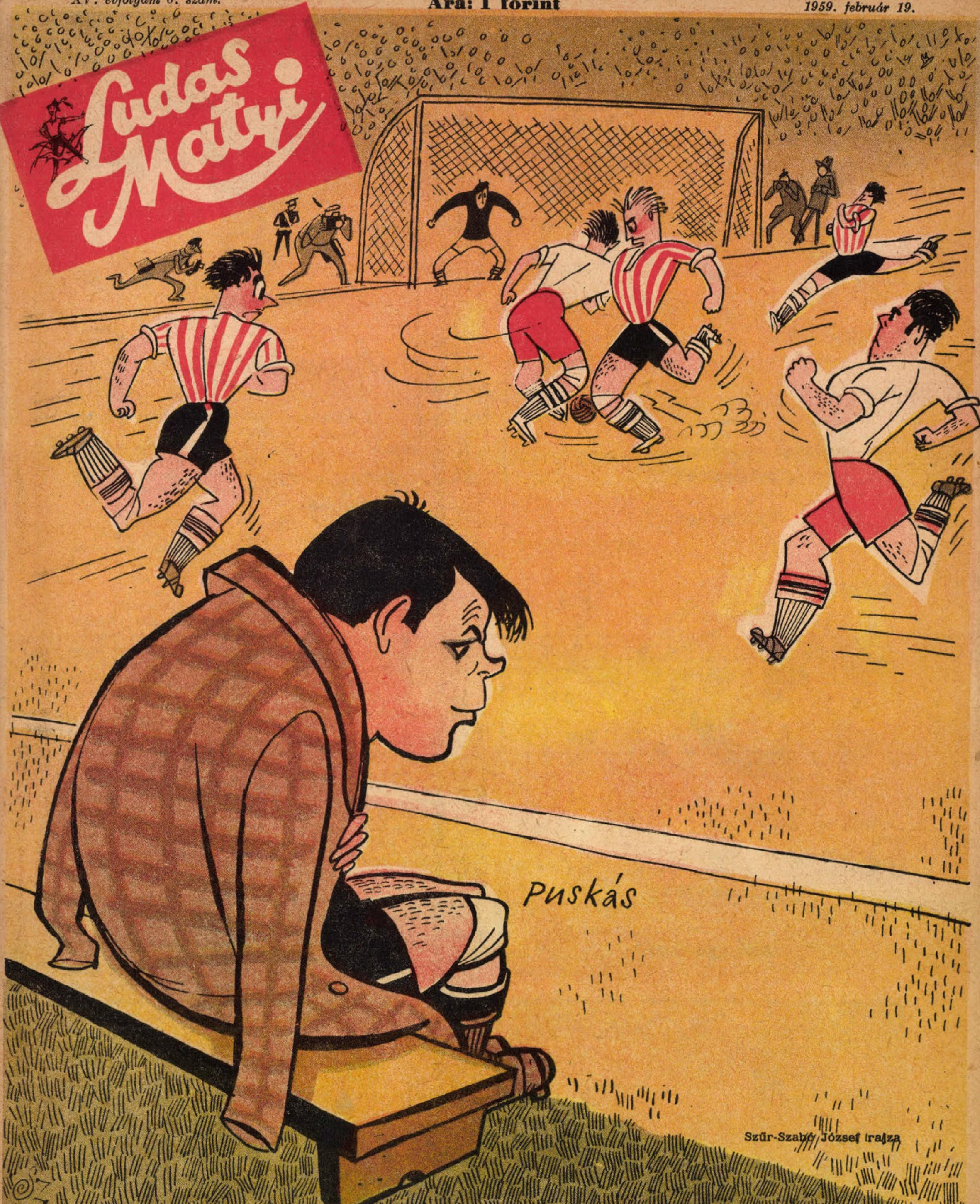

Szűr-Szabó József rajza

— Nahát, ezek a spanyolok kitettek a csapatból... Ha nem jövök formába, a végén még honvágyam lesz...

Orgiák a francia nemzetgyűlés volt elnökénél

Sándor Károly rajz

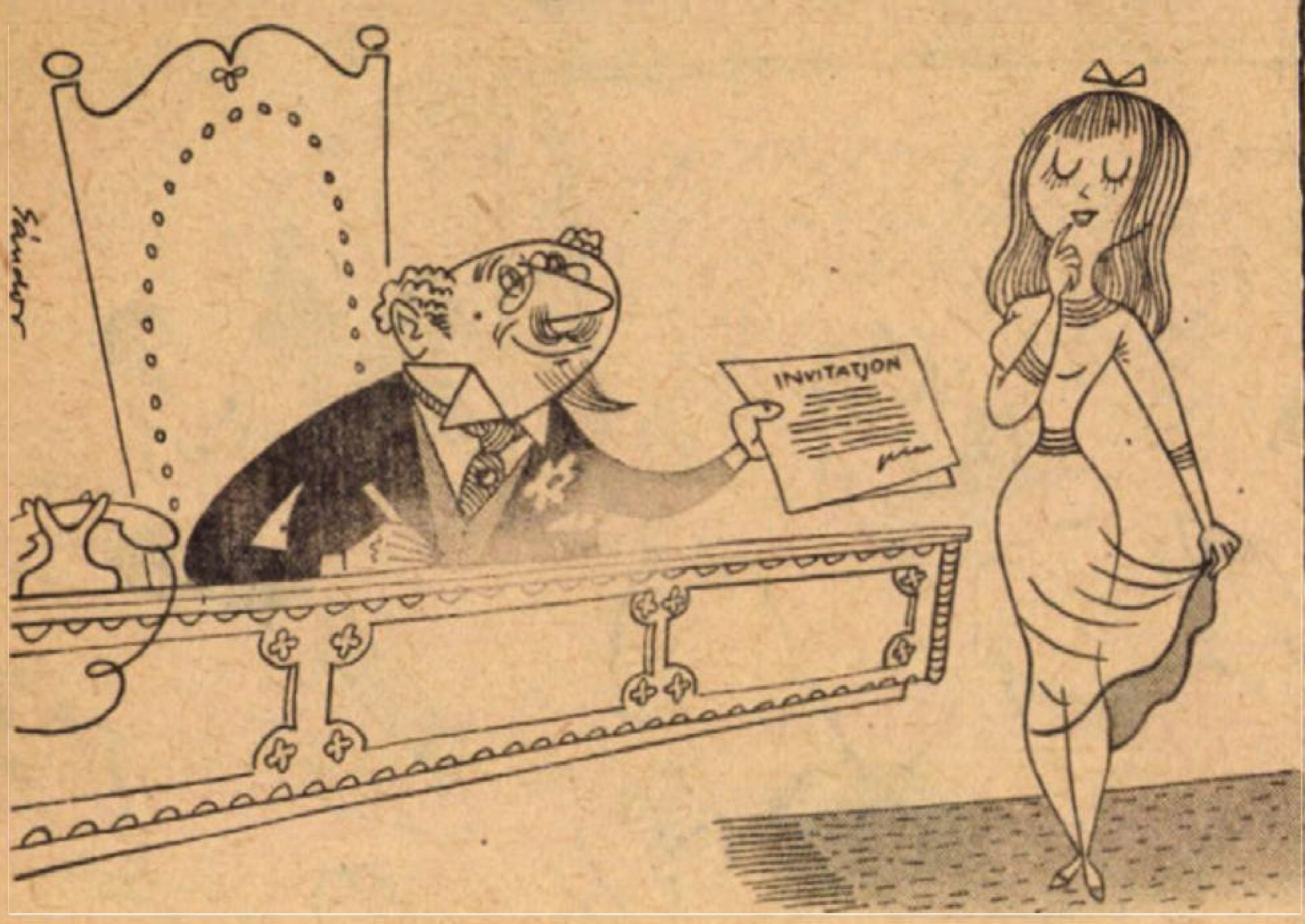

– Kicsikém, meghívom magát az estélyemre!
– Sajnos, nem mehetek el...
– Miért? Nincs mit felvennie?
– Nem. Nincs mit levennem.

Van ez így...

Vasvári Anna rajza

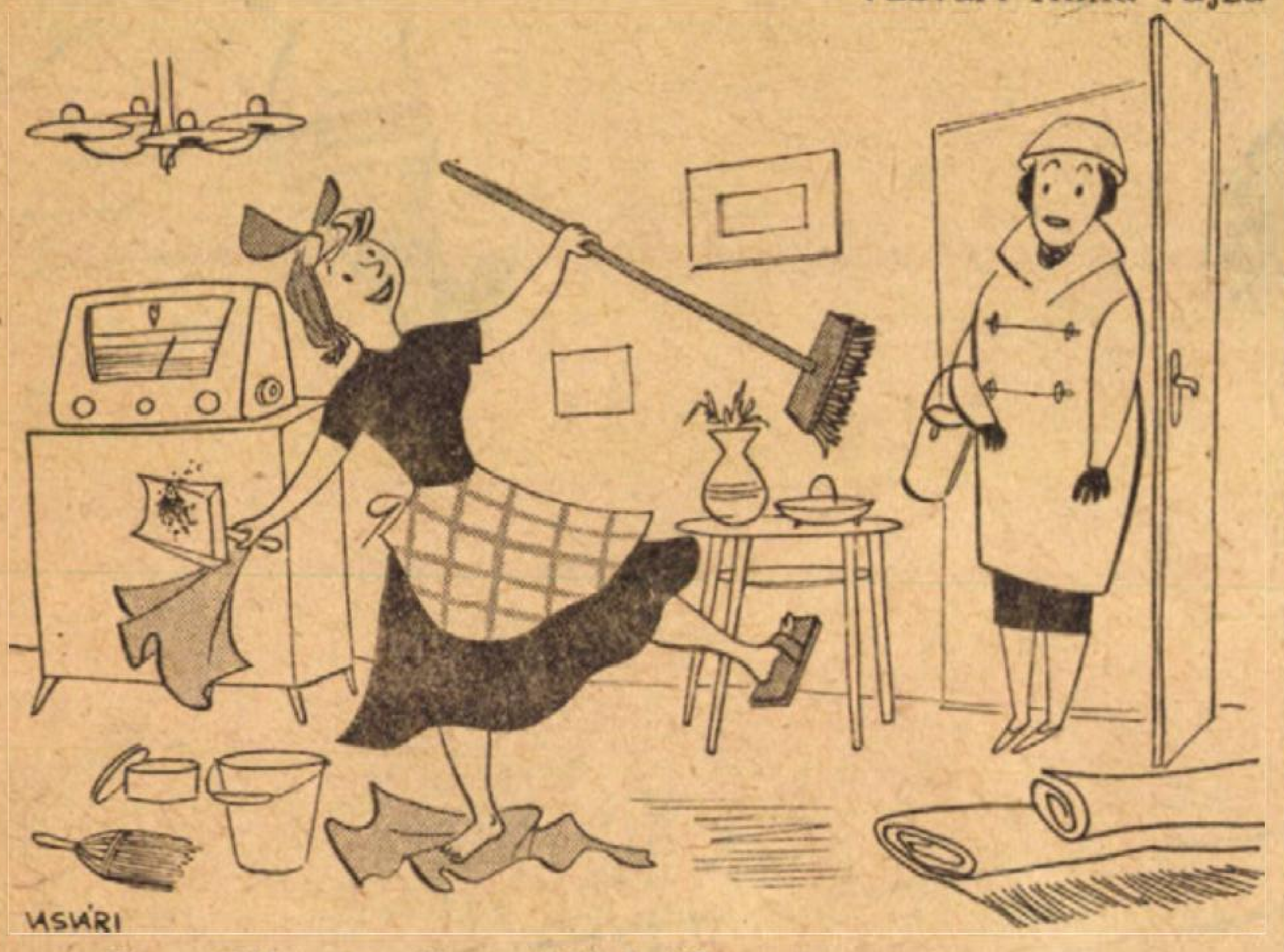

– Te mitől vagy ilyen jókedvű?
– Felvettem egy ellenszenves bejárónőt és nem jött el!

Mai gyerekek

Schwott Lajos rajza

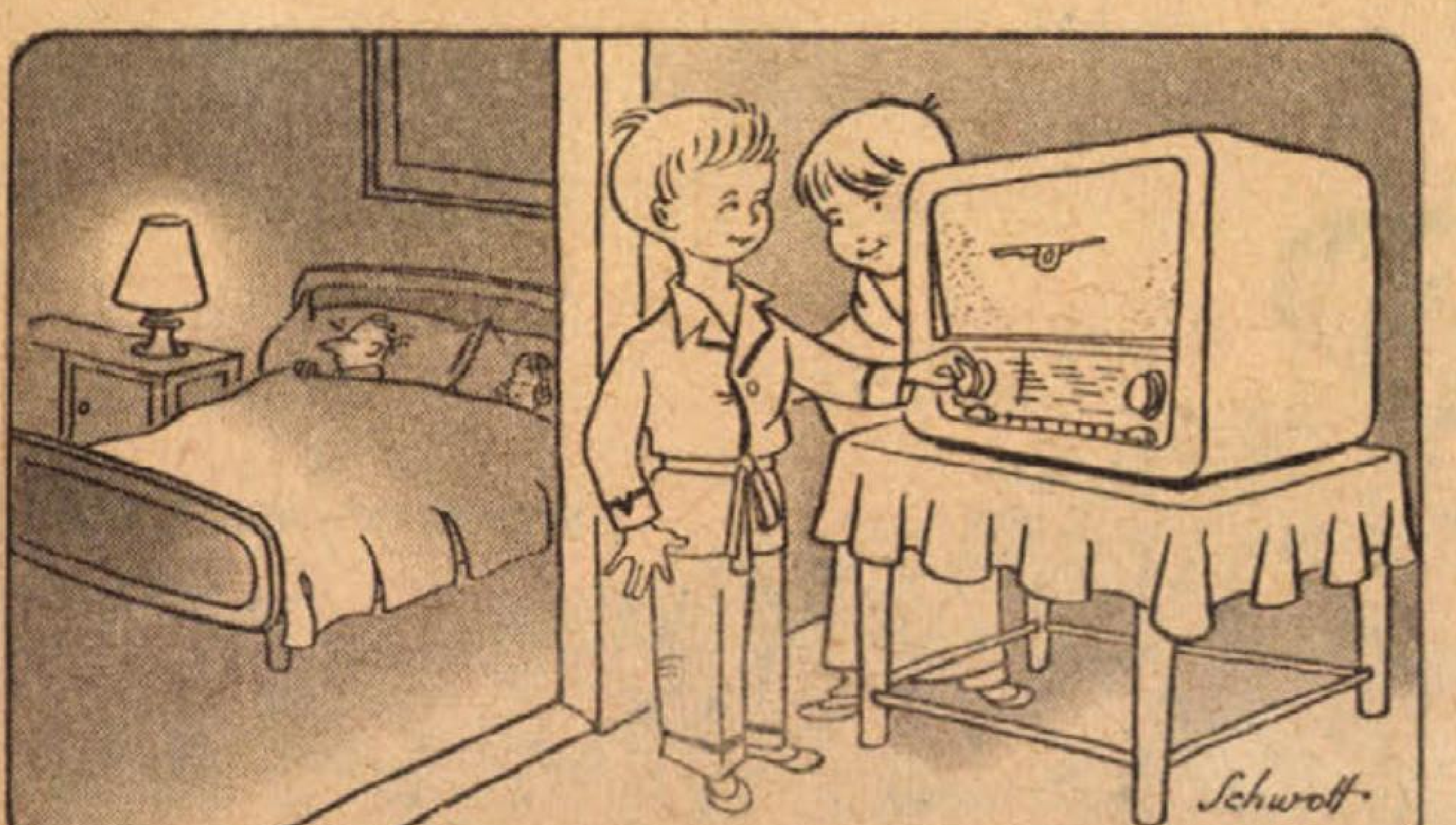

– Végre elaludtak... Most meghallgatjuk a Vasárnapéji Rádiószínház műsorát...

Lottó-főnyeremény

Réber László rajza

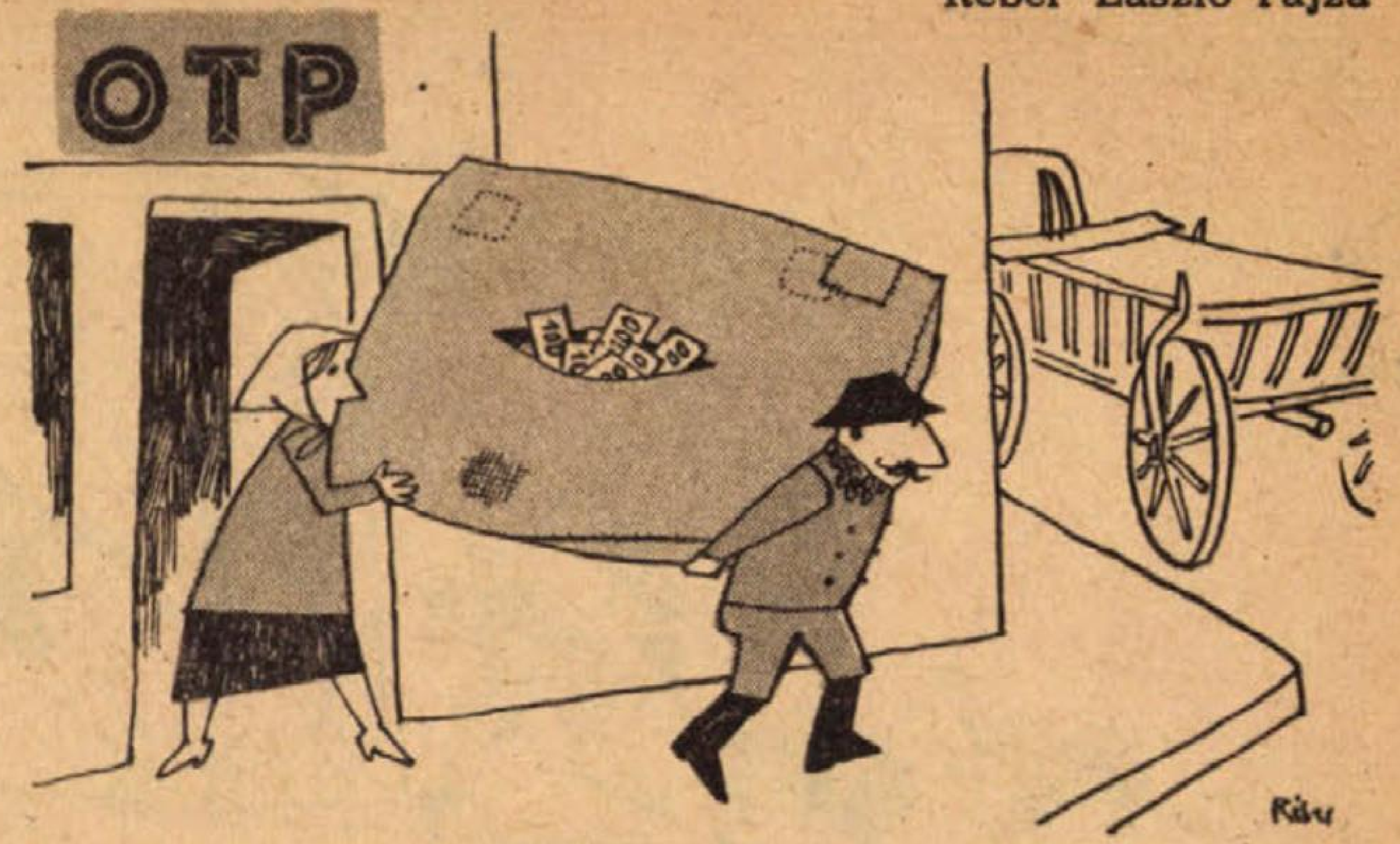

Puszipajtások

Szereplők: Seregélyi és Vermes.
Szín: játszódhat függöny előtt is.

Seregélyi (balról be, hóna alatt iratok).

Vermes (jobbról be, kezében dosszié).

Seregélyi (tüntetően elfordítja a fejét).

Vermes (gőgösen átnéz Seregélyi feje fölött).

Seregélyi (morogva, elmenőben): El van rontva a mai napom...

Vermes (tettetett csodálkozással): Hát ez még mindig él?

Seregélyi (visszafordul): Mondott valamit, Vermes úr?

Vermes (megáll és visszafordul): Hozzám szólt, Seregélyi úr?

Seregélyi (ingerülten): Nem magához. Magával én nem társalgok. Én csak megállapítottam, hogy el van rontva a mai napom...

Vermes (emelt hangon): Látom, hogy tátog a szája, de nem hallom, mit mond!

Seregélyi: Akarja, hogy megmagyarázzam, revizionista leánykupec?!

Vermes:: Nem vagyok kíváncsi egy demagóg huligán magyarázataira!

Seregélyi: Nono! Jobb lesz, ha vigyáz a szavaira, beépített táppénzcsaló!

Vermes (kacagva): Én vigyázzak? Vigyázzon maga, maga hőzöngő cserkész! Tudom, amit tudok!

Seregélyi (gúnyosan): Mit tud, mit tud? Szeretném tudni, bár nem érdekel...

Vermes: De talán az érdekli, hogy én tudom, hol tartózkodott 1956 decemberében?!

Seregélyi: No de én is tudom, hogy mit mondott félévvel ezelőtt, egy társaságban, bizonyos Szekfiéknél!...

Vermes: Úgy? Nos, az a bizonyos Szekfi önről is mesélt egyetmást, az ön üzletecskéiről... Nagyon érdekes volt!

Seregélyi: Akár csak az ön kedves apósának az élete története...

Vermes: Erre csak egy szót mondok: lakás!

Seregélyi: Én is csak egy szót mondok: arany!

Vermes: Állás!

Seregélyi: Tartásdíj!

Vermes: Mindent tudok!

Seregélyi: Hehe, én is tudok mindent!

Vermes: Mindent?

Seregély: Mindent.

(Kis szünet után)

Vermes: Seregélyi kartárs, én nagyon szívesen vitatkozom önnel, de itt nagy huzat van, könnyen megfázhat...

Seregélyi: Nagyon kedves öntől, Vermes kartárs, hogy aggódik értem...

Vermes: Az csak természetes...

Seregélyi: Az előbb azon gondolkoztam, hogy immár két éve dolgozunk együtt, de így még sohasem diskuráltunk.

Vermes: Bizony, egyszer össze kellene jönnünk fehér asztal mellett.

Seregélyi: Boldogan, de ön olyan elfoglalt ember!...

Vermes: De Seregélyikém, ilyen fontos dologra időt szakít az ember!

Seregélyi Vermeském, lekötelez!

Vermes: Hát akkor ebben maradunk. Majd alkalomadtán felhívom telefonon...

Seregélyi: Fel is ugorhat hozzám!

Vermes: Hát akkor, ha megengeded, szervusz, én vagyok az idősebb!

Seregélyi: Szervusz. *(Kezetfognak.)*

Vermes: Meg tudnád mondani, miért is haragudtunk mi egymásra, pajti?

Seregélyi: Fogalmam sincs, pajti, de most már rohannom kell, szervusz!

Vermes: Én is megyek. Szervusz pajti, szervusz! (Mindketten el.)

(mikes)

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

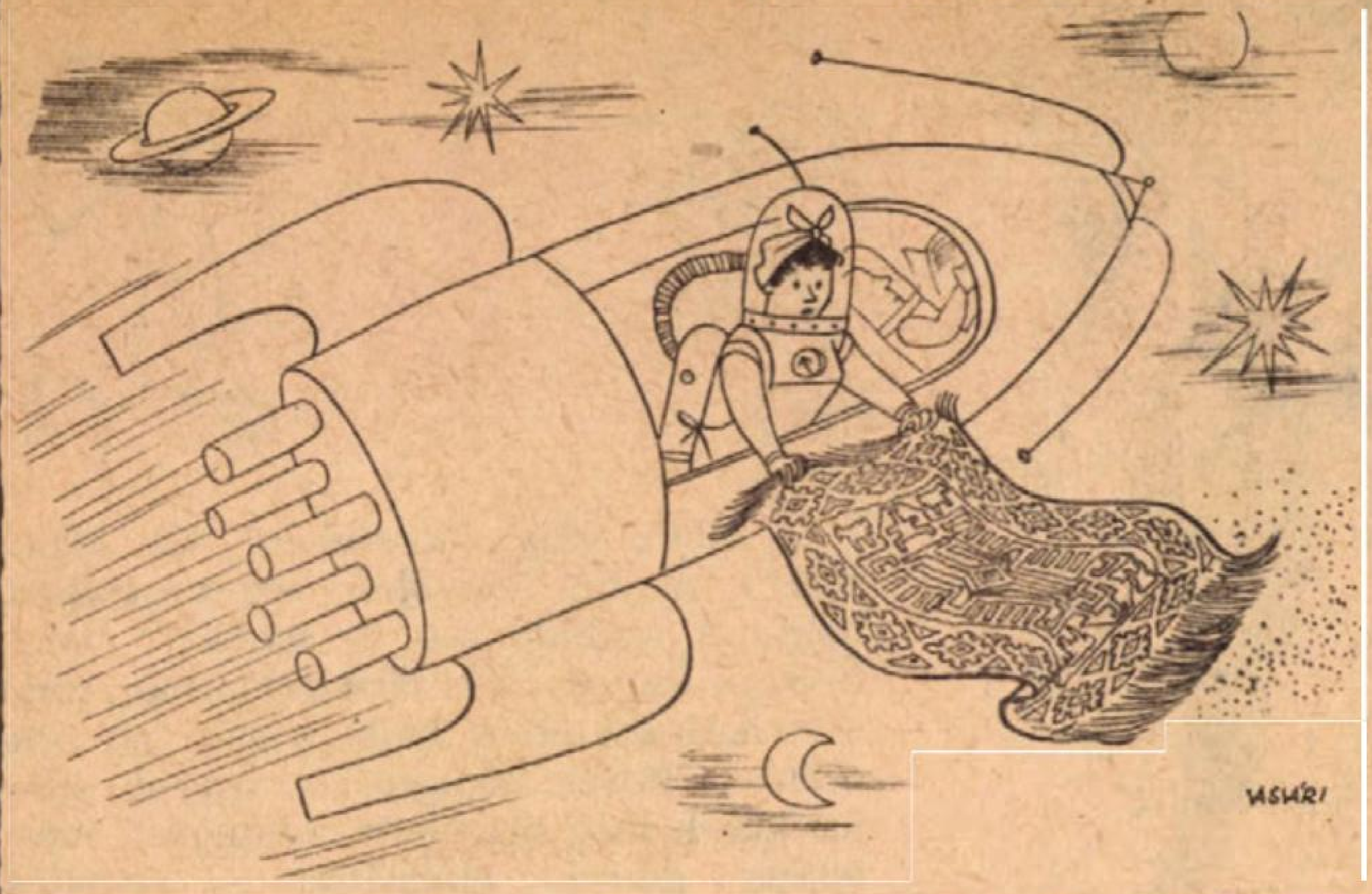

Vigyázat, nyakunkon az ár!

Felhívás a Pesten lakó Emberiséghez

Barátaim! Fogjunk össze, amig nem késő. A szennyes ár éppen egyik legsűrűbben lakott kerületünket a Belvárost, a Váci utca és a Petőfi Sándor utca környékét fenyegeti. Ki ment meg minket az egyes cipő őstermelők által okozott elemi csapásoktól? Kicsiny családok havi költségvetései dőlnek romokba! Kétségbeesett férjek vonszolják el zokogó asszonyaikat a kirakatok elől! A vásárlók százai menekülnek csónakon, villamoson és autóbuszon a város többi kerületei felé, ahol enyhetadón, szelíden hömpölyög az ár. Kövessük a Hős példáját, aki a napokban élete kockáztatásával mentett meg egy könnyelmű hölgyet a Belvárosban. A gyengeidegzetű, tehetetlen vásárló kiválasztott magának egy tűsarkú cipellőt. Erejét vesztve, tehetetlenül küzdött a 750 forintos ár ellen. Már majdnem kifizette a teljes összeget, mikor az utolsó pillanatban megjelent Wesselényi kartárs, aki bátran, élete kockáztatásával motorkerékpárjára emelte és elvitte a biztonságot jelentő Állami Áruházba. Ó, pestiek, ki a gátra valamennyien; mielőtt a szennyes, piszkos ár tovább emelkednék!

Galambos Szilveszter

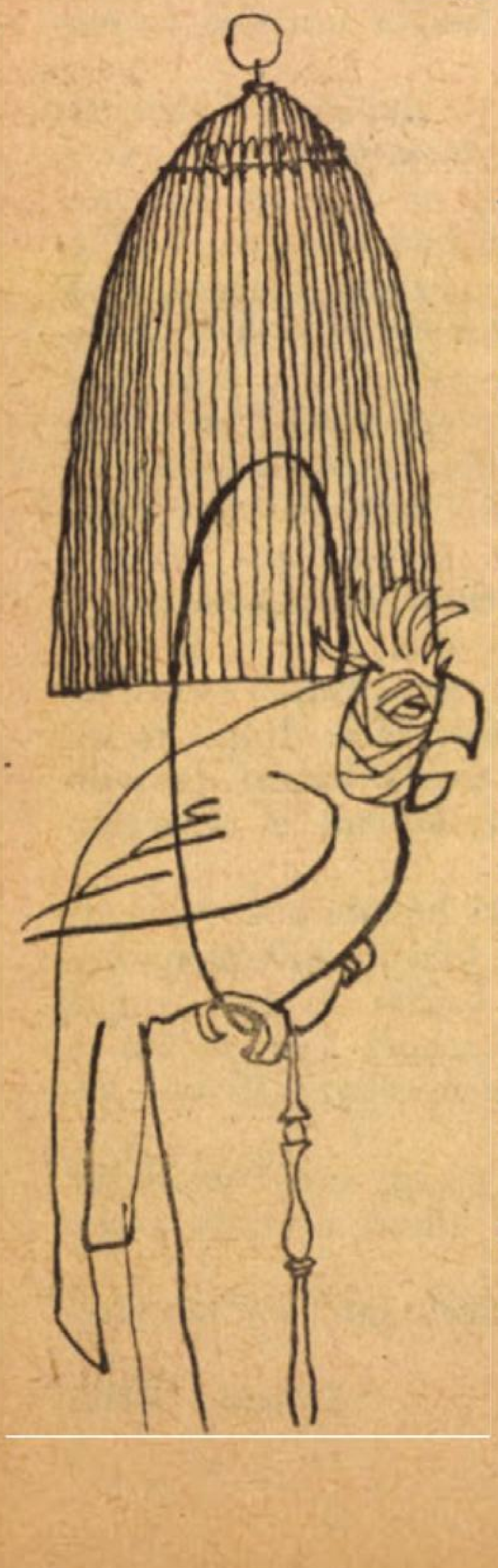

PECH!

Tudom jól, hogy e kis verssel
Senkit fel nem hangolok,
Megelőztek megint minket
Sikerben az angolok!...
A Hiób-hír úgy terjedt el
Pesten akár a ragály;
Hogy egy angol kisvárosban
Él egy tudós papagáj...
A bölcs állat háromszáz szót
Tud és akit érdekel:
Annak fejből tizennégy dalt
Könnyedén elénekel!
Ezek után nem csoda, hogy
Feljajdulok irigyen,
S dühömben a duplájára
Dagad a pajzsmirigyem...
Lám, ott akad papagáj is,
Mely a pálmát elviszi,
S nálunk még egy marha sincsen,
Aki mindezt elhiszi...!

Szilágyi György

Álarcosbálon

Gerő Sándor rajza

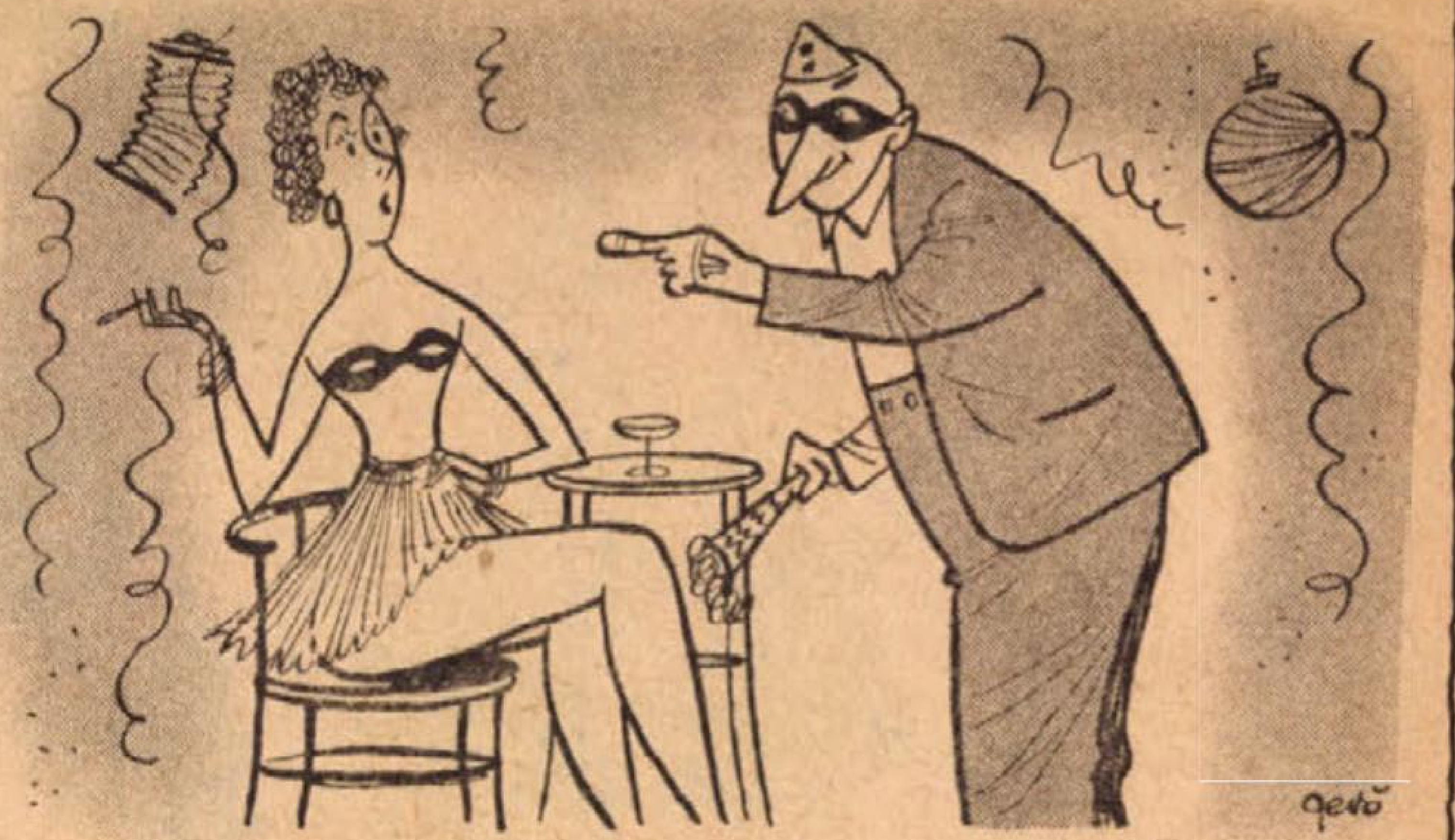

– Bocsánat, kisasszony... Lecsúszott az álarca...

A távirányítás korszaka

Kaján Tibor rajza

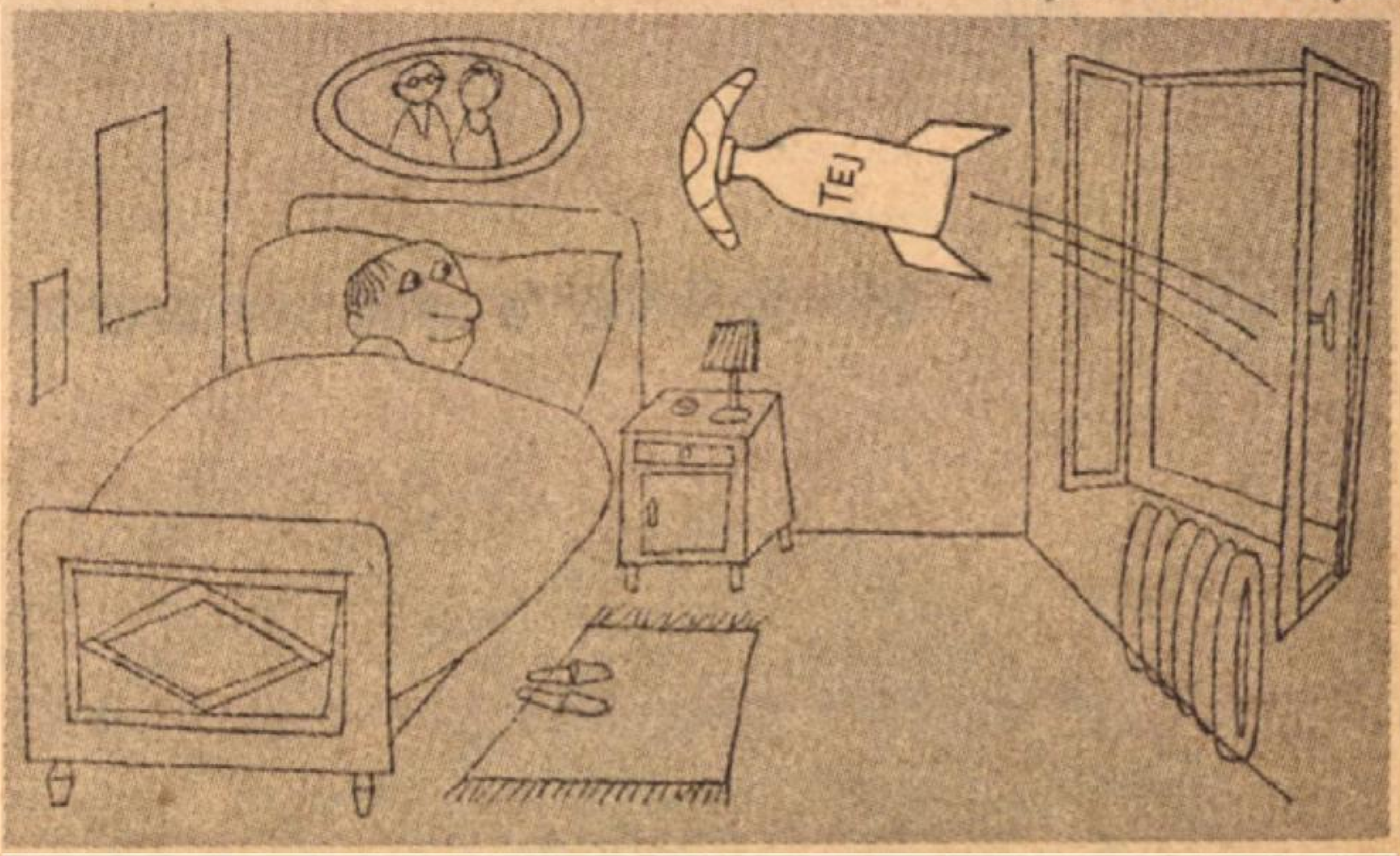

Propaganda-autó

Várnai György rajza

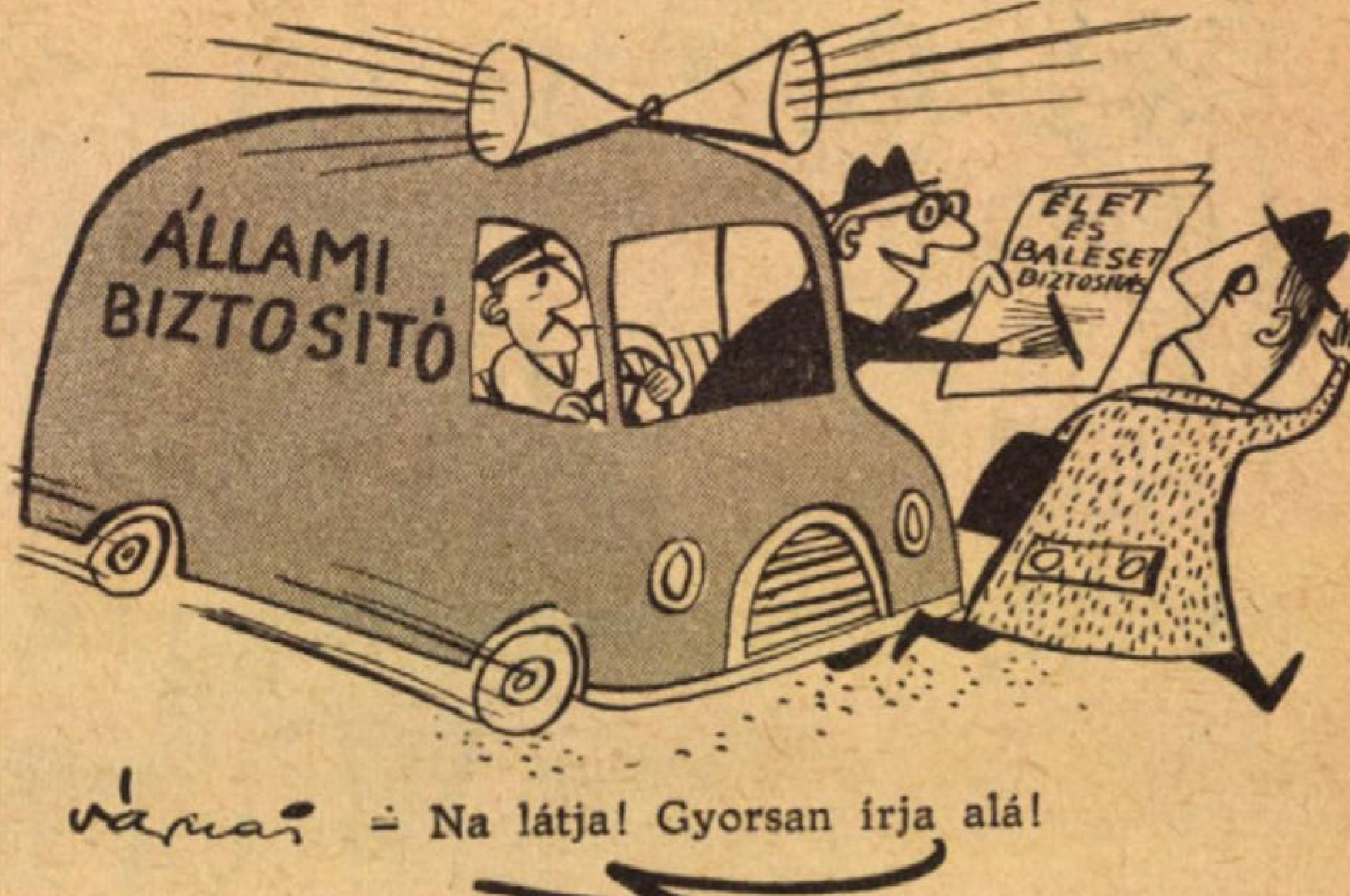

– Na látja! Gyorsan írja alá!

Altatás

Hegedűs István rajza

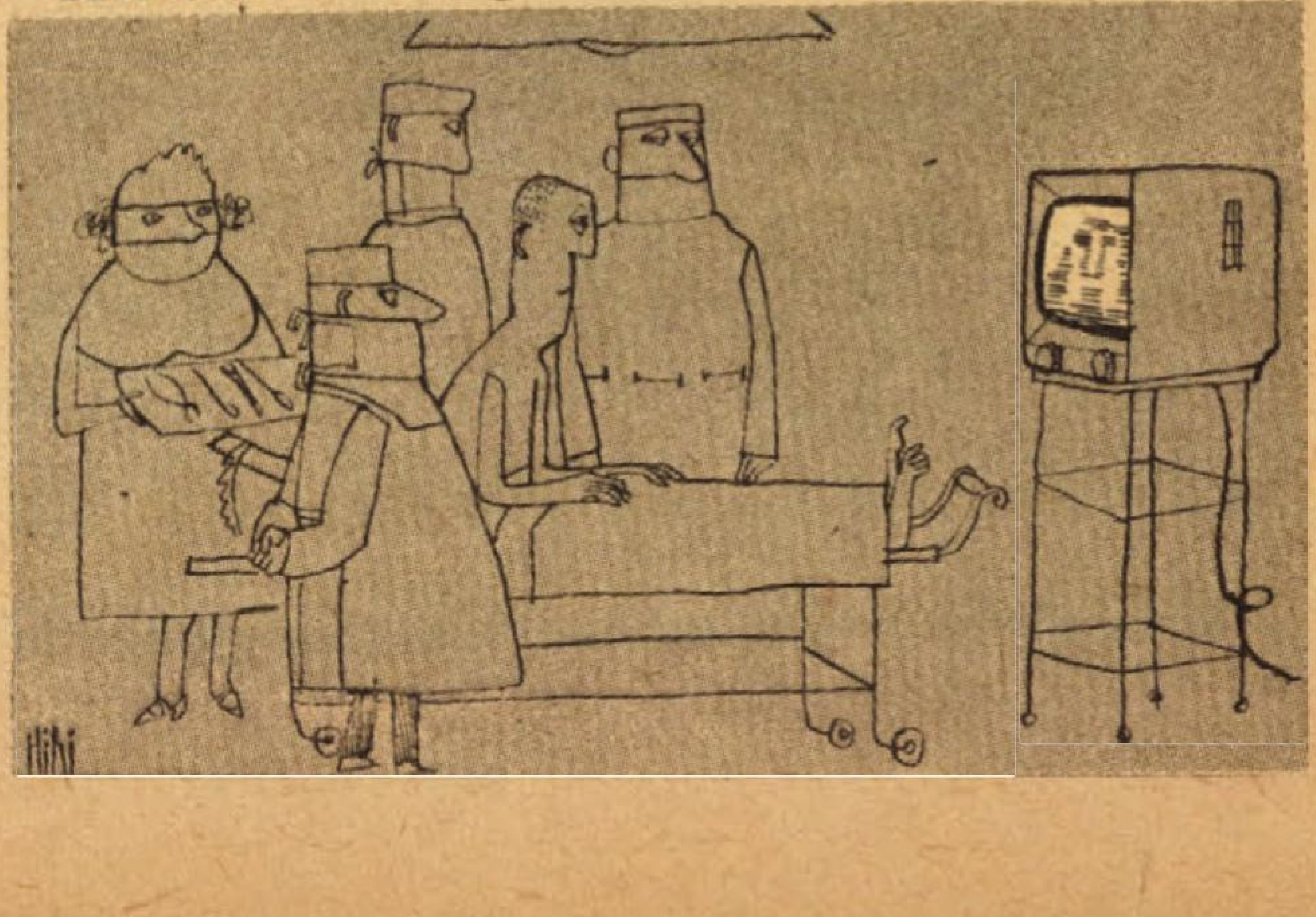

Aggódó mama

Pusztai Pál rajza

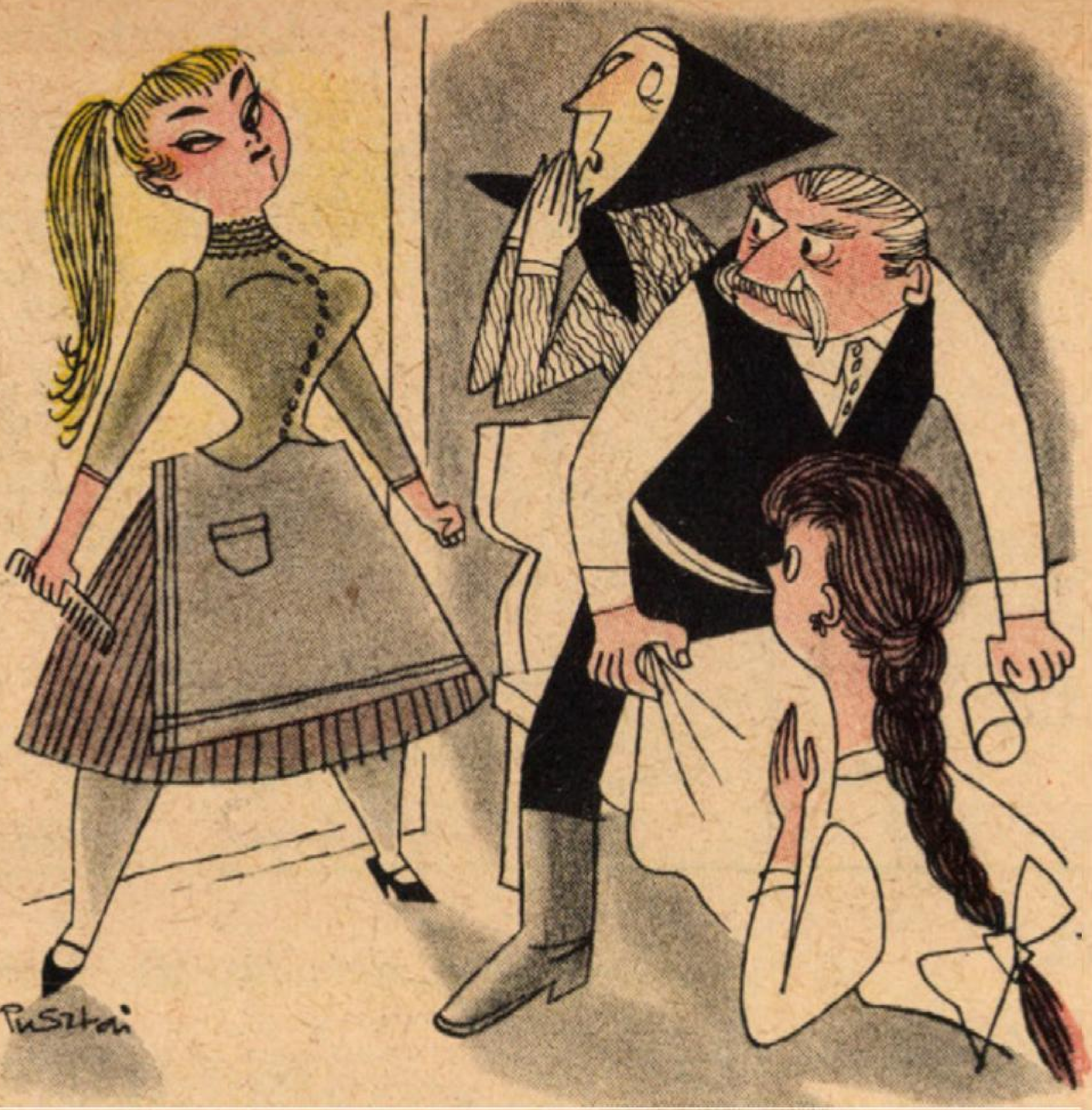

– Jaj, kifésülted Julis? Téged befont valaki!

Mi érdekli a ma emberét?

Toncz Tibor rajza

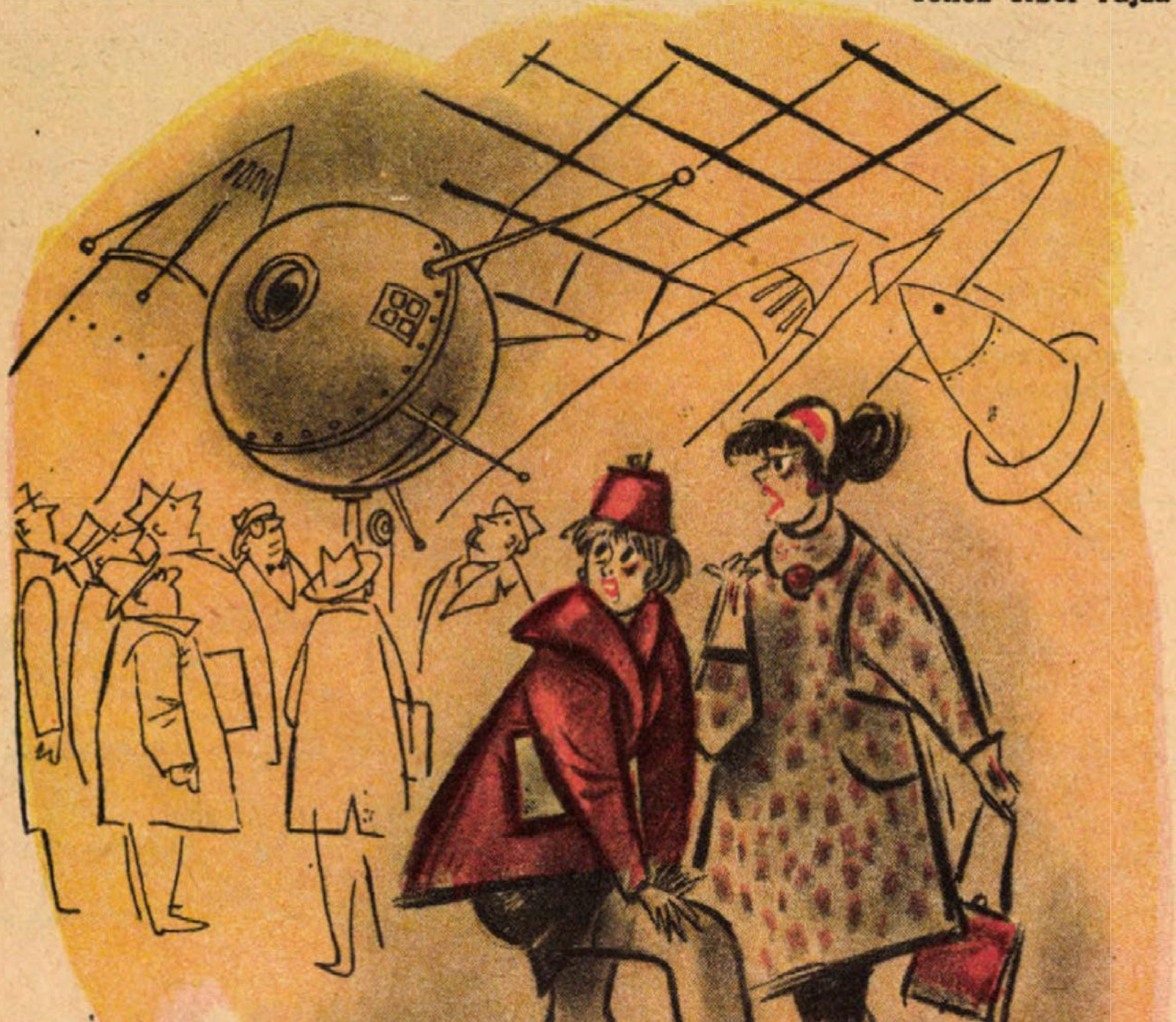

– Hiába minden, drágám, úgy látszik, ezeket kizárólag a kiállítás érdekli! ; ; ;

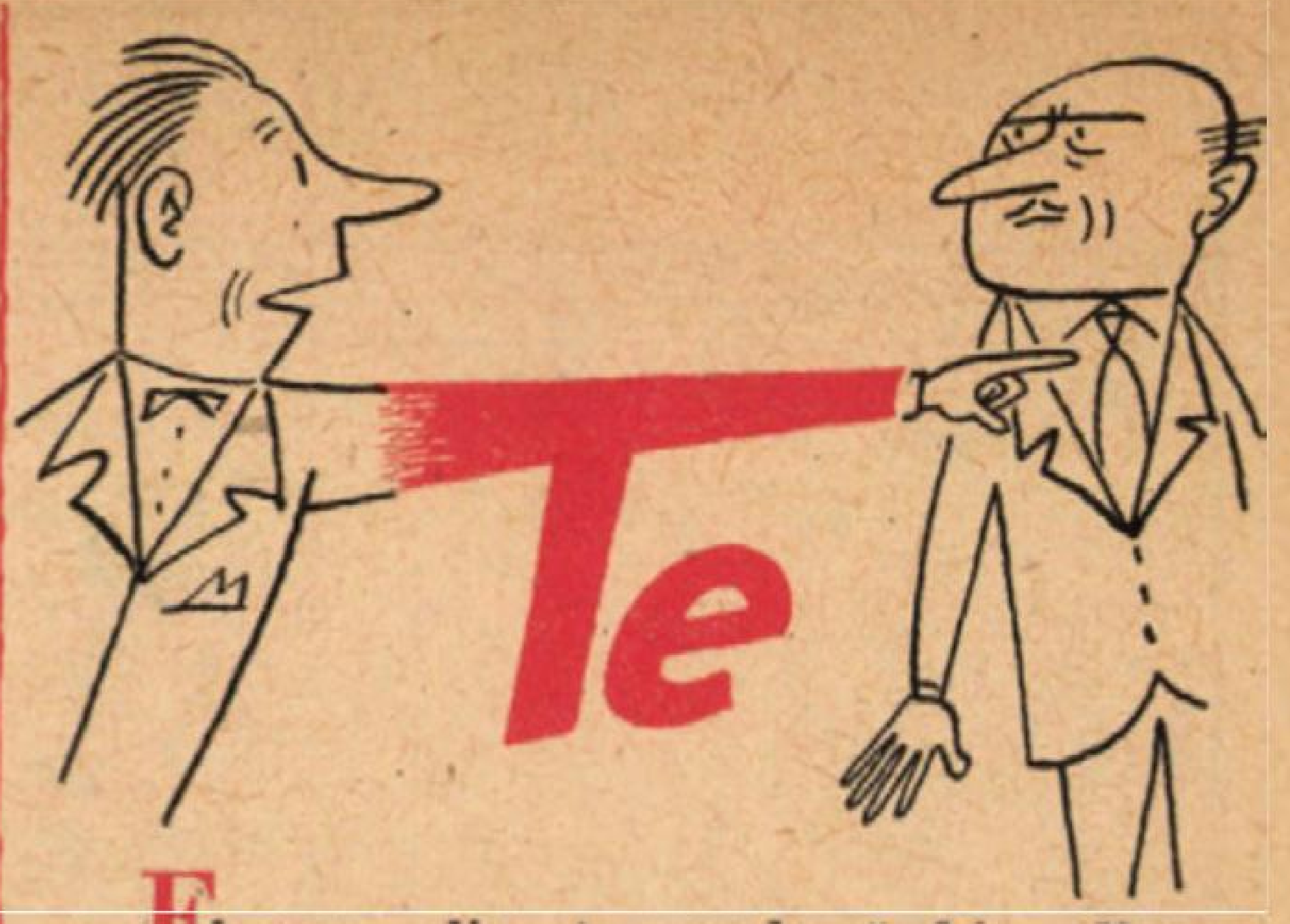

Te

Finom, alig észrevehető kis alkatrész a nyelv bonyolult szerkezetében, mégis ő szabályozza az emberi életet. Szerepe fontosabb a társadalomban, mint a nélkülözhetetlen hajszálrugóé az óraműben. Játszi könnyeden árnyal, kifejez közeledést, tiszteletet, rajongást, megvetést, gúnyt, elutasítást — egyetlen gyűjtőszóval: mindent.

Te — mondja a lángragyúlt szerelmes, hirtelen fordulatot adva kettejük addig bizonytalan kapcsolatának, túl a magázás fonák időszakán, de még innen az értelmetlen gügyögés ingoványain.

Te — üvölti egy későbbi időszakban a nemes haragra gyúlt hitves, amikor az egykori dalia borvirágos orral és üres zsebbel tér haza, hajnali órán. És a nagyobb nyomaték kedvéért még hozzáfűzi: utolsó gazember!

Te, kedves Gazsi öcsém — járt ki a megszólítás urambátyám letűnt korszakában a táblabíró úr nagyreményű pártfogójának, aki második napja tevékenykedett a XII. ügyosztályon. Viszont, jöjjön csak ide Fekete úr, volt a neve negyvenévi odaadó szolgálat után a kontírozó könyvelőnek, akinek véletlenségből a Szondy utcában ringott a bölcsője.

Te ostoba fajankó — dörmögte a hetedik gimnáziumban közvetlen hangon a fizikatanár, de hármast adott félévben. — Jelölt úr, ön nem eléggé tájékozott — közölte választékos orrhangon a statisztika professzora az utolsó szigorlaton és elbuktatott.

Te, Nagy elvtárs, zseniálisan láttad meg a kérdés súlyponti részét — közli az osztályvezető az igazgatóval. — Bezzeg maga, Kis kartárs, még mindig helytelenül viszonyul a takarékossági mozgalomhoz — tereli helyes irányba az előadót.

Te vadbarom! — üvölti a kékrevált néző kedvenc középcsatárának a Népstadion páholyából, amikor az két méterről az üres kapu fölé bombáz. — Nagyon örülök, hogy megismerhettem, évek óta ön a labdarúgó ideálom — közli másfél órával később elfogultan, midőn a Búbánathoz címzett talponállóban véletlen szerencse folytán összeismerkednek.

Te, drága Gyulám, semmit sem tehetek az ügyben — sajnálkozik széttárt karokkal a minisztérium főtanácsosa, egykori számtantanára előtt, akinek két évtizeddel korábban, az I/b-ben reszkető szájszéllel így rimánkodott: drága jó tanár úr kérem, ne tessék beírni az intőkönyvembe, hogy én loptam el a szertárkulcsot.

Megkülönböztetett hódolatom, eminenciás püspök úr — köszön kalaplengetve a buzgó hívő, aki bajban érezve magát, keresetlen egyszerűséggel így fordul a püspök legfőbb felletteséhez: Uram, segíts!

Arra ugyanis még nem volt eset, hogy a következő válasz érkezett volna a felhők közül:

— A maga ügyével nem áll módomban foglalkozni . . .

Ivándy Ernő

Nem koptatja magát!

Lázasan kerestem összeköttetést (lejárt idegen szóval, protekciót) Letenye Pálhoz, a hatalmas Vajmiért vállalat hatalmas igazgatójához. Ki van vele jóba? — ezt a körkérdést intéztem barátaimhoz.

— Elemérnek osztálytársa volt — közölték velem az értékes információt.

Nyomban meghívtam Elemért egy pohár turmixre, a divatos pesti „főző-italra" és kertelés nélkül rácsaptam:

— Állítólag te jóban vagy Letenyével, a hatalmas Vajmiért hatalmas igazgatójával.

— Testilelki jóbarátom — szólt szerényen Elemér.

— Akkor megkérnélek...

Nem folytathattam, közbevágott:

— Ne mondd tovább! Nem járok közben Letenyénél. Nem koptatom magam.

Már mástól is hallottam azt a kifejezést, hogy „nem koptatja magát" ezért előzékenyen megkértem Elemért, magyarázza meg nekem, mi köze van a kopási műveletnek ahhoz a néhány jó szóhoz, amit valakinek az érdekében Letenyéhez kéne intézni.

Elemér, mint az öregedő férfiak általában, példázattal felelt:

— Hallottad már az anekdotát a tanfolyamra járó angyalokról?

— Tőled még nem hallottam. Meséld el!

Elmesélte.

„Odafenn a magasságos mennyek közigazgatási osztályán néhány stréber angyal engedelmet kért a kormányzás tanulmányozására. Alig kezdődött a tanfolyam, máris befutott alulról egy fohász. Egy angol lord imígyen imádkozott:

— Óh, Atyám, rendeld el, hogy kincseket szállító hajókaravánom szerencsésen kikötőbe érkezzen. Add, hogy a tőzsdén zuhanjanak a papírok, mert hetek óta kontreminre játszom. És intézkedj, hogy Cynthia nevű lovam nyerje meg a derbyt.

— Rendben van — mondta a Főnök és intett a végrehajtóbizottság egyik tagjának, hogy teljesítsék a kérést.

Máris befutott egy másik ima:

— Nevem Smith, ágrólszakadt szegény munkanélküli vagyok, hat gyerekkel megáldva. Segíts uram, hogy éhező kölykeimnek megszerezhessem a mindennapi kenyeret.

Az Úr a fejét rázta:

— Nem!

Az angyalok kara néma tisztelettel, bár riadtan csodálkozott. Már úgy látszott, senki sem meri felemelni a szavát és ekkor egy kis pufók izgága angyal megszólalt:

— Bocsáss meg, kegyelmes uram, mindig hirdeted, hogy a szabad kritika korszakát éljük, tehát kimondom nyíltan: nem értek egyet a döntéseddel. A dúsgazdag kapzsi lordnak rögtön teljesíted pimasz kívánságait és a szegény munkanélkülitől megtagadod a falat kenyeret!

Mire az Úr az ő végtelen bölcsességével így válaszolt:

— A nemes lord évenként legfeljebb egyszer imádkozik hozzám, rendszerint az epsomi derby lefutása előtt. De ez a szemtelen Smith minden áldott nap zaklat az unalmas kérésével!"

Elemér itt úgynevezett tapsszünetet tartott. Várta a hatást. Illedelmesen megköszöntem a példázatot, majd így szóltam:

— Lordom, kár hogy nem neveztél be az epsomi derbyre. Amilyen ló vagy, biztosan te nyerted volna.

Stella Adorján

Tájékozódni kell...

Toncz Tibor rajza

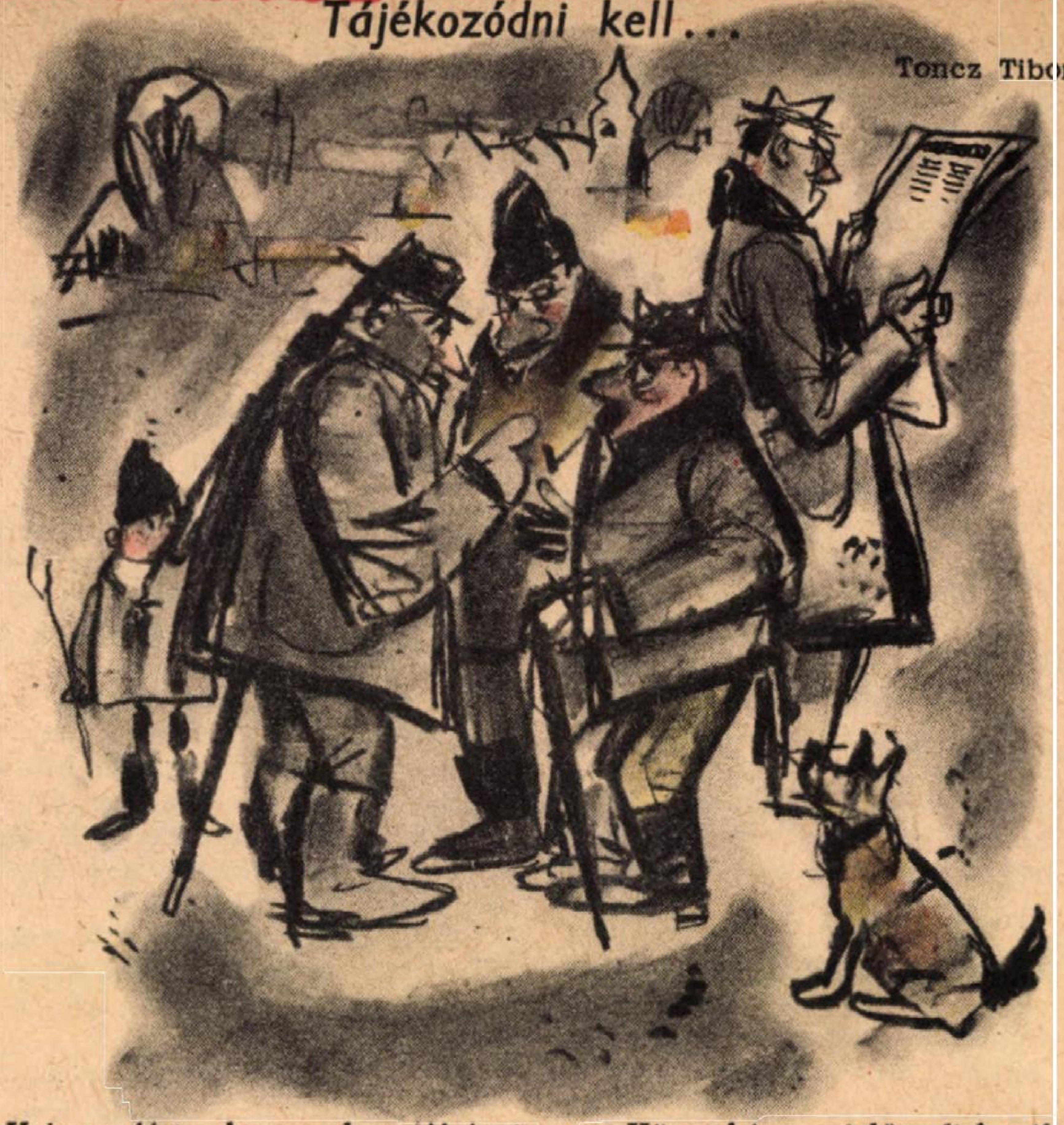

– Vajon miért olvassa el az újságot ez a Kövessházy mielőtt diskurálni kezd velünk?

– Mert a múltkor azon vette észre magát, hogy egyetértett a kormánnyal.

Julika álmodik

Pusztai Pál rajza

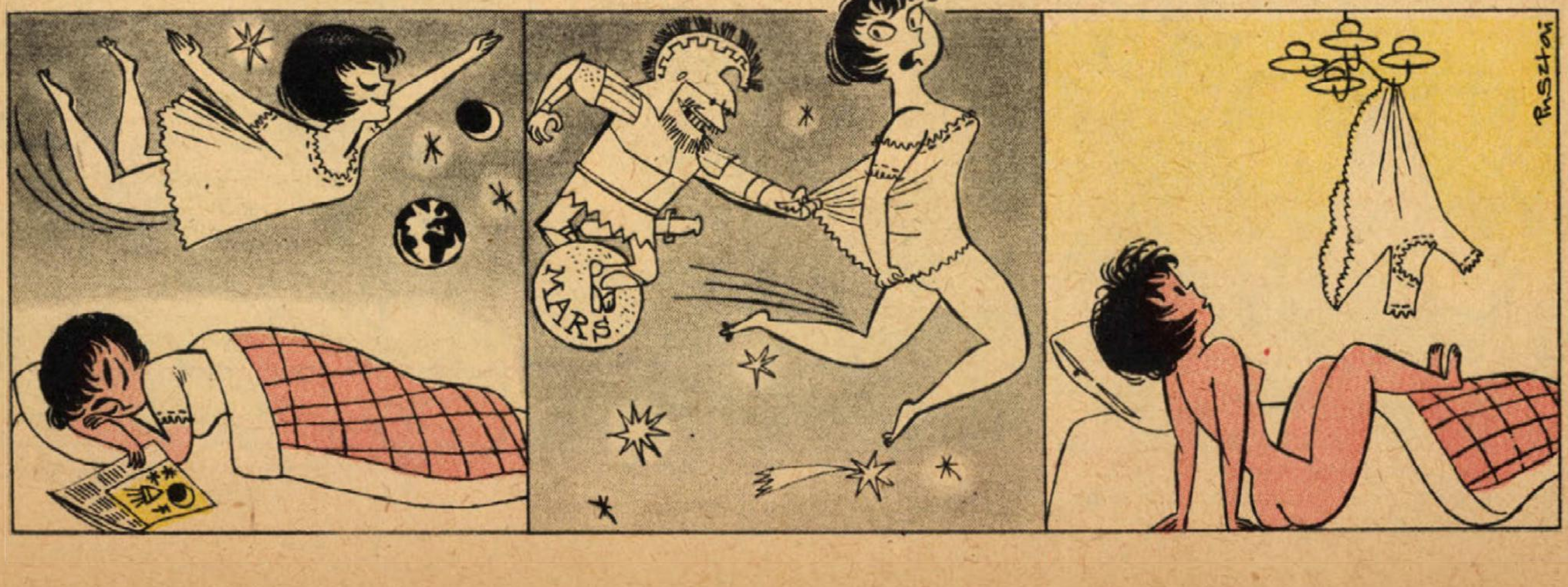

PESTI DEKAMERON

BOCCACCIO: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak.”

A KÖLTŐ MOSÓGÉPE

(Egy lírai költő különösebb befektetés nélkül elnyeri egy kapzsi nő szerelmét.)

Lágymányoson, ebben a gyorsan fejlődő városnegyedben van egy közismert zenés eszpresszó, melynek mindennapos esti törzsvendége volt egy Gabriella nevet viselő platinaszőke fiatalasszony, ki férjét idő előtt a sírba tette és ezzel egyidőben szórakozni vágyott és naponta megjelent az eszpresszó belsőtermében. Ott pedig számos ismeretséget kötött, és fáradhatatlan kacérsága folytán hamarosan a legkedveltebb vendége lett a helyiségnek, mert senki nála jobban nem tudta a mambóra hányni-vetni a végtagjait, a keringőnél pedig oly finoman tudott viselkedni, hogy egészen elragadtatta az eszpresszó férfi-közönségét.

Volt pedig a törzsvendégek között egy rokonszenves viselkedésű lírai költő, kinek annyira megtetszett a platinaszőke Gabriella, hogy költeményeinek java honoráriumát az asszony megvendégelésére fordította és minden módon a kedvében járt, hogy magához édesítse őt. Miután pedig meggyőződött arról, hogy az asszony barátságos természete a zárórán túl is kiterjed, nem tétovázott sokáig, hanem az első alkalommal, midőn gyenge forgalom volt az eszpresszóban és Gabriellát ő kísérhette haza, az úton rátért ama szándékára, hogy szívesen felmenne hozzá.

Az asszony ekkor, hogy ezeket hallotta, válasz helyett panaszkodni kezdett erről-arról, hogy nem könnyű ellátnia magát csekély fizetéséből, s egy férfi sem gondol arra, hogy a nylon-fehérnemű és a különféle pipere-cikk, melyeket pedig a férfiak mindennel inkább megkívánnak, milyen költséges egy magafajta asszony számára. Ilyen és efféle célzásokból megértette a férfi, hogy mihez köti az asszony a mélyebb barátságot, de mert igen vágyakozott Gabriella után, megígérte neki, hogy nem fog megfeledkezni róla.

Ám az asszony erre így felelt neki:

— Ismerem én már az ígéreteket, hogy előtte fűt-fát ígérgettek, azután pedig megfeledkeztek róla. Ezért hát lássam előbb az ajándékot.

A lírai költő e szavakra igen megbotránkozott, hanem eszébe jutott egy jó gondolat és így szólt a szőke törzsvendéghez:

— Vajon megfelel-e, ha egy mosógéppel járulok hozzá a háztartásod megkönnyítéséhez?

Gabriella, hogy ezt meghallotta, igen megörvendett magában, mert ilyen nagyértékű ajándékra nem is számított. Ezért egy csókot adott a mosógépre előlegül és biztosítva a költőt, hogy nem fog visszautasításra találni, eltávozott a lakásába.

A férfi pedig, alig várva a reggelt, a körúti Kölcsönző Vállalathoz sietett, hol egy mosógépet bérelt huszonnégy órára, majd egy boy-jal a gépet Gabriella lakására küldte, lelkére kötve a küldöncnek, hogy az asszonynak csupán annyit mondjon, hogy a mosógépet egy lírai költő küldi. És izgatottan várta az estét, hogy megjelenik-e az asszony az eszpresszóban. Az pedig a szokásos időben meg is érkezett és mindjárt rámosolygott és értésére adta, hogy a dolog a maga részéről rendben van. És az egész estét együtt töltötték, záróra után pedig felmentek Gabriella lakására, ahonnan a költő csak a reggeli órákban távozott el tőle.

Nemsokára pedig azután, hogy Gabriella is felkelt és hozzálátott a takarításhoz, csengettek, és az előszoba ajtajában a kölcsönző vállalat szállító-munkása jelent meg és így szólt:

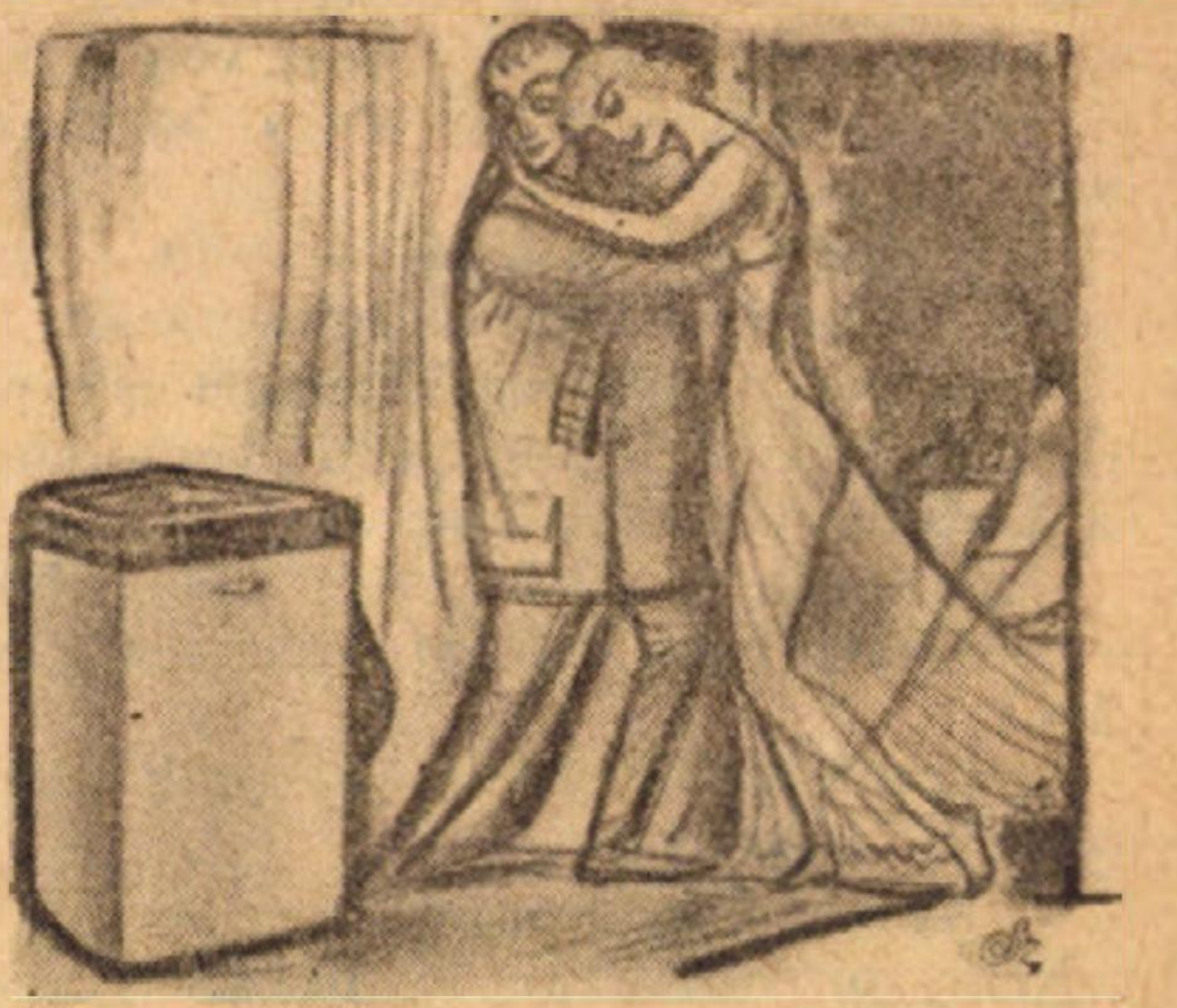

— A tegnap ideszállított mosógépért jöttem. Mivelhogy a gépet huszonnégy órára bérelték ki és előre kifizették a visszaszállítás díját is.

Az asszony megértvén, hogy milyen furfangosan jártak túl az eszén, majd megfulladt a méregtől, és kénytelen-kelletlen átadta a mosógépet. Hanem szégyenében és elkeseredésében az eszpresszóba sem óhajtott belépni többé, és egy másik zenés szórakozó-helyre tette át a székhelyét, hogy új és kevésbé csalafinta ismerősök után nézzen.

Somogyi Pál

A Faluszínház a Komárom megyei Gyermelyen

Sándor Károly rajza

Edzett sofőr

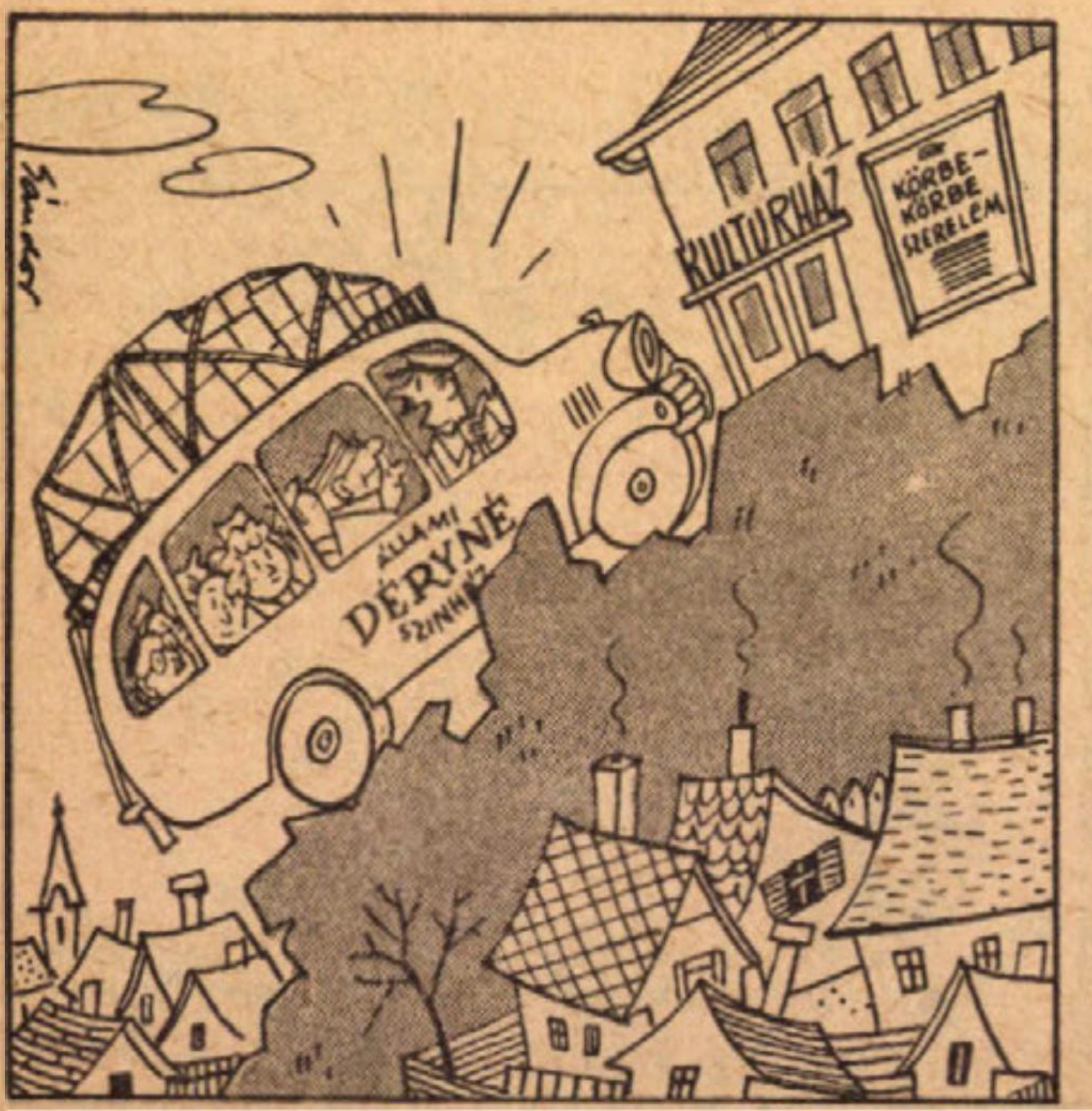

– Erre nem olyan rosszak az utak . . . Bezzeg múltkor a Bakonyban, azon a hófúvásos éjszakán . . .

Meggyőző darab

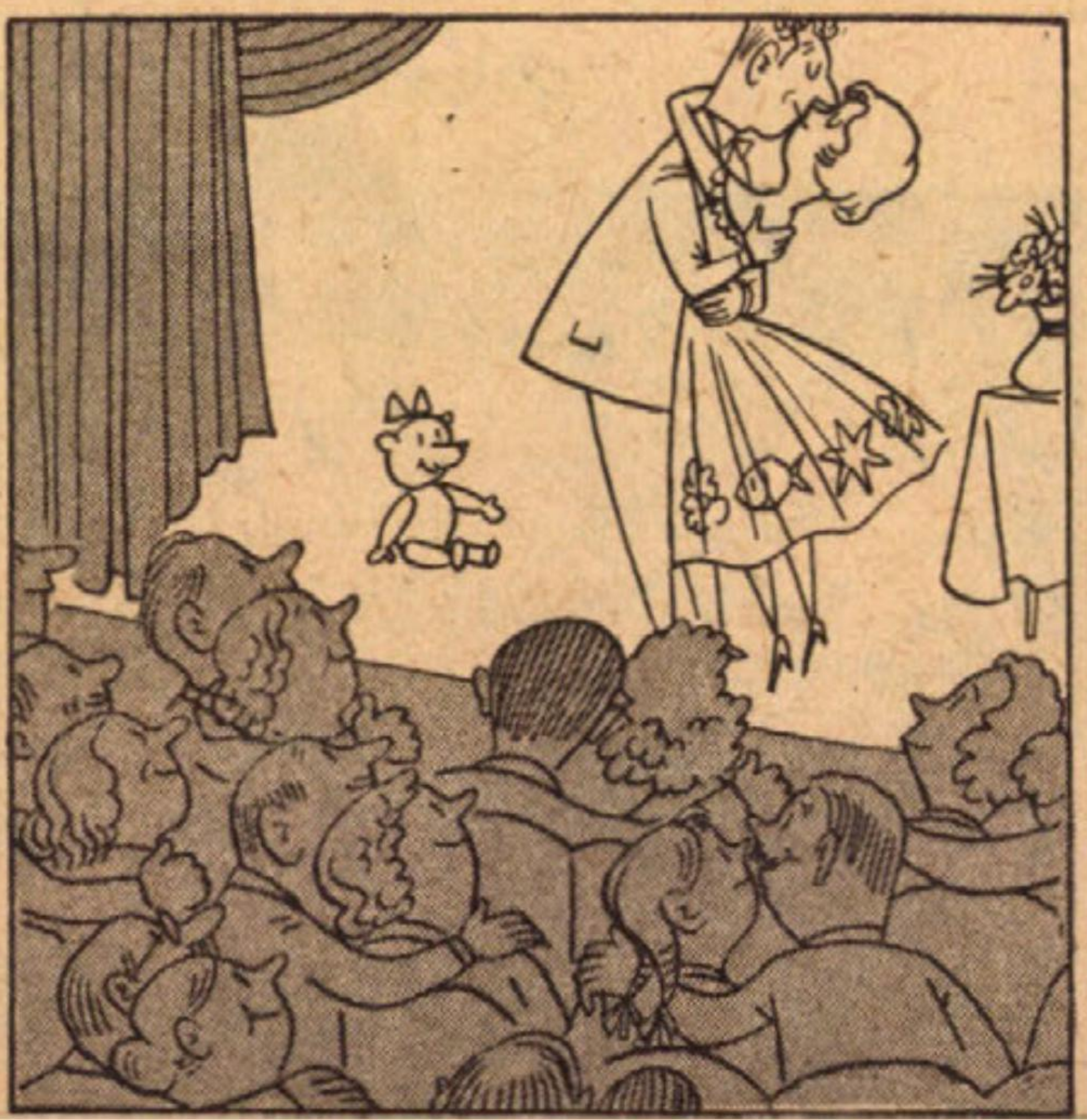

. . . a „Körbe-körbe szerelem”

Polarizáció az előadás szünetében

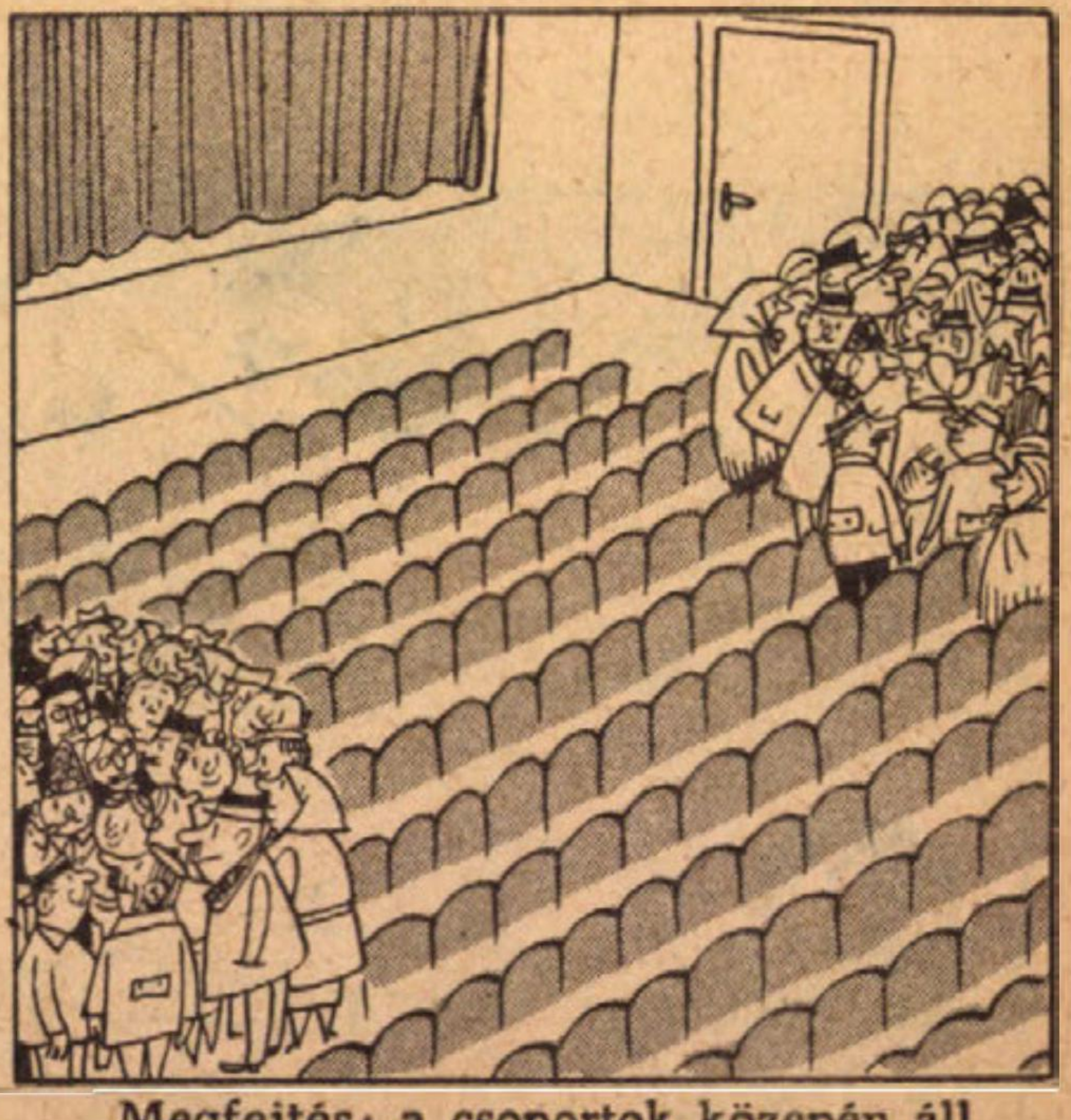

Megfejtés: a csoportok közepén áll a kályha

Mindent meg lehet oldani!

Gerő Sándor rajza

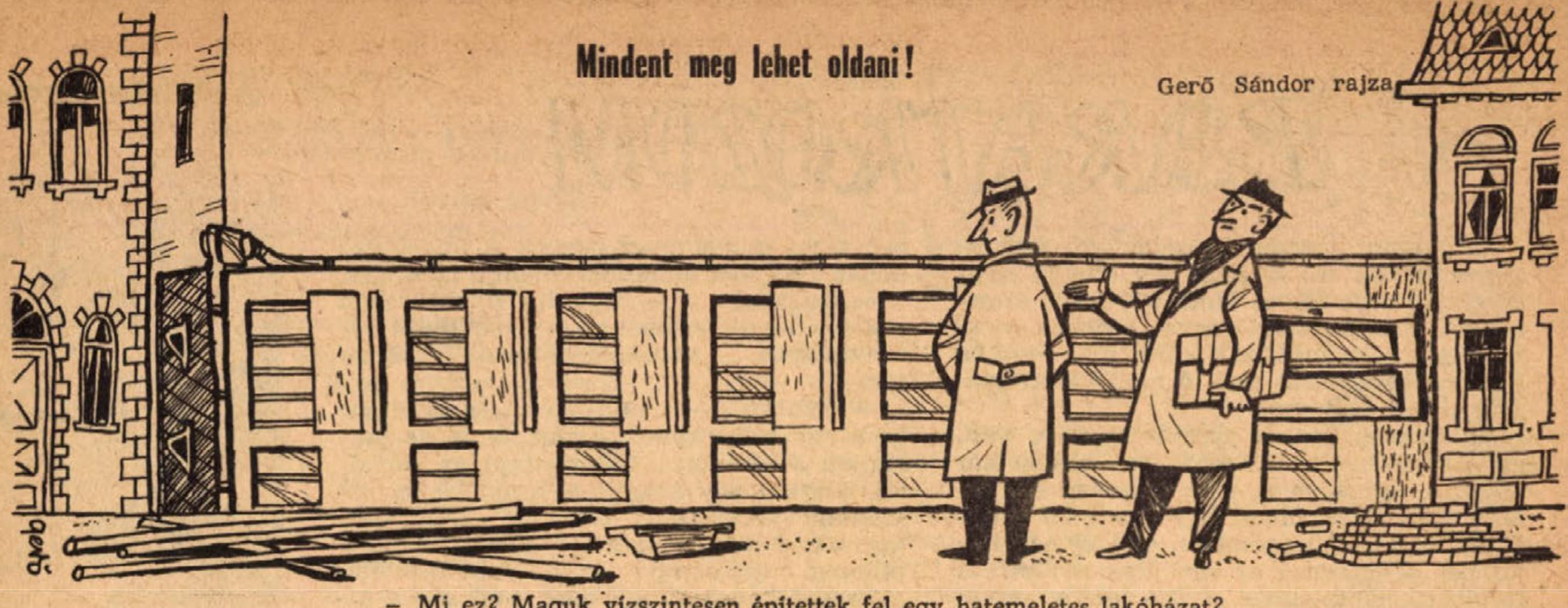

– Mi ez? Maguk vízszintesen építettek fel egy hatemeletes lakóházat?
– Igen. Azt akartuk, hogy legyen víz a hatodik emeleten is.

FOCI, FOCI tarka

Csak örvendezni lehet azon, hogy a sportélet krónikásai mennyire ragaszkodnak a haladó hagyományokhoz. Valaki egyszer, vagy hatvan esztendővel ezelőtt megírta, hogy a válogatott csapat centercsatára, aki egy ideig góliszonyban szenvedett, végre újra megtalálta „góllövő cipőjét”. Azóta nem múljk el nap góllövő cipő nélkül. Tegnap megint olvastam arról, hogy Molnár már megtalálta góllövő cipőjét. Ez úgy történt, hogy Molnárné eldugta férje elől a góllövő cipőt, mert férje egyszer panaszkodott, hogy a cipő egy kicsit nyomja az egyik lábujját. Molnár minden meccs előtt kereste, de nem találta meg, ezért kénytelen volt más cipőt felhúzni és így persze nem rúghatott gólt. A legutóbbi barátságos mérkőzés előtt azonban a lekvárosüvegek mögött megtalálta a góllövő cipőt és így könnyen tudott három gólt rúgni az ellenfél hálójába.

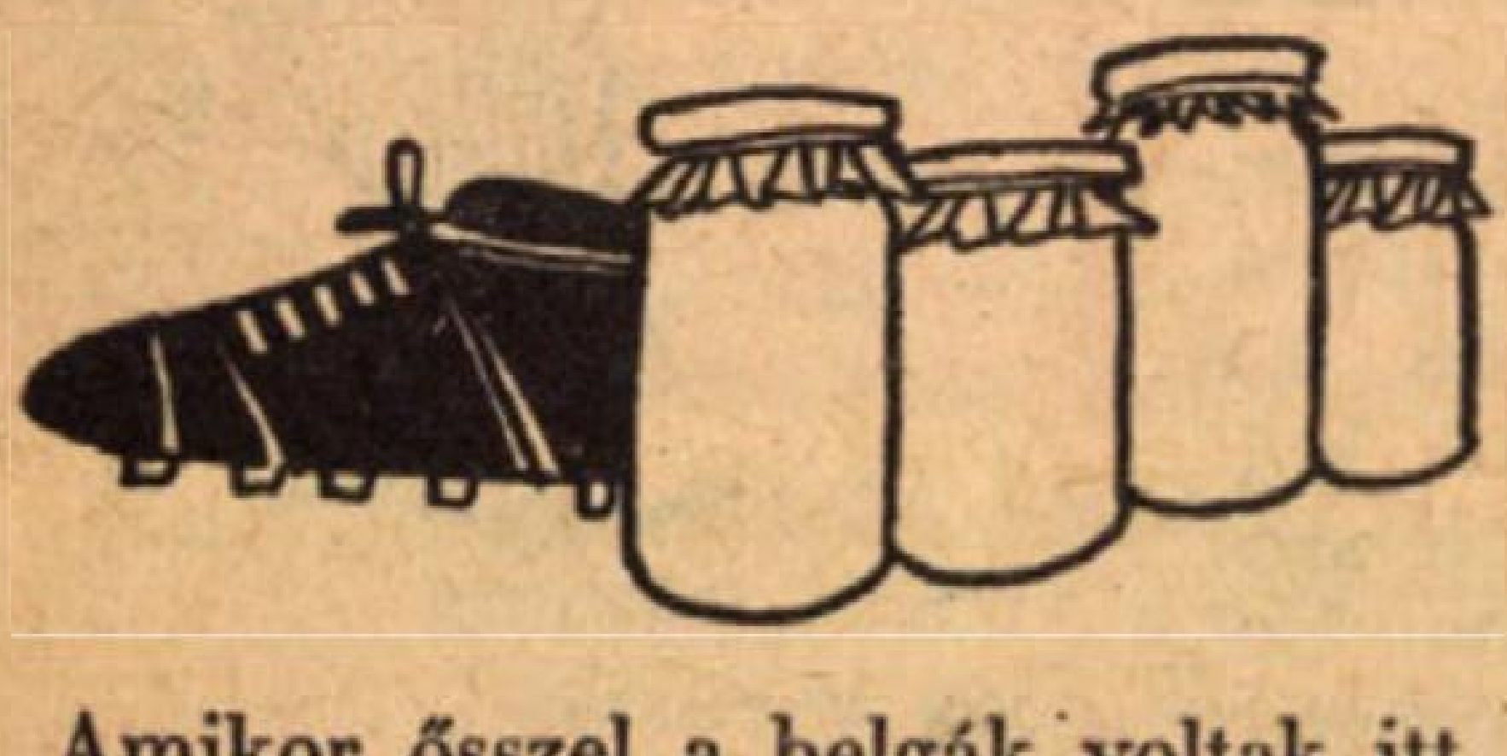

Amikor ősszel a belgák voltak itt, hatalmas címbetűkkel kérdezte a sportriporter: *Vajon elhozták-e a belga csatárok góllövő cipőiket?* A meccs után kitűnt, hogy a belga edző egy sárga kofferbe rejtette el azokat a cipőket, amelyekkel csatárai csak ritkán tudtak gólt lőni. Azokat a cipőket viszont, amelyekkel remek gólokat rúgtak játékosai, egy kék bőröndbe csomagolta. A szertárosnak meghagyta, hogy a sárga koffert rejtse el és alkalomadtán tartalmával együtt adja el az ellenfélnek. Igen ám, de a szertáros közben három féldeci rumot ivott és egy kicsit spicces volt. Elvétette az utasítást és a belgák sárga kofferrel érkeztek. Ezért nem tudtak győzni.

A magyar bajnokság elnyerésének tehát nagyon egyszerű oka van. Meg kell találni a baracklekvár mögött a góllövő cipőt és fel kell húzni. A külföldi ellenfél legyőzése is gyerekjáték, ha a vendégcsapat szertárosától nem sajnálunk három féldecit . . .

(palásti)

Elbadta jószívű

Toncz Tibor rajza

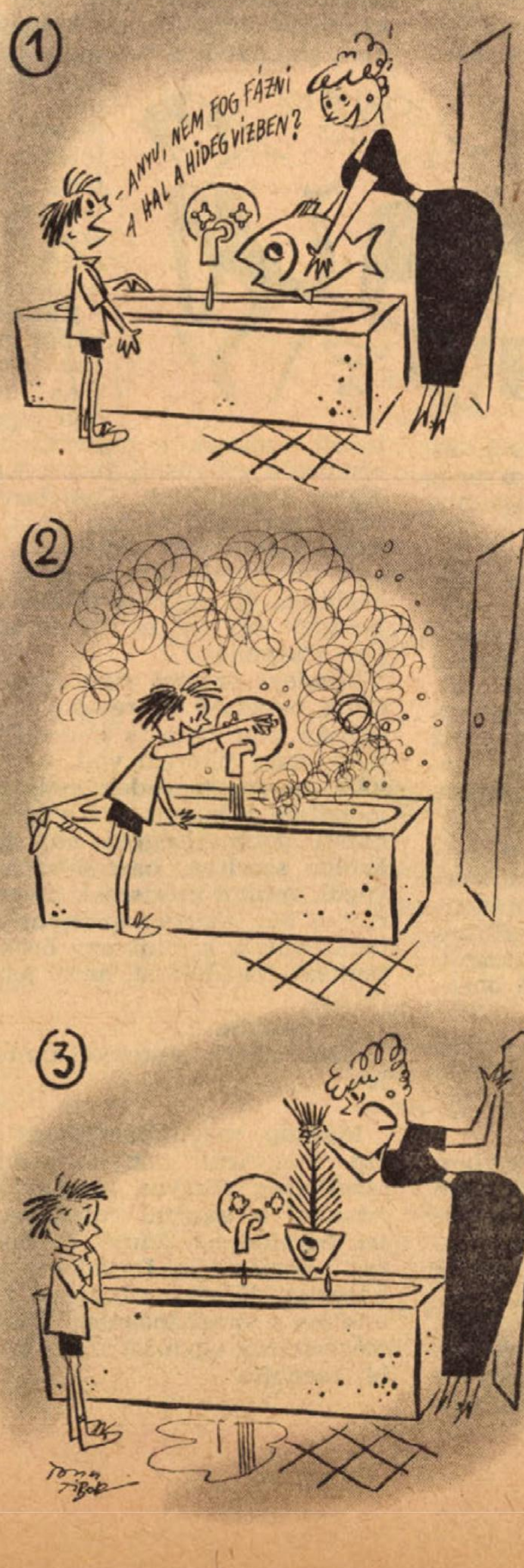
1
– ANYU, NEM FOG FÁZNI A HAL A HIDEG VÍZBEN?
2
3
Toncz Tibor

Féltékenységi tragédia

Este fél nyolc körül kezdődött Miklós nyugtalansága. Egész nap nem volt otthon, a hivatali munka után még együtt maradt néhány kollégájával és azt tárgyalták, mi a leghelyesebb megoldás. Kedves barátjukat, Kelement ugyanis egyik napról a másikra otthagyta a felesége és egy számukra ismeretlen férfihoz költözött. A beszélgetés során egyszercsak Kovács is összeroppant és előhúzott a zsebéből egy névtelen levelet: egy jóakarója figyelmezteti, nézzen jobban a felesége dolgai után.

Miklós ezekután beült egy moziba, hogy kikapcsolódjék. A film házassági problémáról szólt, egy házas emberről, aki nem képes otthagyni hűtlen feleségét.

Mozi után nyugtalanul és idegesen ment haza. Félúton azután elviselhetetlen türelmetlenség tört rá, taxiba ült és hazahajtatott. Lábujjhegyen osont fel a lépcsőházban és halkan nyitotta ki az ajtót. Hallgatózott. A lakás néma volt. A szoba ajtajáig lopakodott és belesett a kulcslyukon. Felrántotta az ajtót és végignézett az üres szobán.

Remegő kézzel cigarettára gyújtott és a karosszékbe vetette magát. Ült és várt. De az ajtó nem nyílt. Később leeresztette az ablak redőnyét és egy hasadékon át figyelni kezdte az utcát.

Éjfélkor úgy érezte, hogy összeesik. Mintha ólomból lett volna minden tagja. A konyhába botorkált és felhajtott két pohár hideg vizet. Akkor visszatért a szobába, asztalához lépett és a fiókból tompán megcsillanó revolvert vett elő. Visszaült a karosszékbe, a pisztolyt kezeügyébe, a cigarettás-csomag mellé tette. Agya üresen járt, merev tekintettel nézett a semmibe. Csak órája ketyegett, kérlelhetetlenül múlt az idő. Két óra. Három óra.

Miklós akkor megrázkódott. Mintha álomból ébredt volna, felemelte a pisztolyt és a halántékához szorította. És akkor az eszébe jutott valami . . .

Dehiszen neki nincs is felesége!

S. P.

BARÁTKOZOM

Elmondom, hogyan beszélgettem nemrégiben másfél óra hosszat egy szovjet honpolgárral a moszkvai Metropol szálló éttermében. A beszélgetés nagyon érdekes és tanulságos volt, annál is inkább, mert sem én nem tudok oroszul, sem ő nem tudott magyarul egy szót sem.

Az étterem szokás szerint zsúfolva volt, egy emelvényen hattagú dzsessz-zenekar húzta a talpalávalót, este tizenegy óra lehetett. Egyedül ültem egy asztalnál teljes nyelvi elszigeteltségemben, amikor egy fiatal pár jelent meg az asztalom mellett. A fiatalember, hatalmas, vállas legény, udvariasan meghajlott felém és mondott valami hosszút. Pillanatok alatt megértettem, hogy le akarnak telepedni mellém, tehát nyájas fejbólintással így válaszoltam:

— Pazsaluszta… — ez annyit jelent, hogy „kérem”. Ezt a szót már jól tudtam, mert állandóan használtam. Ugyanis bármit beszéltek hozzám, én többnyire ezzel a szóval válaszoltam. Eleinte nem ezt mondtam, hanem azt, hogy „nye gavarity paruszki…” de csakhamar rájöttem, hogy feleslegesen fárasztom magam, mert ha csak annyit mondok: „pazsaluszta”, abból is mindenki kitalálja, hogy „nye gavarity paruszki”. Most is így történt, a hatalmas fiatalember a pazsalusztából rögtön látta, miről van szó, némán helyet foglalt hölgyével együtt, s csak egy hálás pillantást vetett felém. Aztán rendelt egy üveg pezsgőt, (sampány, megértettem), és egy tál almát, ezt csak akkor értettem meg, amikor a pincér már hozta. Egy darabig feszengtem a székemen és csak lopva pislogtam feléjük. Nyilván szerelmes pár lehettek, ezt olyan nemzetközi jelekből láttam, amelyek a világ minden nyelvén egyformák. A fiatalember időnként megsimogatta a kislány kezét és gyermeteg arcán egy jóllakott csecsemő mosolya terült szét. Végül mégsem bírta boldogságát egymaga elviselni és felém fordulva ismét mondott egy hosszút. Hanglejtéséből és ártatlan arcjátékából ki lehetett találni: arra kíváncsi, vajon én miféle fajzat lehetek.

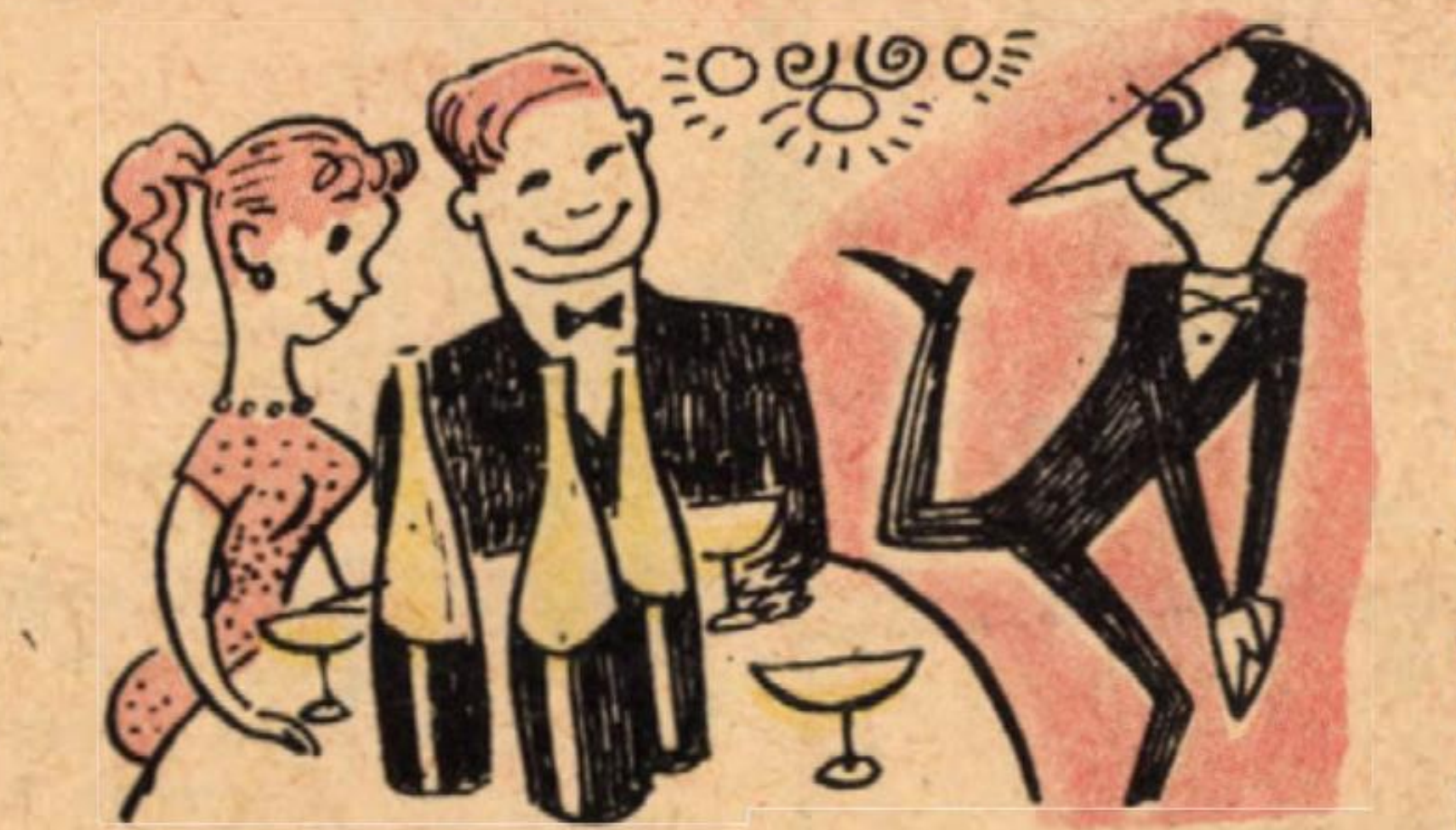

— Já venger… vengerszkij… — mondtam és ujjammal a mellem irányába bökdöstem. Az óriás csecsemő kacagott boldogságában, hogy végre beszédbe elegyedtünk és azonnal öntött nekem egy pohár pezsgőt. Felhajtottuk az italt, majd újdonsült barátom többször lelkesen ismételte:

— Dá, dá… vengerszkij… — Aztán gondterhelten ráncolta homlokát, végül diadalmasan kivágta:

— Nemet Imre…

— Dá… Németh Imre… — ujjongtam ezúttal én és kezeimmel a kalapácsvető mozgását utánoztam. A fiatalember öröme most már nem ismert határt. Ő is a kalapácsvető mozgását utánozta, majd saját melle felé mutatva büszkén mondott valamit. Világos volt, hogy ő is kalapácsvető. Örömében rendelt még egy üveg pezsgőt és én nem mertem ellenkezni. Akkora tenyere volt, hogy kényelmesen elfértem volna benne összes műveimmel együtt. A következő pohár után már simábban ment a társalgás.

— Csermak… — mondta ő, miközben szakadatlanul kalapácsot vetett, majd bizonytalanul, várakozásteljesen nézett rám…

— Gyula… — mondtam én és ismét ittunk egy pohárkával. Aztán, hogy ne lankadjon a társalgás, felugrottam az asztaltól, rúgtam egy nagyot a levegőbe és így szóltam: „Hidegkuti, Grosics!” Leírhatatlan sikeremtől vérszemet kapva, néhány pillangó úszótempó után felkiáltottam: „Tumpek!”, majd egy éles svédcsavar kíséretében ezt mondtam: „Markovics!”

Ezután egy kicsit pihentem, mert kifárasztott a szokatlan sportolás. Ezalatt ő orvul rendelt még egy üveg pezsgőt és akkor nekem rémülten eszembe jutott, hogy nagy udvariatlanságot követtem el: a társaságban levő hölgyhöz még nem volt egy szavam sem. Így fordultam tehát felé:

— Krasziva gyevuska… — ami szerintem annyit jelent, hogy szép kislány. Tökéletesen megértették bókolási szándékomat, ami abból is érezhető volt, hogy a kislány lesütötte a szemét, a daliás kalapácsvető pedig olyasféléket mondott neki, hogy: látodcsak, mindig mondom, hogy szép vagy, de te sohasem akarod elhinni nekem…

Társalgásunk további menetére már nem emlékszem egészen pontosan, ebben nagy szerepe lehetett azoknak a poharaknak, amelyeket részben a gyevuska, részben egymás egészségére üríthettünk. Csak arra emlékszem, hogy úgy éjfél tájban már kimerült az egész szókincsem, egyetlen élsportoló neve sem jutott már az eszembe, teljes csődbe kerültem. És akkor a tudatom mélyéről felbukkant egy szó és rögtön ki is mondtam:

— Csepuha…

Mindent elsöprő sikerem volt vele. Percekig nevettek és rázták a kezem utána. Ezután már nem is keresgéltem más szó után, ezzel sikerem volt, úgy éreztem, legjobb, ha megmaradok mellette. Ezt a szót mondtam időnként, hol elérzékenyülve, hol baráti gyöngédséggel, hol pedig kezemet ökölbe szorítva, harcos keménységgel. És végül, amikor mégiscsak búcsúzkodásra került a sor, mélyen szemébe néztem fiatal barátomnak, s mint egy örök időkre szóló tanítást, fogadalmat, harci jelszót súgtam a fülébe:

— Csepuha…

Aztán daliás léptekkel tántorogtam a lift felé…

*

Másnap megtudtam, hogy a „csepuha” szó magyarul annyit jelent: badarság, csacskaság. Nagyon elszégyelltem magam. Azonnal le akartam ülni, hogy levelet írjak barátomnak (címét megadta), és bocsánatot kérjek tőle. De milyen nyelven írjam a levelet? Később rájöttem, hogy nincs is értelme a megbánásnak. Végeredményben megértettük egymást és ez a fontos. A többi: csepuha.

Gádor Béla

Az elektrotechnikai iskola előtt

(Sz. Kuzmina rajza a moszkvai Krokodilból)

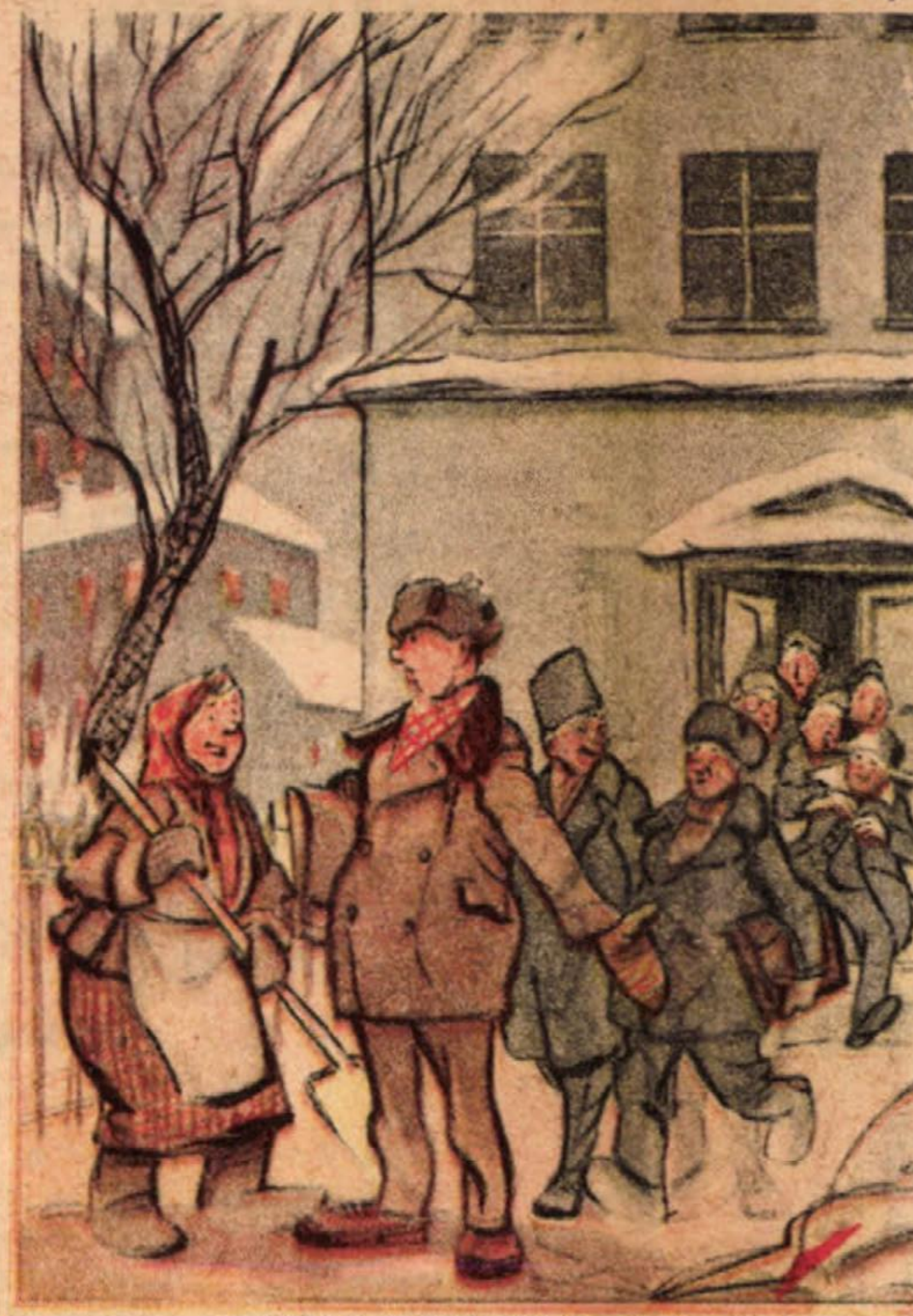

– Miért jöttök ki korábban?
– Kiégett a biztosíték…

Családi duett

(K. Rotov rajza az Ogonyokból)

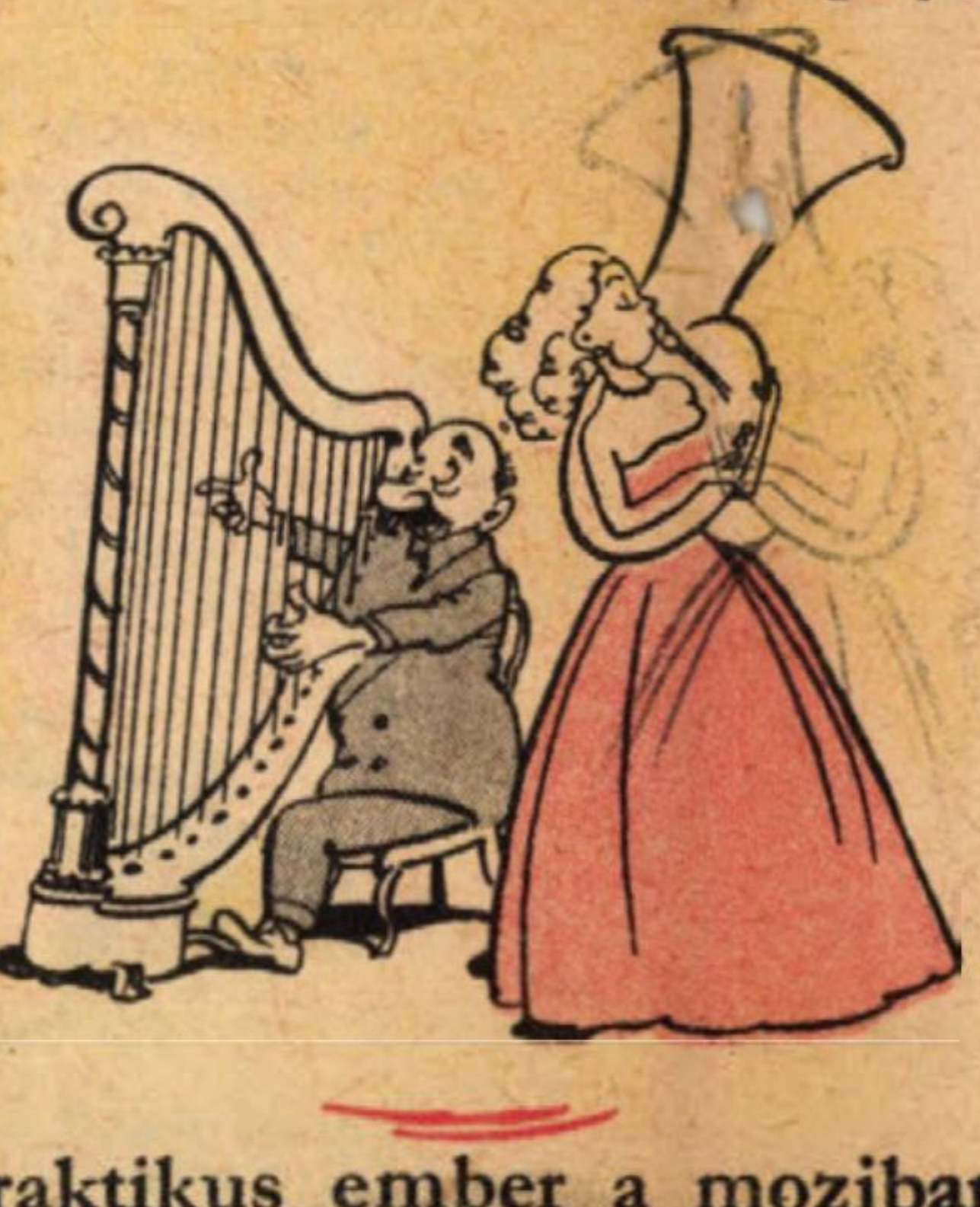

Praktikus ember a moziban

(K. Rotov rajza az Ogonyokból)

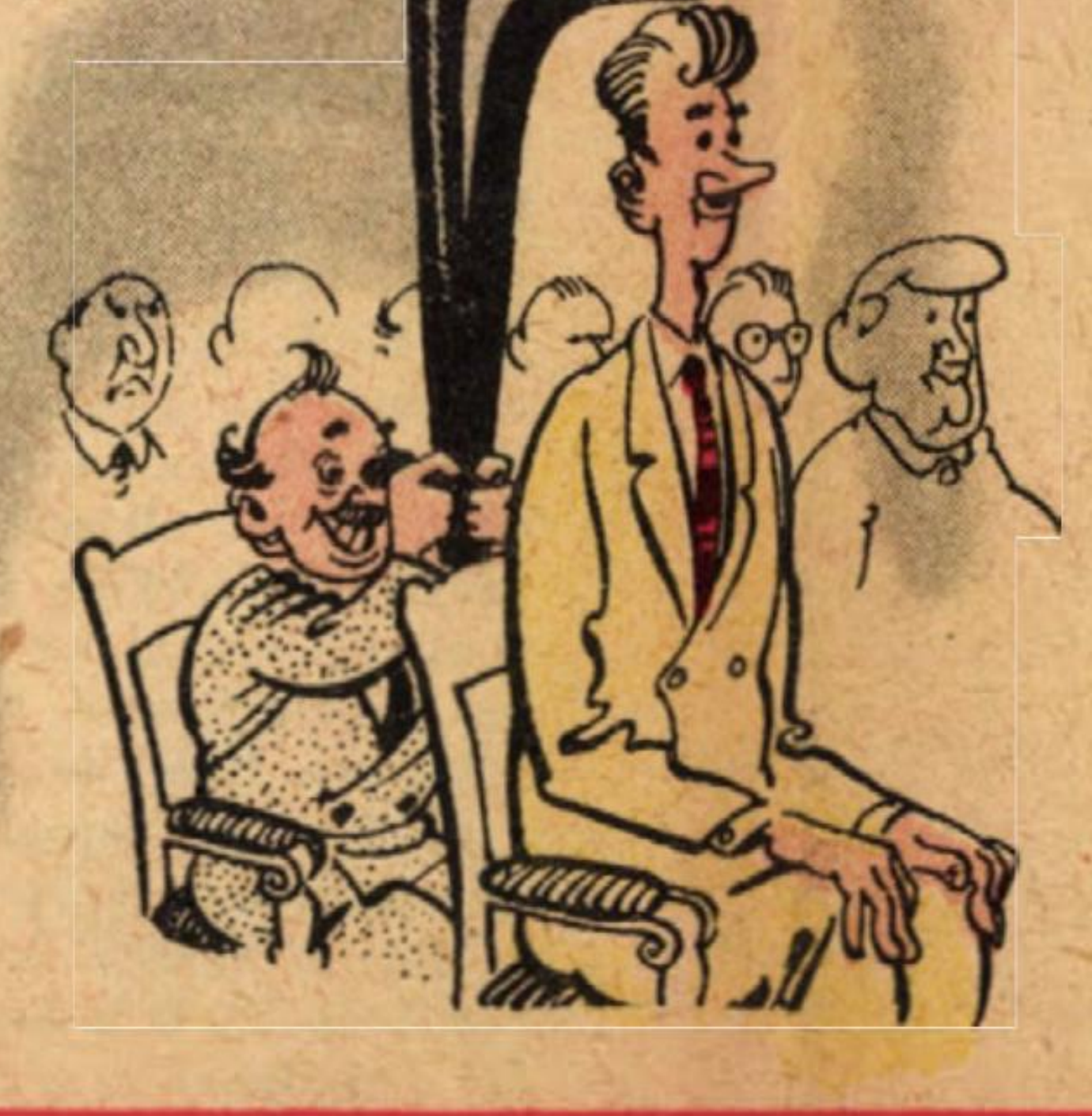

PAVEL SADUR

Az oroszlán és a vessző

Nagy regényt írt az állatok királya
s ezért a népét összeverbuválja,
hadd jöjjön hozzá egyszer minden állat
és szóljon az az őszinte bírálat.
Ő maga kezdi a vitát eképpen:
— Azt kérem tőletek én, drága népem,
bíráljatok meg, hogy mennyit is érek.
Nem kell nekem hiú, üres dicséret,
se hízelgés, én megmondom szerényen,
hogy nem tökéletes a regényem,
tudom, az egyik mondatban nincs vessző.
Legyen tehát a kritikátok bátor,
törjön elő a szó spontán, magától
s miként a kés, legyen oly éles, metsző…
A király fürkészőn tekintett körbe,
s a medve a mély hallgatást megtörve
az üresen maradt szószékre lépett:
— Vitázhatunk e csodaszép regényen…
Mint szakértő, elmondom véleményem:
találtam benne sok tündöklő képet
s rejtett, csodás szépségein legelve,
rájöttem, mily elragadó a nyelve,
a párbeszédei páratlanok, —
azt hittem, a gyönyörtől meghalok.
De megvallom, van benne visszatetsző:
egy mondatából hiányzik a vessző,
és hogy nagyobb legyen a kelleme,
úgy gondolom, pótolni kellene.

— Bocsánat — így szólt felemelkedve
a róka —, nem volt szigorú a medve.
Én nem így látom s mivel becsesebb
szívemnek ez a mű és keresem
titkos hibáit, melyeket a mester,
bár oroszlán, bevallani nem restell.
Bámuljuk, milyen szép történetet szó,
de valljuk be, hogy egy helyen,
és ez eléggé helytelen,
nincsen helyén a vessző.
Mellette száll a mosómedve síkra:
— Igen, van benne tűz, isteni szikra
s midőn e csodás művet olvasom,
még szerény táplálékom sem mosom,
mert megigéző, szívbemetsző.
Csak az az egy nyavalyás vessző…
Még a sün is odavolt érte
és alaposan megdicsérte.
A sarokból megszólalt az egér:
— Bocsánat, de huncut vasat sem ér
az egész marhaság… Nincs benne jellem,
se csín, se kellem,
se stílusa, se hangja, gyöngye,
hitvány kis fércmű, roppant gyönge…
A jóízlésem ellene fellázad.
Bizonyíték kell? Felsorolok százat…
Lejárt az idő, nem hagyták beszélni,
Mert — sajna! — így van ez szokásban…

S a mű megjelent nyomtatásban.

BORISZ TYIMOFÉJEV

Bodri és a kölyke

Ott élt a Bodri bölcsen, szabadon,
mint háziőr, egy tágas udvaron.
Ám egyszer bendőjét degeszre tömve
hanyatt feküdt a napsütött küszöbre,
mókás kis kölyke — farkincát csóválva —
eb-apukáját fektében találta
s mint okos növendék, ezt a kérdést tette
fel néki: — Nézd, apus, felette
izgat bennünket egy nehéz talány
bátyámmal együtt; — te tudod talán,
miért neveznek egyesek kutyának
bennünket, amíg mások ebnek
és melyiket
találod szebbnek, kedvesebbnek?
A Bodri ásított, bekapott egy legyet
s így szólt: — Bizony, kutya legyek,
ha ezt tudom. Talán az erősebbek
nem félnek tőlünk, azért hívnak ebnek,
viszont azok, kik gyenge lábon állnak,
elnevezték az ebet „nagy kutyának”…

JEFIM CSEPOVECKIJ

Az elefánt porciója

Az állatállomány magasra szökkent és
időszerűvé vált a létszámcsökkentés.
Nyugodtan mondhatjuk, hogy méltán,
mert igen sok volt a kettős példány
az állatkertben és ez minden személyzetit bántott:
öt elefánt, hét rettentő,
fekete varjú, oroszlán-hölgyből kettő…
Egyszóval racizták az elefántot.

Szegény majd megőrült bánatában,
aludni sem tudott:
— Fedél volt felettem és alom alattam,
jóllaktam, mulattam,
mint minden jólszituált lény általában. —
De jajszavára nem vetnek ügyet sem,
mert öt elefánt van és nyúlból egy sem.
— Mi az, hogy nincs nyúl?
Majd helyettesítem,
a normáját túlteljesítem;
egy koszton élünk, rokonom ő nekem,
amit ő tud, én is elvégezhetem.
Ha lehet, megkezdem már holnap…
Csak egyet kérek, —
hagyjátok meg a régi porciómat!

Pogonyi Antal fordításai

KRITIKA AZ ÓKORBAN

> Milyen szép dolog, hogy már ma
> Nem történik ilyen lárma.
>
> *Arany János: Fülemüle.*

Arisztofánesz, a jónevű attikai vígjáték-író Kr. e. 420-ban, este 11 órakor jókedvűen ballagott haza egyik darabjának bemutatójáról.

— Egész jó kis darabot írtam — mondta vidáman — nem csodálkoznék, ha Kr. után is műsoron lenne.

Ezzel lefeküdt, magárahúzta peplonát és jóízűen aludt.

Másnap bement a Szümplon-kávéházba, rendelt egy bögre nektárt és két attikai sóskiflit, majd nekilátott az újságpapiruszok olvasásának. Természetesen a kritikák érdekelték.

Néhány lapban azonban a kritikák meglehetősen tartózkodóak voltak. Egyik azt írta róla, hogy humortalan fráter, a másik fajtalankodó szatírnak, a harmadik rothadt strébernek titulálta. Szóval alaposan leszedték róla a pogányvizet, úgy ráfeküdtek a kritikusok, hogy valósággal kinyomták belőle a Parnaszszuszt.

— Hű, az apátok halikarnasszoszi főistenét — dühöngött a humorista — ez aztán a kibabrálosz. Megbolondultak ezek? Hiszen még a vak is láthatja a rosszindulatot. Igaz, Homérosz?

Homérosz, aki egykorú feljegyzések szerint valóban vak volt, gúnyosan nevetett, vagyis a közismert homéri kacajt hallatta. Ekkor megszólalt Arhimédesz, az irodalombarát fürdőmester, aki néhány héttel előbb botrányos körülmények között ugrott ki a kádból.

— Biztosan pikkelnek rád valamiért. Egyébként adj egy fix pontot és kimozdítom a világot.

Arhimédesznek ugyanis nem volt fixe, tételenként és csavaronként fizették.

— Vegyük csak sorba — mondta az író elgondolkozva — itt van például az Attikai Kurir kritikosza, ez a derék firkász, erről tényleg feltételezhetjük, hogy mérges rám, mert a gőzfürdőben többízben szóvátettem, hogy obszcén és bárgyú darabokat ír, továbbá, hogy felesége tulajdonképpen mykénei származású, amennyiben mindenki tudja Athénben, hogy mykéne neki. Lehet, hogy visszamondták.

— Ezzel hát rendben volnánk — jegyezte meg Archimédesz — de miért haragszik rád a Görög Élet?

— Ezt is értem — állapította meg a humorista rövid töprengés után — Amadilis a lap kritikosza, akinek kitűnő üzleti összeköttetései több drachmát eredményeztek, mint amennyi az általad kiszorított víz súlya, egyízben meg akart vesztegetni, mire azt mondtam neki, hogy menjen a Hádeszbe és ő pontosan tudta, mire gondolok.

— No és az Athéni Újság? Úgy tudom, azokkal soha semmi bajod nem volt.

— Ez már bonyolultabb — mondta Arisztofánesz. — Dörzsölődösz, a kritikosz meleg barátságot tart fenn egy ambragyárossal, aki viszont kitartja a Gracchuszok anyját, ezt a vén kékharisnyát. No, már most az egyik Gracchusz-gyerek, az Akropolisz portása, jegyben jár egy Thaisz nevű hajadonnal és azt akarta, igazoljam, hogy a menyasszonya egyideig Veszta-szűz volt.

— Erre te?

— Erre én azt mondtam, hogy csak a Vesztát tudom garantálni. Ezért most az ambragyároson keresztül rámuszították Dörzsölődöszt.

— Barátom — dörmögte az ugyancsak jelenlevő Pythagorasz — azt ajánlom, térj át a számtanra. Látod, én most írtam egy tételt, az legalább tízezer évig lesz műsoron és még csak le se vághatják, mert nálunk csak az írhat kritikát, aki legalább az egyszereggyel tisztában van.

Diadalmasan négyzetre emelte tunikáját és elment gyököt vonni.

Darvas Szilárd

---

művészsors

Könnyen lehet, hogy már régen hírneves hegedűművész volnék, ha harmincöt esztendővel ezelőtt Sanyi bácsi nem töri el a vonómat a Pufi hátán.

Engem ugyanis jószüleim tizenkét éves koromban beírattak egy hegedűtanárhoz. A dolog kedvem ellenére történt. Nem vonzott különösképpen a hangverseny-pódium, sőt maga a zene sem. Amit tanulni kellett, az általában nem hogy vonzott volna, de valósággal taszított. Gimnáziumi tanulmányaim is meglehetősen baljós jelekkel kezdődtek. Még csak a harmadikba jártam, de már látnivaló volt, hogy nem leszek a szellem embere. Atyám éppen ezért találta helyesnek, ha hegedülni tanulok. Hogy valami mégis legyen a kezemben, ha felcseperedem. De ebben is csalódnia kellett, mert nem lett a kezemben semmi, legkevésbé hegedű. És pedig azért nem, mert a vonómat Sanyi bácsi eltörte a Pufi kutya hátán.

Mi szegények voltunk, de azért egy tanulóhegedűre — ha a gyerek karrierjéről volt szó — mégiscsak futotta. Feketénél, a Király utcai hangszerkirálynál vettük meg a hegedűt vonóval együtt, s annyi gyantát hozzá, hogy máig is hegedülhetnék egyfolytában, ha Sanyi bácsi később a vonómat el nem töri...

Egy idős hölgy oktatott az alapvető tudnivalókra, a hölgy nevére nem emlékszem. Arra azonban igen, hogy már az első hegedűóra után olyan felszabadult örömmel távoztam az idős hölgy Szív utcai lakásáról, mint hajójáról egy nyugalomba küldött gályarab. Mivel a későbbiek során kiderült, hogy a hegedülést szinte szüntelenül gyakorolni kell, végleg elkeseredtem. De tán máig is gyakorolnék, ha Sanyi bácsi el nem töri a vonómat.

Sanyi bácsi a bácsikám volt, kedves muzikális és kutyabarát öregúr, aki időnként ellátogatott mihozzánk Pufival, egy fehér-fekete foltos foxival. Amióta a családban elterjedt a híre, hogy hegedűművész leszek, Sanyi bácsi sűrűbben látogatott hozzánk. Minden esetben elkérte a hegedűmet és uzsonna után édesbús dalokat játszott rajta, sok-sok érzéssel. Ő sohasem tanult volt hegedülni, született zseni volt. Játékával szüleimet elbűvölte s engem is meghatott. Amikor a csakegykislányba belefogott, anyám mindig szemrehányó pillantást vetett felém: „eljutsz-e eddig valaha is?"

Pufi azonban nem bírta elviselni Sanyi bácsi művészetét. Olyan vonításba kezdett, amint az első édes-bús melódia felhangzott, hogy ki kellett őt kergetni a konyhába. Ama tragikus napon azonban Pufi — hogy hogynem — visszaszökött vonítani. Sanyi bácsi éppen a legszebb üveghangokat csalta elő a hegedűmből, amikor Pufiból kitört az utálat. A csakegykislány tönkre volt téve. S a következő pillanatban a vonóm is, mert Sanyi bácsi akkorát húzott vele Pufi hátára, hogy a vonó kettétörött.

Sanyi bácsi a vonómat másnapra megjavította. Piros selyemfonállal tekerte át, szorosan, erősen. Paganini is játszhatott volna vele, olyan ügyesen megcsinálta. S a vonó nemcsak jó lett, de még mintha szebb is lett volna, mint annak előtte. Én mégsem vettem a kezembe többé. Kedvezőtlen előjelnek tekintettem s végleg lemondtam a művészi pályáról. A hegedűt szüleim nem sokkal utóbb eladták, a törött vonót kidobtuk a szemétbe. Csak a rengeteg gyanta maradt meg még évtizedekig, hogy ércnél maradandóbban hirdesse egy tragikus művészsors emlékét.

Tabi László

Komplett titkárnő

Vasvári Anna rajza

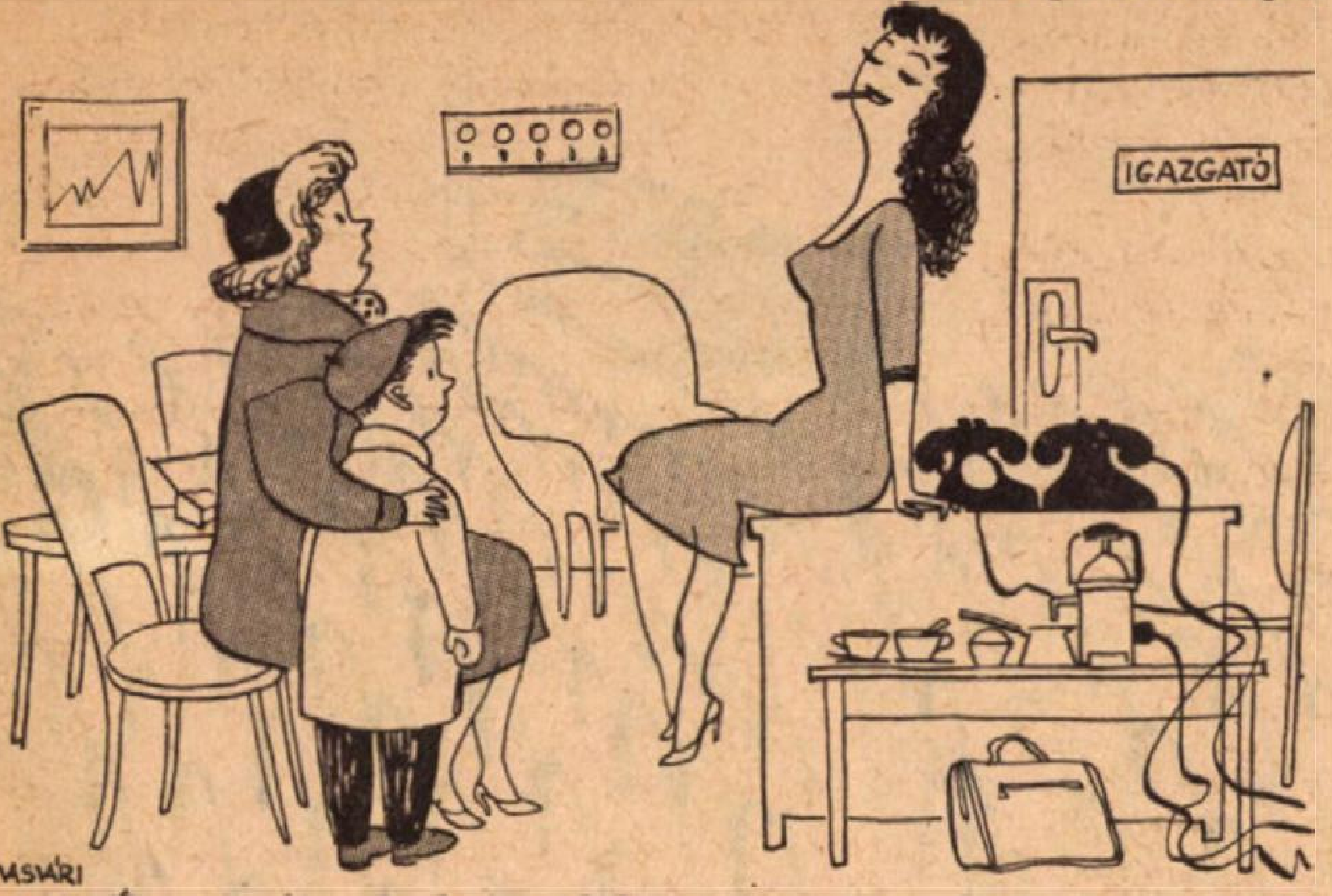

– És mondja, Icuka, tejfölösen szereti a férjem a székely káposztát?

LION FEUCHTWANGER

Negyven bika

A vörös autobuszok a londoni nagypiacon
negyven hegyvidéki bikát annyira dühbe hoztak,
hogy elszabadulva embereket tiportak agyon,
ezenfelül csonttörést, sebeket és pánikot okoztak.

Rohantak uccákon, tereken át.
Nem torpantak meg a tűzoltók és rendőrök előtt,
s az egyre dühösebb hajsza során eltapostak még egy dadát,
egy gépírónőt és egy szakszervezeti tisztviselőt.

Végre egy rikító plakát előtt megálltak szépen.
A plakáton ez állt: „A Brevil húskonzervnek nincsen párja!”
A negyven hegyvidéki bika némán bámulja a szarvasmarhát a képen,
mely végzetüket eléjük tárja.

(Németből fordította: Gerényi Tibor)

Ravasz lakóbizottsági elnök

Szűr-Szabó József rajza

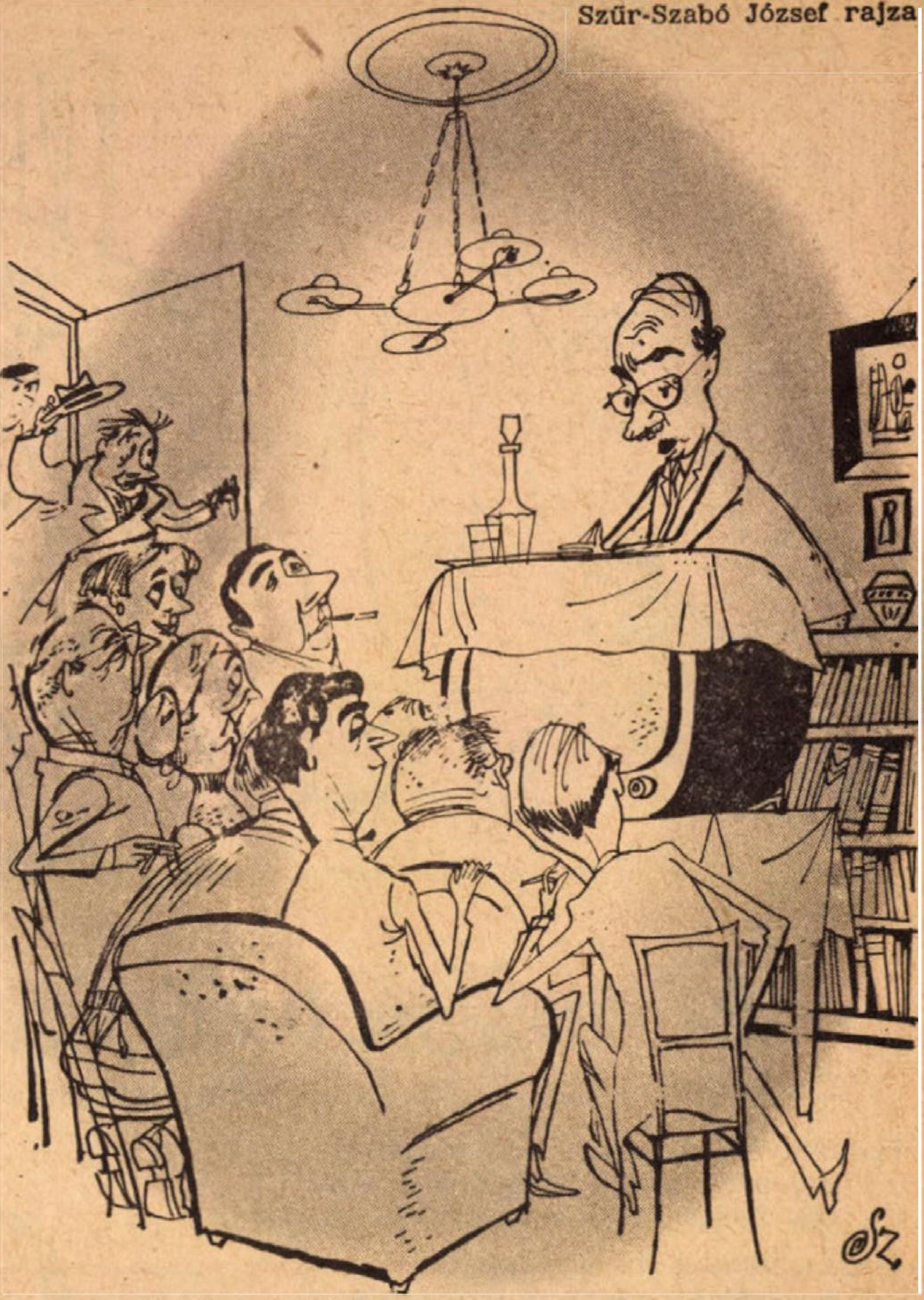

– Hát nem azért hívott meg minket, hogy a televízió műsorát megnézzük?
– De igen. A műsor első száma az, hogy mért szemetelnek a lakótársak a lépcsőházban . . .

Azok a dugók . . .

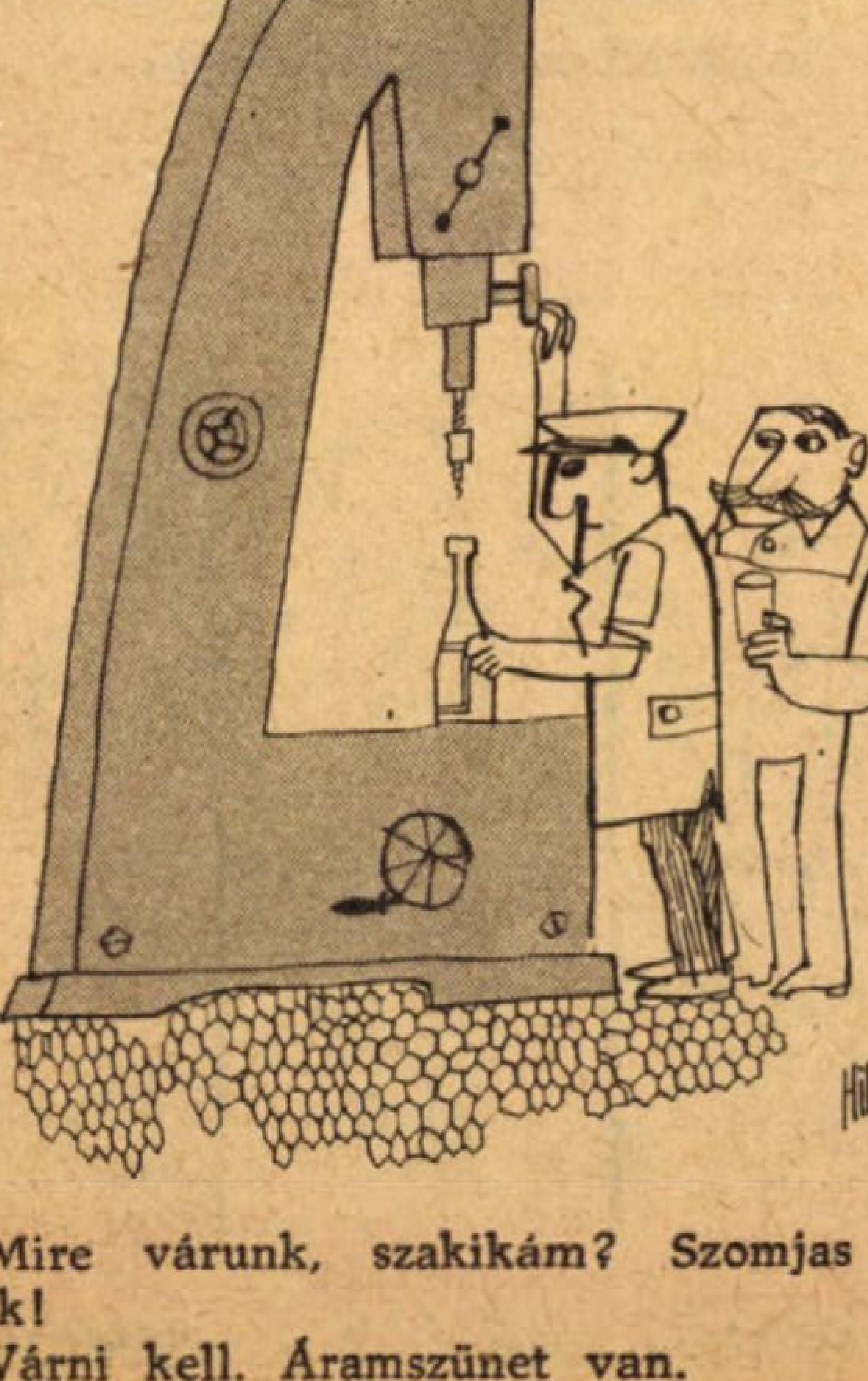

– Mire várunk, szakikám? Szomjas vagyok!
– Várni kell. Áramszünet van.

E heti hirdetésünk

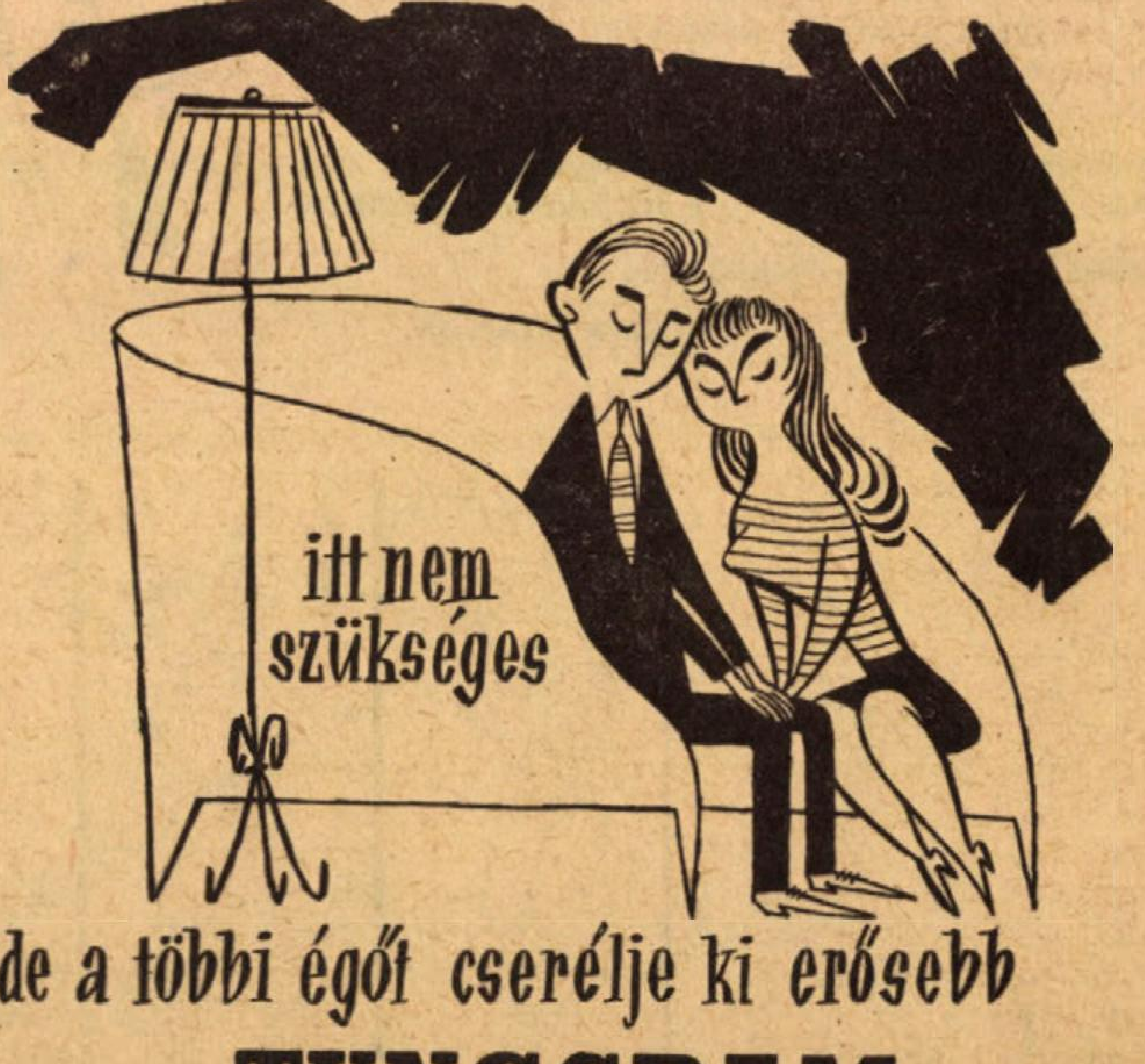

de a többi égőt cserélje ki erősebb

TUNGSRAM

IZZÓLÁMPÁRA

Leveskocka

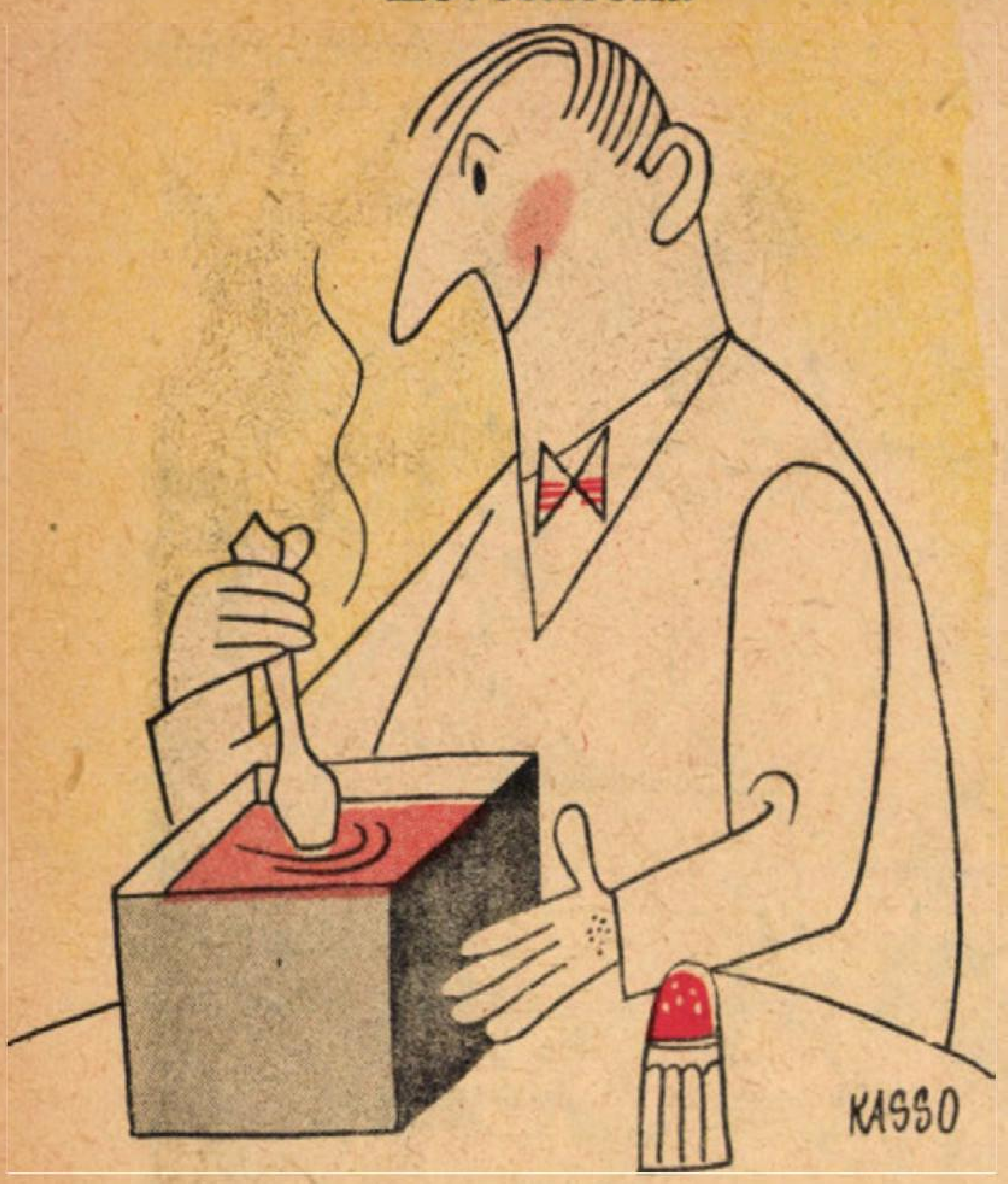

Helyfoglalás érkezési sorrendben

Szűr-Szabó József rajza

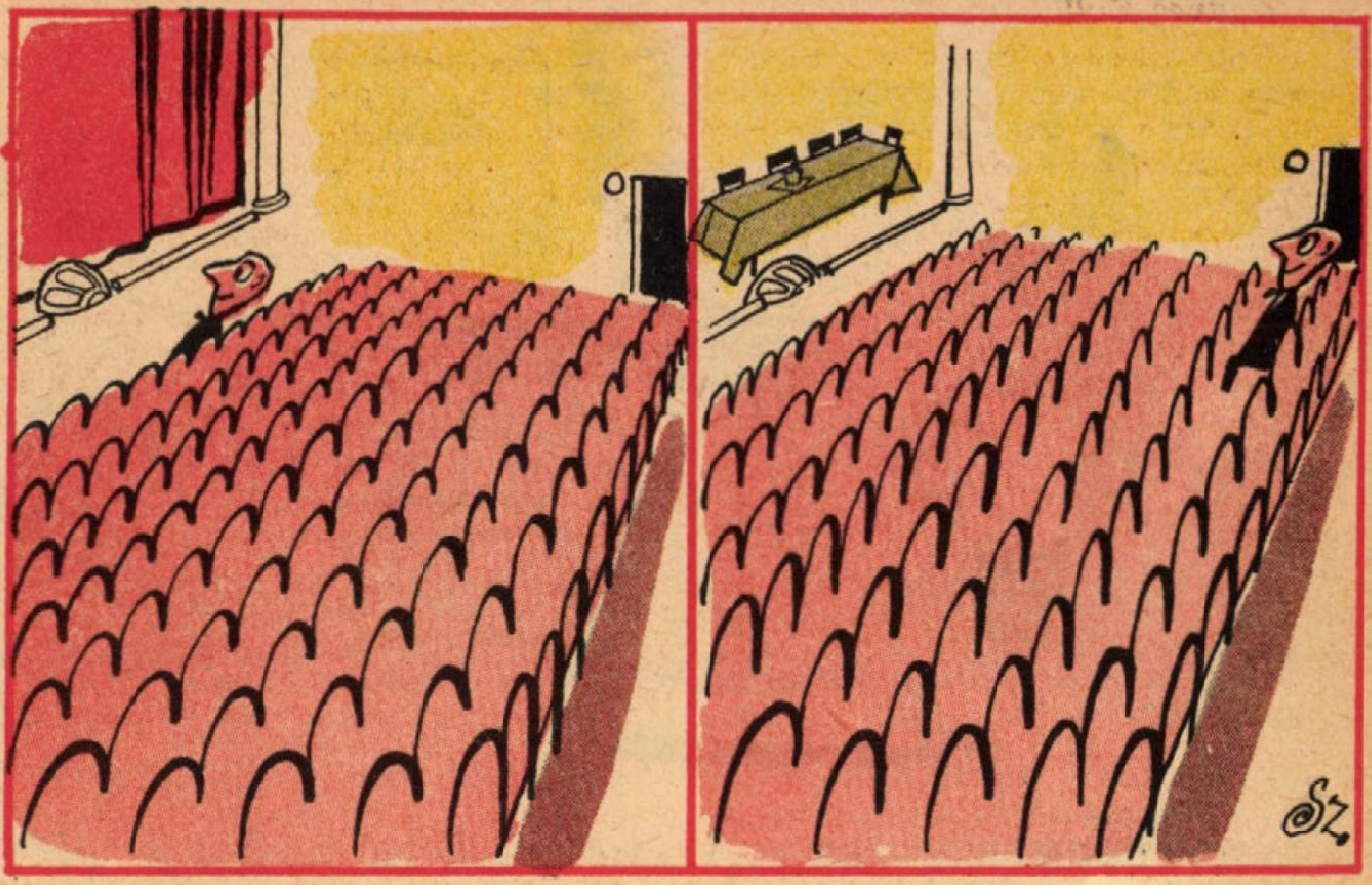

Kultúrteremben

Értekezleten

Ki miben vétkezett...

— Pokoli részlet Dante Isteni Színjátéka nyomán —

Tanulmányutamon, a zord pokolban,
hol kába lábam álmélkodva járt,
egy mozgófénykép-színházba jutottam.

Megostromolva ott a ruhatárt
a nézőtérre mentem, hol csupa
nagyfejű férfi, borzas ifjú várt.

Pergett a film, oly szép volt, hogy csuda,
Lollobrigida éppen vetkezett,
s alig volt rajta már egy szál ruha,

mikor az első sor előtt egy gépezet
feltolt egy sor hatalmas, sötét gömböt,
s a látványból ez mindent elfedett.

A nézőtér csak zúgott, zajlott, zörgött:
— Nem látunk semmit! Jaj, megpukkadok!
Mi van a filmen? Ó, hát hogy az ördög ...

— No lám — szólt kísérőm — ezek azok
a nagyfejűek, kik a nézőtéren,
ott fenn a Földön, vagyis nálatok
nem ülnek összehúzva és szerényen,
de tökfejüket úgy tartják magasra,
hogy csak takarnak ... s itt büntetésképpen

a látvány előlük van eltakarva!

Lovászy Márton

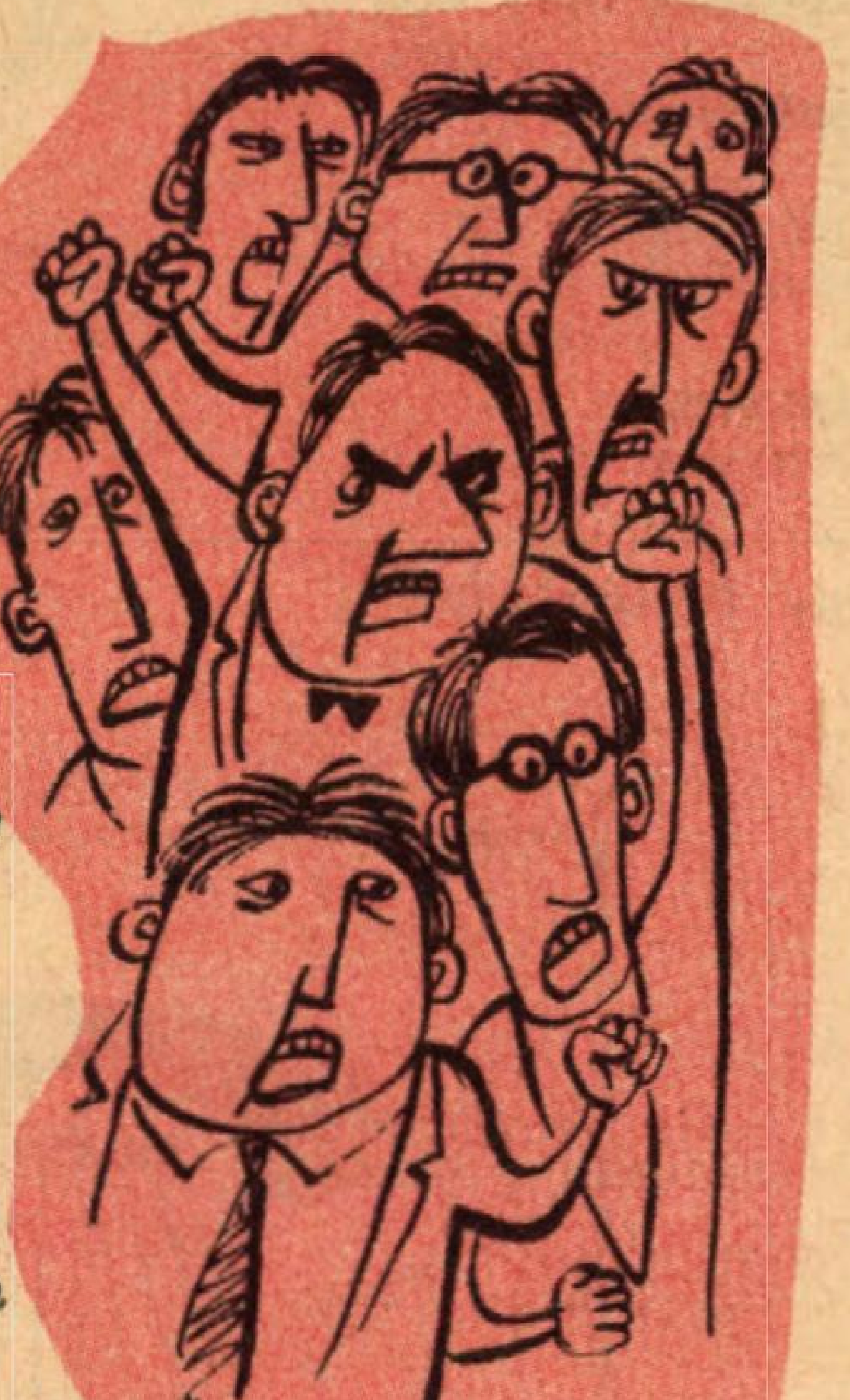

Pesti tudósítónktól

Egyhangúság, unalom ...

Ezek a méla szavak jutottak eszembe, amikor a lapokban az MTI híradása jóvoltából azt olvastam, hogy „a pontozók *egyhangúan* állapították meg Papp László győzelmét". Bizonyára ásítoztak pontozás közben, mert nincs unalmasabb, mint az egyhangúság. Ez a Papp csak győz, csak győz, csak győz, egyhangúan püföli ellenfeleit, s a pontozók sem tehetnek mást, mint hogy egyhangúan megállapítják győzelmét.

Nekem ugyan az a gyanúm, hogy *egyhangúlag* történt a szóbanforgó megállapítás, de hát nincs kizárva, hogy a legújabb ökölvívó szabályok összevonták az „egyhangúan" (monoton) és az „egyhangúlag" (uniszónó) értelmét.

*

Autó halad a pesti utcán, benne rádió szól. A kocsi rendkívül lassan halad, zeneértő tulajdonos vezeti, s a tétel, amely a járműben zeng, *andante* ...

F. L.

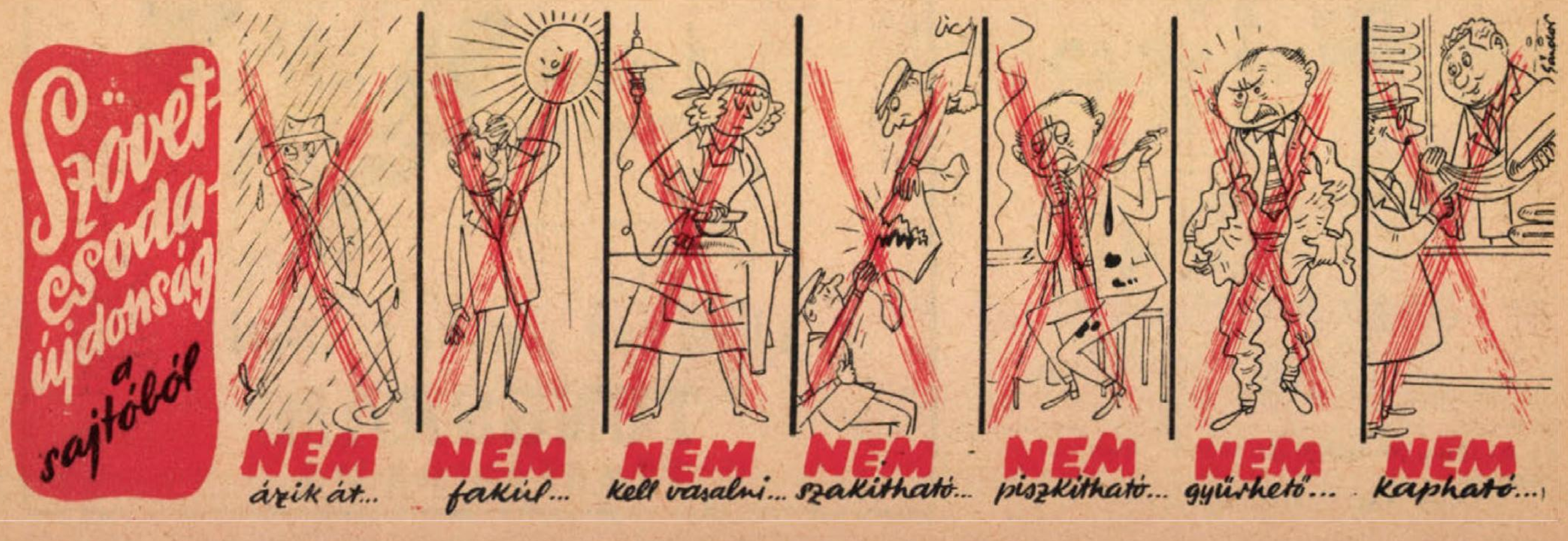
Szövet-csoda-újdonság a sajtóból
ücs
Sándor
NEM ázik át...
NEM fakul...
NEM kell vasalni...
NEM szakítható...
NEM piszkítható...
NEM gyűrhető...
NEM kapható...)

LEVÉL
a költőről és a fűszeresről

Kedves Kollégám!

Nyilvánosan gratulálok Önnek abból az alkalomból, hogy a mai napon szerencsém volt olvasni az Ön szerkesztésében megjelenő Közért Dolgozók Lapjának január 29-i számát. „Az élelmiszerkereskedelem a szépirodalomban” címmel háromhasábos cikk pótolja lapjában azt a mulasztást, melyet az irodalomtörténet József Attila „Mondd, mit érlel...” című remekművével kapcsolatban méltatlanul elkövetett. Az Ön lapja az első, amely alapos elemzéssel mutatja meg, hogy a költő ezzel a versével az élelmiszerkereskedők osztály-tagozódását bizonyítja. Nem csodálkoznék, ha a cikk hatására a Közért-dolgozók szakmai önérzete a beképzeltségig duzzadna. Joggal hihetik ugyanis, hogy a nagy költő ezt a versét egyenesen a szatócsok kedvéért írta, amiben — a cikk tüzetes elolvasása után — én magam sem mernék túlzottan kételkedni.

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
ki maga él, maga keres,
levesének nincs sava-borsa,
hitelt nem ád a fűszeres.

— idézi a cikk a vers négy sorát, majd hozzáfűzi a következőket:

> „Itt említi a költő a fűszerest, a kiskereskedők legnépesebb rétegét, akik az élelmiszerkereskedők egy jobbmódú csoportját alkották... A fűszeresek alkalmazottakkal, segédszeméllyzettel dolgoztak, üzletük a forgalmasabb utcákban, tereken volt.”

Belátom, kedves Kollégám, rendkívül fontos — éppen a továbbiak miatt — annak megállapítása, hogy a fűszeresek a burzsujok közé tartoztak, amit azonban József Attila nyilván megbocsátott nekik, ezért is említi őket a „Mondd, mit érlel”... című versében. Viszont:

> „A csemegekereskedőről szó sem esik a versben”

— írja a következő bekezdésben érthető öntudattal a cikk. És hogy miért hallgat a költő a csemegekereskedőkről, ennek is olvashatjuk osztályharcos indokolását közvetlenül az előbb idézett mondat után. Így:

> „A csemegések, az élelmiszerkereskedelem reprezentánsai: ínyencfalatokat, sajtféléket, édességeket, gyümölcsöt, kávét, teát, finom szeszesitalokat árusítottak... Ide szegényember be sem léphetett, minek írt volna erről a proletárok költője?”

Igaza van, kedves Kollégám, minek is írt volna? Ha a cikk érvelése nem lenne ennyire meggyőző, istenemre kételkedném okfejtésében, így azonban nem merek könnyelműen állást foglalni. A cikk írója ugyanis már a következő mondatban a pozitív oldalról is bizonyítja, hogy a költő tudatosan hallgatott a csemegésekről.

> „De írt a szatócsról, a szegénynegyedek élelmiszerboltosáról, akit másképpen vegyeskereskedőnek hívtak... Látástól vakulásig dolgoztak, nem volt idejük üzleti könyvet vezetni, ezért terhes átalányadó sújtotta őket. Az ennek kifizetéséhez szükséges összeget úgy próbálta megszerezni, ahogy tudta, sót, krumplit, kenyeret mért hozomra és nem söpörte le a mérleget.”

Nesze neked osztályharc! Meg kell a szívnek szakadni... Mi lesz itt, kedves Kollégám, ha egyszer Petőfi „Anyám tyúkja” című versét elemzi majd szakmai szempontból a Baromfikereskedők Lapja!?...

Földes György

Földosztás Ausztriában

Gerő Sándor rajza

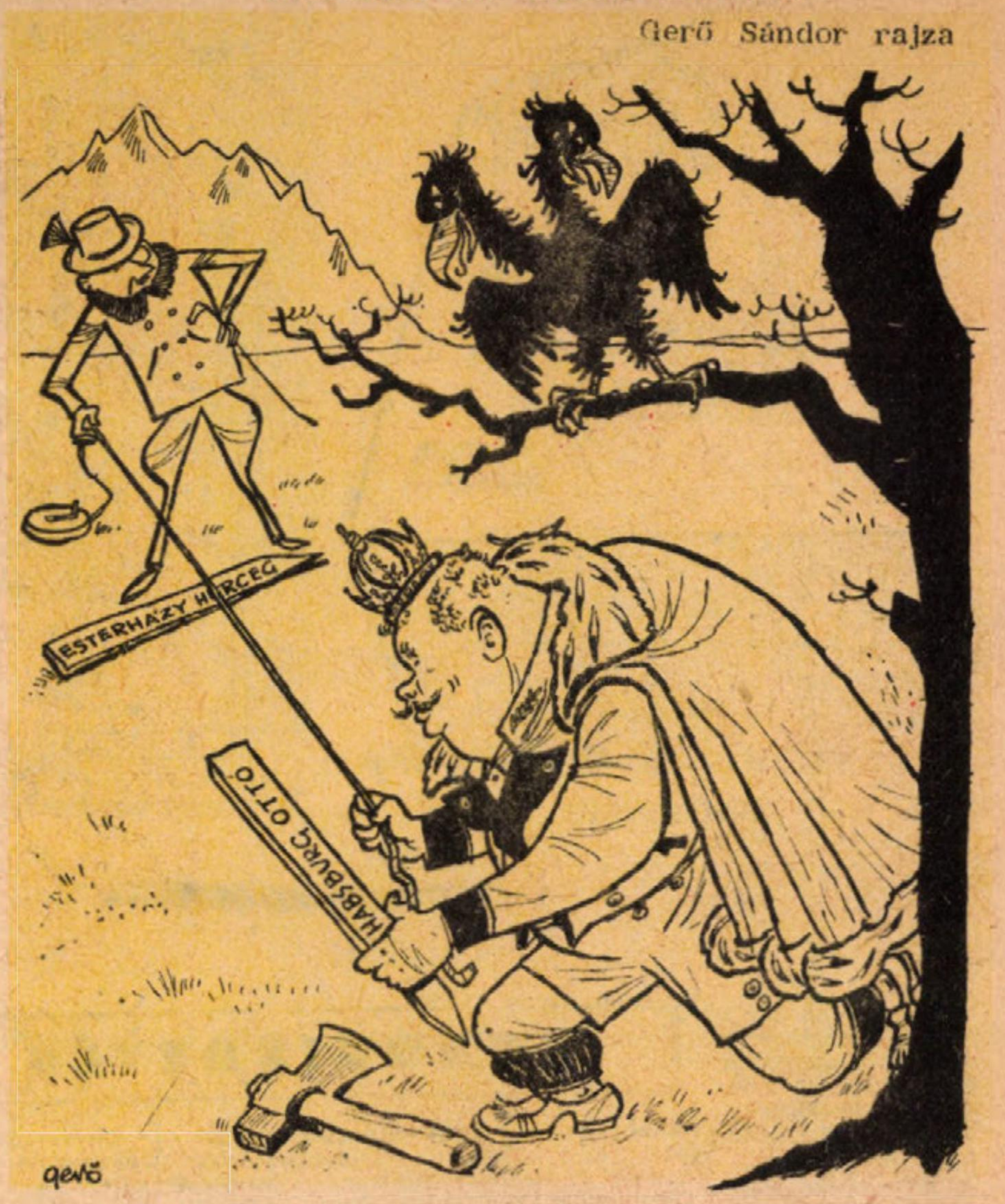

Ottó: Jól mérjük, hercegem, magunknak lesz!...

Naturalista művészet

Várnai György rajza

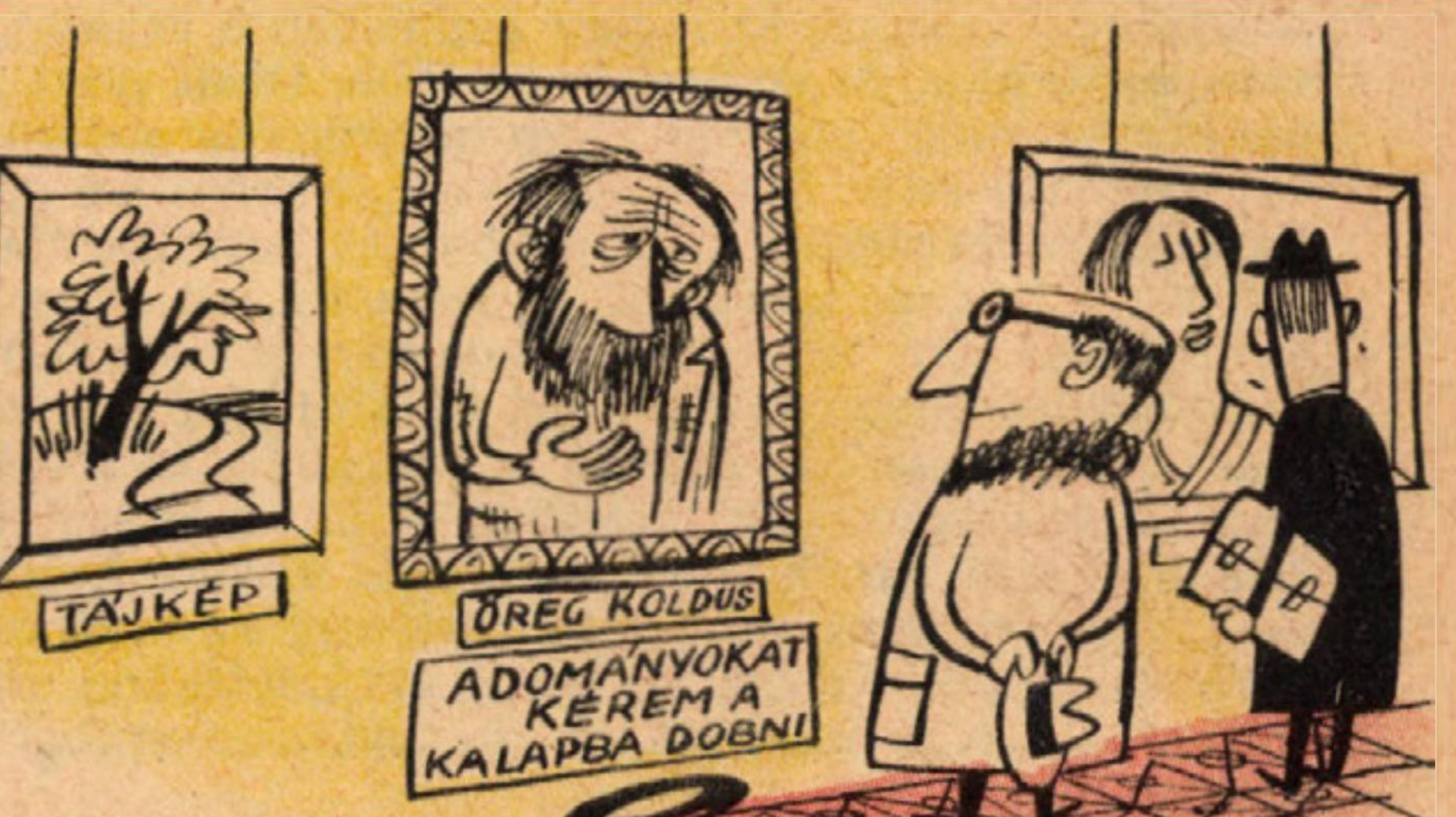
TÁJKÉP
ÖREG KOLDUS
ADOMÁNYOKAT KÉREM A KALAPBA DOBNI
várnai

A pótmama

Gerő Sándor rajza

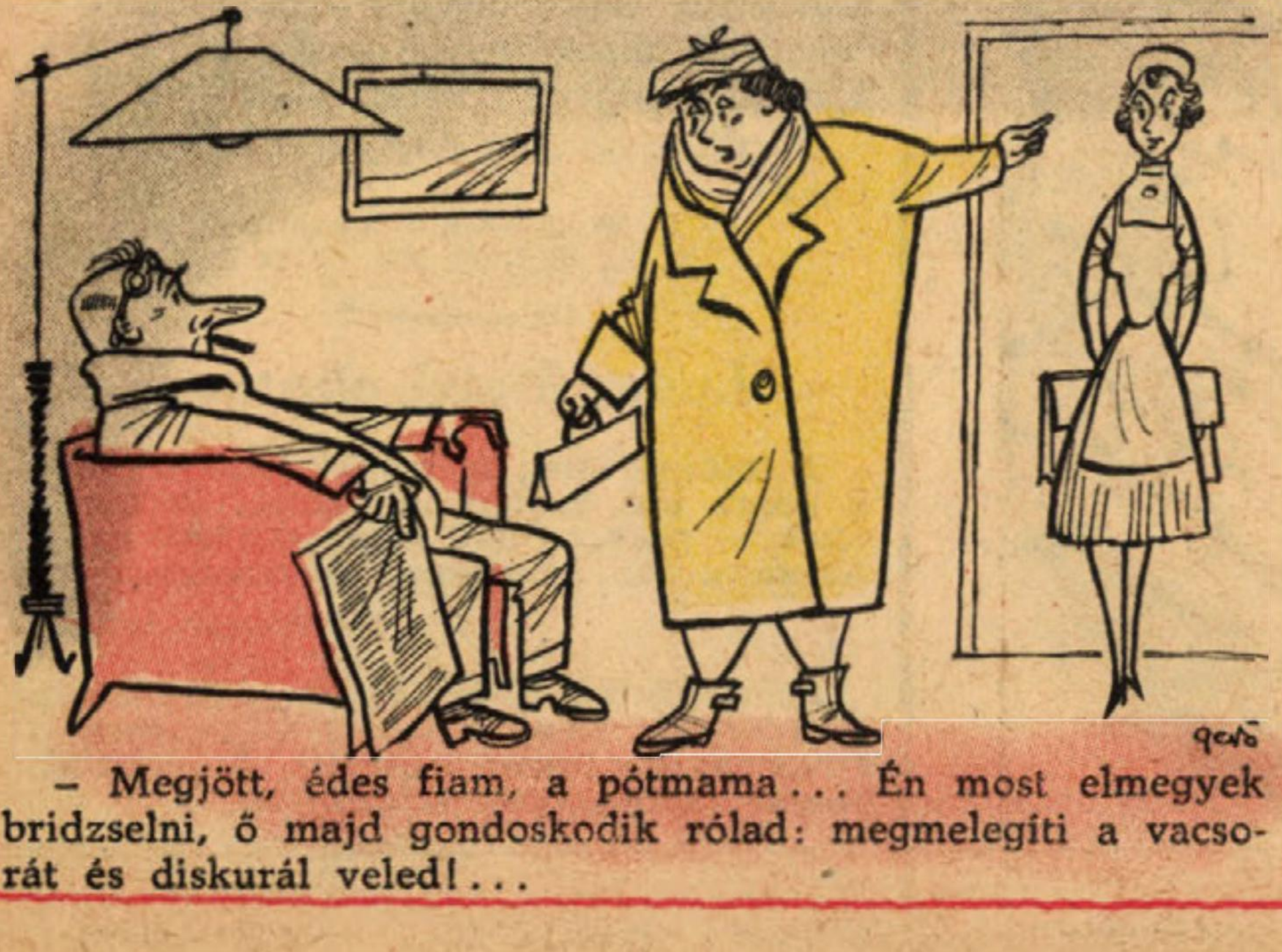

– Megjött, édes fiam, a pótmama... Én most elmegyek bridzselni, ő majd gondoskodik rólad: megmelegíti a vacsorát és diskurál veled!...

A középkorban így oldották volna meg...

Mészáros András rajza

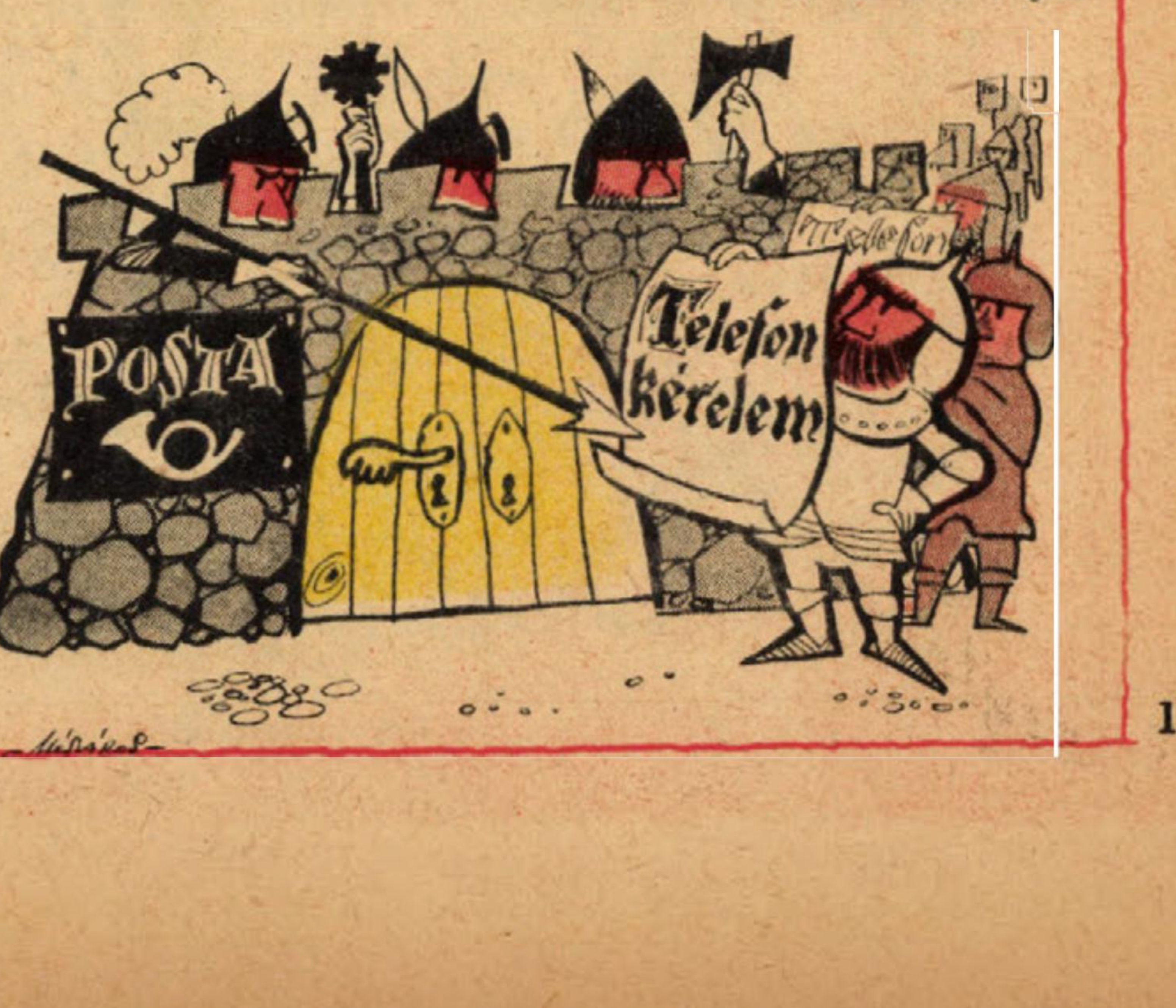

Kép a jövőből

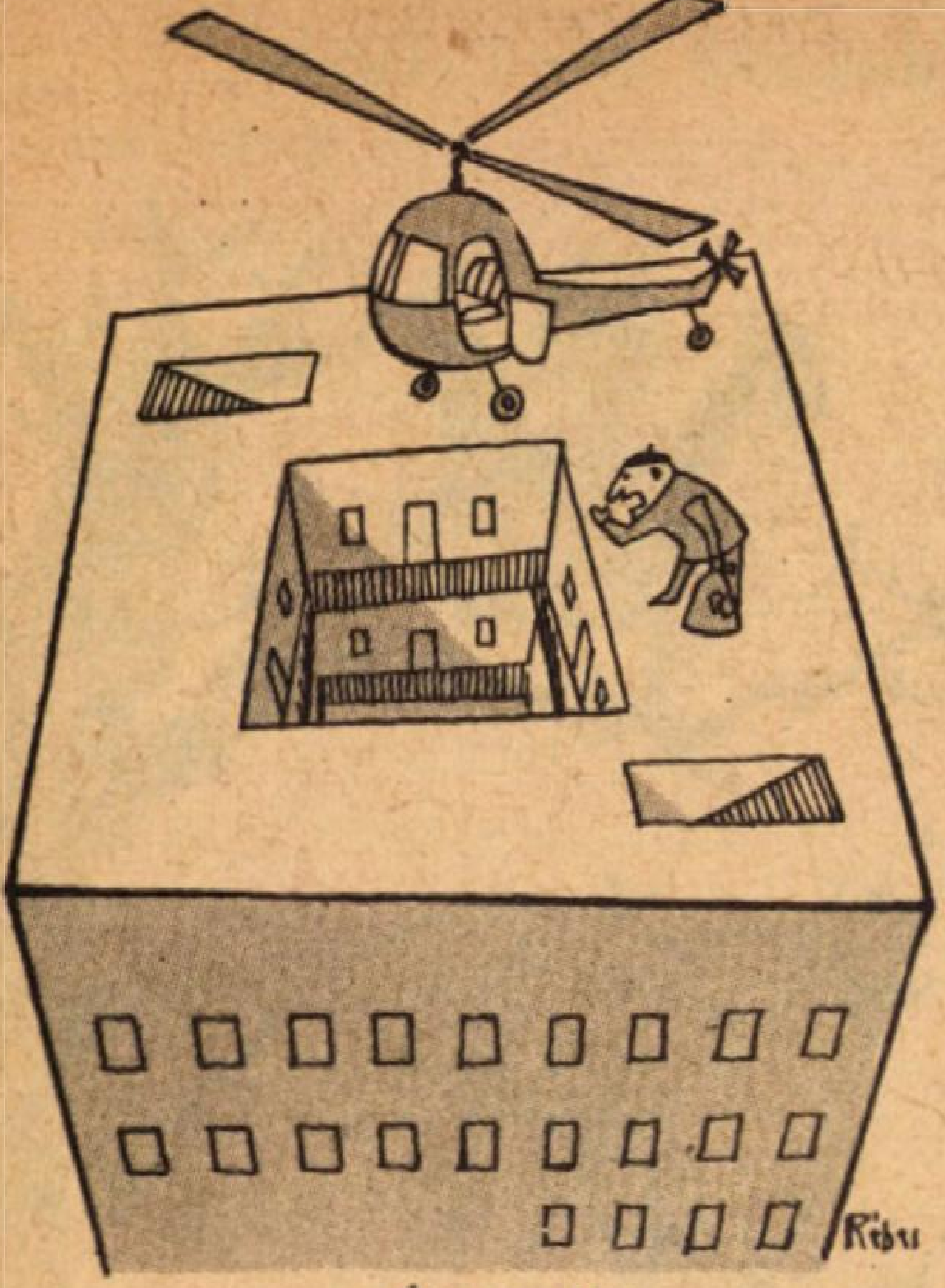

– Ószeres!!!

Meglepő tábla

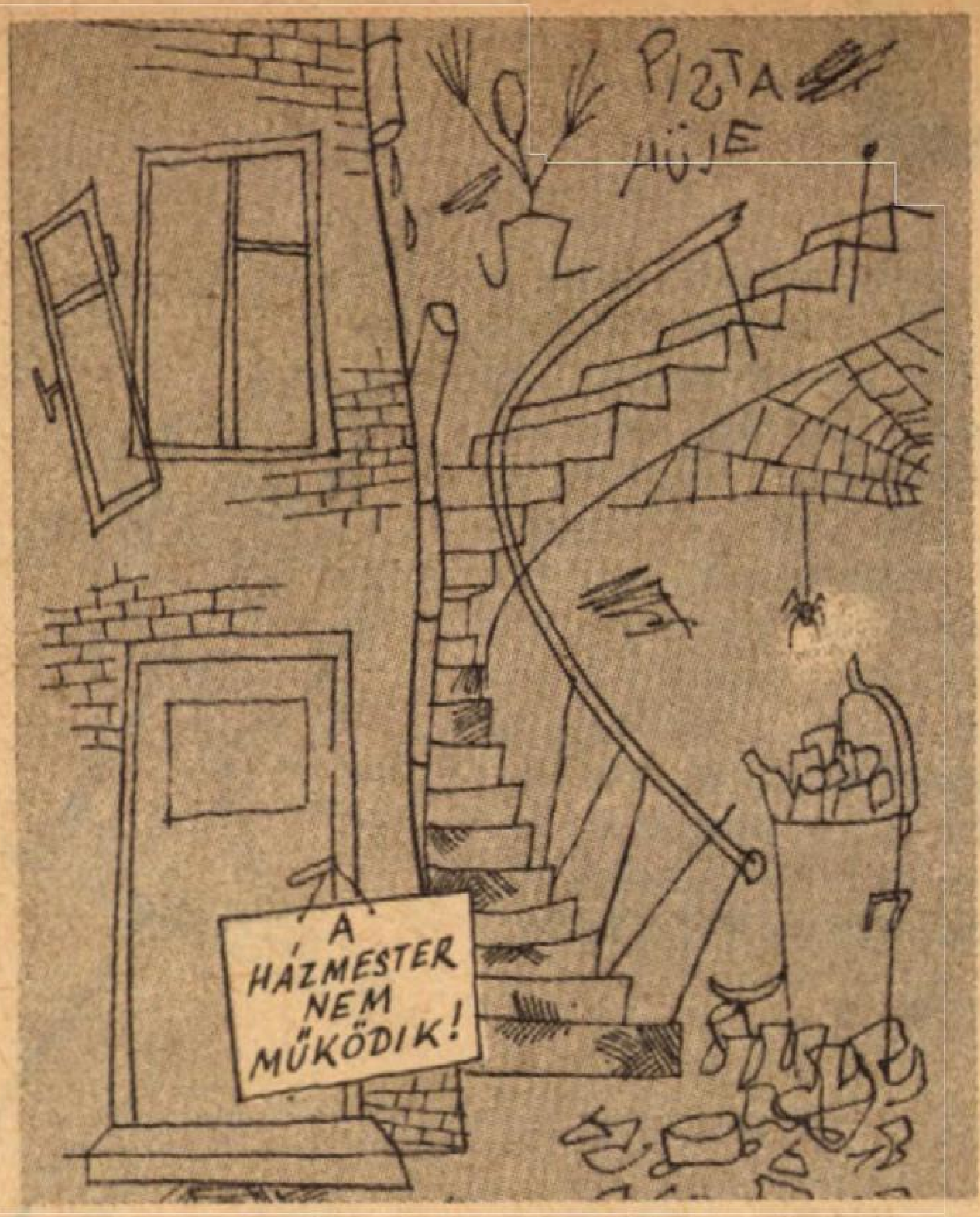

Személygépkocsi-vezetőt legalább 3 éves gyakorlattal felveszünk. Főv. Épületasztalosipari Vállalat, IX., Koppány u. 4.

A XVI. számú Autójavító Vállalat, Miskolc, Zsolcai kapu 9—11, azonnali belépéssel felvesz szakképzett autófénye-

APRÓHIRDETÉS

Gábor Áron Vasöntöde és Gépgyár állandó munkára keres villanyszerelő, marós, szerszámgéplakatos, esztergályos és bádogos szakmunkásokat. Jelentkezni lehet: Buda-

Műegyetemisták! Diplomatervezők! Rajzok, feladatok készítését, konzultációt vállal: Két fiatal gépészmérnök. Telefon: 141—870/122 7—3-ig.

Cseresznyefaháló rekamiéval, príma garnitúra, műszerasztal, 6 szem. ezüst evőeszköz. Telefon: 3—8 között, 112—247.

Uj világos háló igé-

Különleges
REKAMIÉK
fotelok, székek több havi fizetési könnyitéssel. Kárpitosnál, Bajcsy-Zsilinszky út 25. udvarban.

Modern, új, kétrészes 2.80 kombinált

Különbejáratú albérleti szoba kiadó

abszolút tisztességes, szerény, alacsony termetű, sovány, de kellemes külsejű, modorú és illatú, lehetőleg hús vagy csemege KÖZÉRT-ben dolgozó nő részére, ki reggel legkésőbb 5 órakor hagyja el a lakást és este legkorábbb, de egyben legkésőbb, tehát pont 22 órakor tér haza és napközben még véletlenül sem tartózkodik otthon, ha beteg pláne nem, de vasárnap sem, kinek nem volt se férje, se gyereke, se rokona, se barátja, se haragosa, se ismerőse, se holmija, de nem is lesz, ki nem tart se kutyát, se macskát, se papagájt, se aranyhalat, de egyéb tartható állatot sem, ki nem főz, nem mos és tisztálkodását valamint egyéb szükségletét házon kívül végzi el, ki nem dohányzik, nem horkol, nem köhög, nem beszél se mással se magában, ki saroknélküli gumicipőben vagy lábujjhegyen jár, sötétben is lát és szeret egészséges hideg szobában aludni, kinek rövid a haja és az sem hullik, kit nem érdekli és nem zavarja, ami körülötte történik, ki havonta pontosan fizet és évente legalább három hónapra kiküldetésben utazik.
Kérem a szíves válaszokat: „Láthatatlan ember” jeligére a kiadóhivatalba.

Fotónézés apróhirdetés után

Szűr-Szabó József rajza

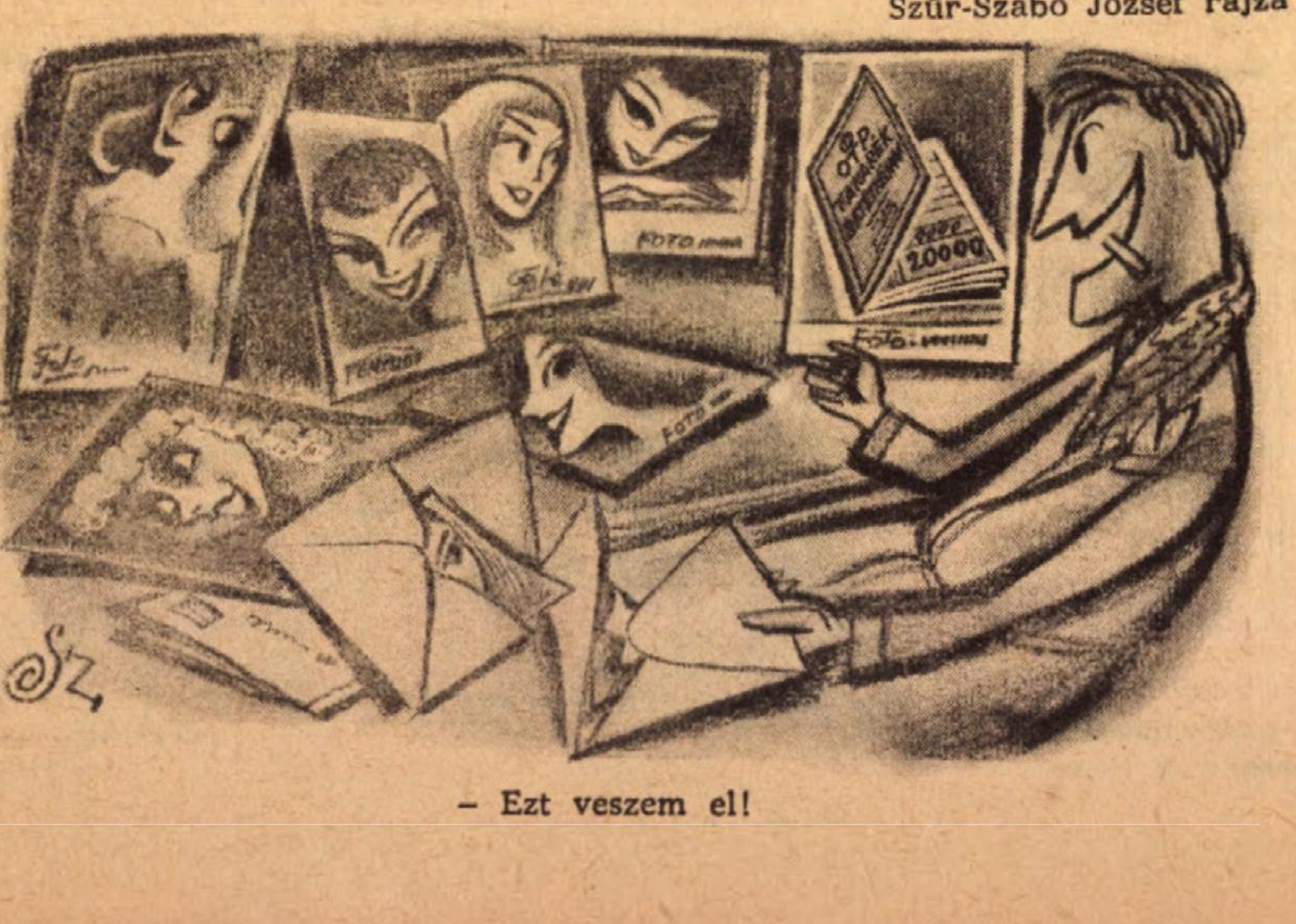

– Ezt veszem el!

Le a bürokráciával!

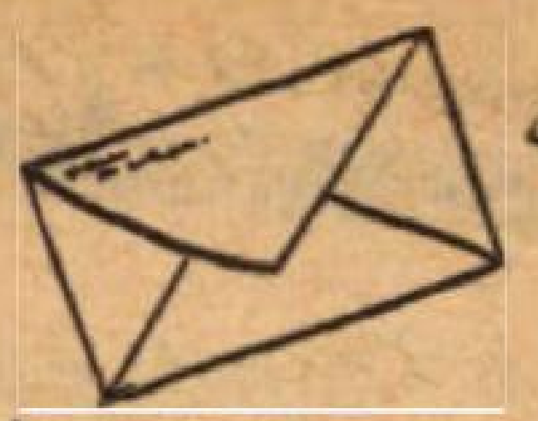

A HAMIS KUTYA

A magyar posta bravúrjai közismertek. Megtörtént, hogy kézbesítettek egy olyan levelet is, amelynek borítékjára mindössze annyi volt írva: „Szőke, magas nőnek a Karpfenstein utca elején”. A postás megtalálta a szőke, magas nőt. Más alkalommal dr. Egresinek küldtek levelet Budapestre, minden közelebbi cím nélkül. A postás kézbesítette.

Ennyit a posta bravúrjáról. Most pedig ugorjunk egy nagyot és idézzünk az olvasó emlékezetébe egy régi viccet, amely egy csöpp operettország hadseregéről szól, amely teljes létszámmal és teljes hadi felszereléssel gyakorlatra indult. A hős katonák azonban hirtelen megálltak. Amikor a parancsnok megkérdezte, hogy miért nem mennek tovább, a hadnagy így válaszolt:

— Nem lehet, mert egy híd elé érkeztünk és a hídfőnél egy nagy kutya áll.

Hogy mi az összefüggés a posta ügyessége és a régi vicc között? Semmi! De Tács Lajos tiszadadai olvasónk esete aktuálissá tette a fentebbi két bravúros levélkézbesítés történetének és a régi anekdotának felelevenítését. Tács Lajos ugyanis levelet írt Miskolc-Martintelepre fiának, akinek ugyancsak Tács Lajos a neve. A levelet visszakapta és azon egy „Kézbesítési előjegyzés” feliratú cédula fityegett ezzel a tintaceruzával írott szöveggel:

> *„Hamis kutya miatt a házat nem lehet megközelíteni.”*

A szöveg alatt a bátor Miskolc-martintelepi postás neve olvasható.

Tács Lajos tehát visszakapta a levelett és azóta Tiszadadán azon töprengenek, hogy miért fél a postás egy állandóan megkötött kutyától és ha már nem mer bemenni a címzetthez a kutya miatt, akkor miért nem dobja be a levelet a kerítés külső oldalán levő levelesládába?

sti

Csavaros önbosszantó

Van nekem két remek csavaros ceruzám. Az egyik a „Delta-Pix”, a másik pedig a „Mont Blanc”. Ez volna a becsületes nevük, de én csak önbosszantónak hívom őket, mert beléjük illő grafitot se égen, se padláson, sem az ÁPISZ-ban, sem pedig a BÉPISZ-ben nem sikerült felhajtanom. Örvendek, hogy árusítanak ilyen márkás ceruzákat, de miért nem gondoskodnak a hegyek pótlásáról is? – kérdi, mégpedig dühösen és joggal

Szerdahelyi Ferenc
V., Bajcsy Zs. út 54.

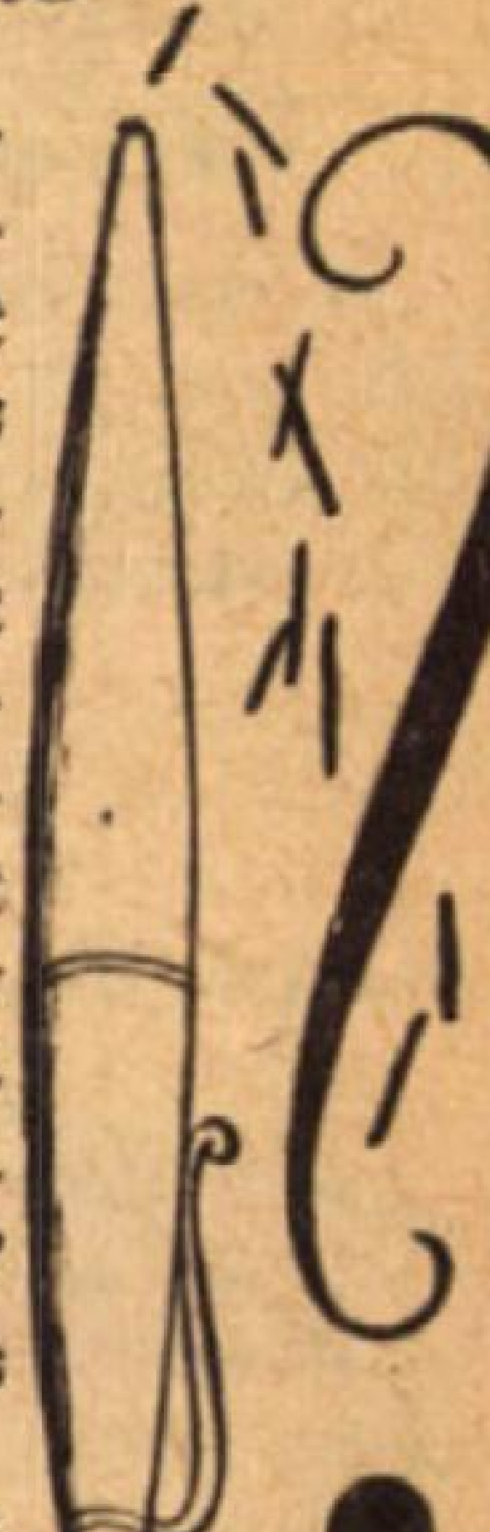

Ludas Matyi elintézte

A tetőcserepet, amelynek hiánya miatt a rossz idő beállta óta sokat szenvedtünk, a porszombati téglagyárban megkaptam. Az elintézést köszönöm.

Ifj. Gerencsér István
Nova

Arra kértük a Ludas Matyit, intézze el, hogy az 54-es villamos álljon meg a Fővárosi Kertészet előtt is. A megállóhelyet megkaptuk. Köszönjük.

A Fővárosi Kertészet dolgozói

Egy pénzhamisító VALLOMÁSA

Ez a hátborzongató történet úgy kezdődött, hogy a kisfiam kedves csicsergéssel hozzám fordult:

— Apa, kérek egy tízforintost.

— Mire kell fiacskám? — kérdeztem szigorúan és ezzel eleget tettem nevelői kötelességemnek.

— Azt a házifeladatot kaptuk, hogy rajzoljunk le egy tízforintost.

Miután tízforintos akadt nálam, nem haragudtam a rajztanárra. De micsoda szemrehányást kapott volna tőlem a jeles tanférfiú, ha százforintost rajzoltatott volna. Átnyújtottam a bankjegyet és a lurkó visszavonult alkotni. Másfélóra múlva pityergősen jelentkezett:

— Nem megy, apa! Segíts!

A családi életben mindennél fontosabb a tekintély. Egy apa semmire sem mondhatja, hogy nem tudom. Ha mégse értene valamihez, a leghelyesebb szigorú arccal felkiáltani: „Ebadta kölyke, mindent én csináljak helyetted! Végezd el magad”.

Kérkedés nélkül mondhatom, diák-koromban az osztály legjobb rajzolói közé tartoztam és így ezúttal örömmel vállaltam a megbízást. Remekül lemásolom a tízest és ezzel példaképpé magasztosulok a fiam előtt. Miközben a gyerek némi kárörömmel figyelt, gondosan húzogattam a vonalakat és a cikornyákat, cirkalmaztam az ellipsziseket és apró mütyüröket, majd igyekeztem Petőfi Sándor képmását is hűségesen visszaadni. Minden számjegyet, aláírást és szöveget pontosan utánoztam, szinte fenyegető stílusban írtam a figyelmeztetést: „A bankjegyhamisítást a törvény bünteti”,

Órákig tartó munkám végeztével, a bankjegyet a zsebembe raktam, a fiam a táskájába tette az utánzatot (láttam rajta, fordítva jobb szerette volna) és elrobogott az iskola délutáni műszakába. Én pedig a jól elvégzett feladat jutalmául ledőltem a pamlagra egy kis szundizásra.

Egyszerre csak két ismeretlen fiatal férfit pillantottam meg. Sokat járok moziba, rögtön rájuk ismertem: detektívek voltak.

— Kövessen, kövessen — ismételte az egyik a klasszikus felszólítást.

És amint illik, kabátjának hajtókája alatt megmutatta hatósági jelvényét.

— De uraim, én nem csináltam semmit — rémüldöztem.

Ezen nem lepődtek meg, hiszen minden előállított ezt szokta mondani.

Bevittek a főkapitányságra. Egy rendőrtiszt rögtön áttért a tárgyra.

— Úgy, tehát ön pénzhamisítással foglalkozik

— De kérem!

— Íme a bűnjel!

Elémtette a tízforintost, amit keserves kínok között rajzolgattam.

— De kérem, a kisfiam — hebegtem.

— A kisfia mindent bevallott. Ő is őrizetben van. Ezzel a tízforintossal csokoládét vásárolt a Csemegében. A gyakorlott pénztárosnő észrevette a hamisítást, amely a maga nemében tökéletes . . .

Minden bánatom mellett egy kis elégtételt éreztem. Jól esik a szakember elismerése, aki méltányolja grafikai tehetségemet.

— Vigyék — mondta a tiszt és egyszerre zuhanást éreztem.

Otthon feküdtem a pamlagon, mély álomból révedezve. Előttem állt a kisfiam könnyes szemmel. Most tért haza az iskolából — na, én jól elaludtam!

— Mi baj, kisfiam?

Sírásra fakadt:

— Rossz osztályzatot kaptam rajzból. A tanár úr azt mondta, hogy a tízforintos inkább hasonlít lottószelvényre vagy zálogcédulára, mint tízforintosra.

Vegyes érzelmekkel fogadtam a fordulatot. Örültem, hogy szabad vagyok, véget ért a lidérces álom, de fájt nekem a rajztanár lesújtó kritikája. Aztán megvigasztalódtam: egy bűnügyi rendőrtiszt mégis csak jobban ért a bankjegyhamisításhoz, mint egy pedagógus.

—ius

MINDENFÉLE

Van élelmes vállalkozó, aki zarándokló helyeken fejre való hamut árul.

*

Aki tiszta, annak nincs szükség mosdásra. Így gondolkozik az az ember, aki olyan tökéletesnek hiszi magát, hogy nem tartja szükségesnek jócselekedetekkel megnyugtatni a lelkiismeretét.

*

Mondd meg, hogy mitől félsz, és megmondom, ki vagy!

*

Derűre vágynak az emberek. De kinevetni jobban szeretnek, mint nevetni.

*

Mint központi fűtéses lakással rendelkező ember, én is szeretném, ha vége lenne a hidegháborúnak.

F. L.

Tél a paradicsomban

Toncz Tibor rajza

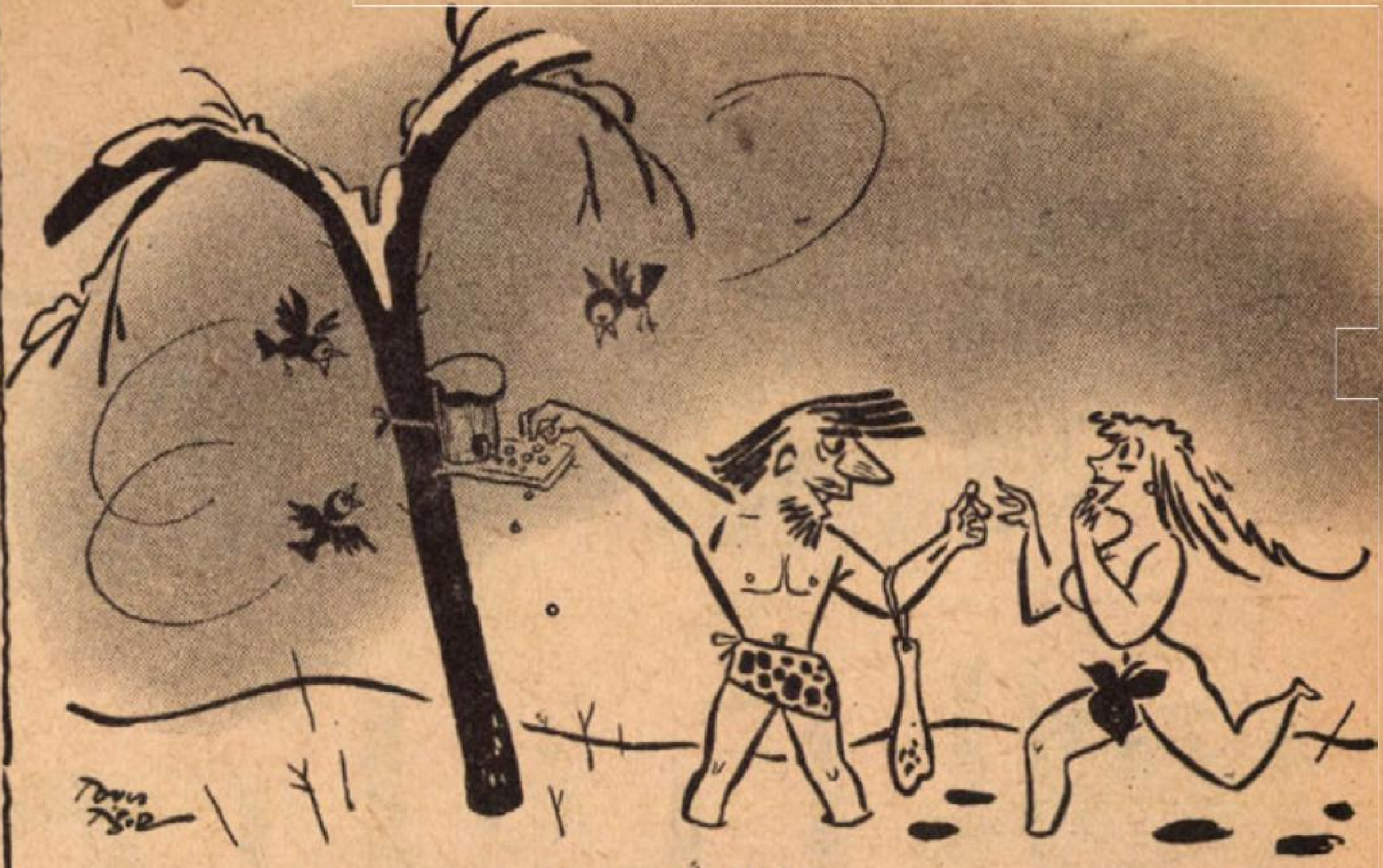

– Nesze, Évikém . . .

Út a csillagokhoz

Vasvári Anna rajza

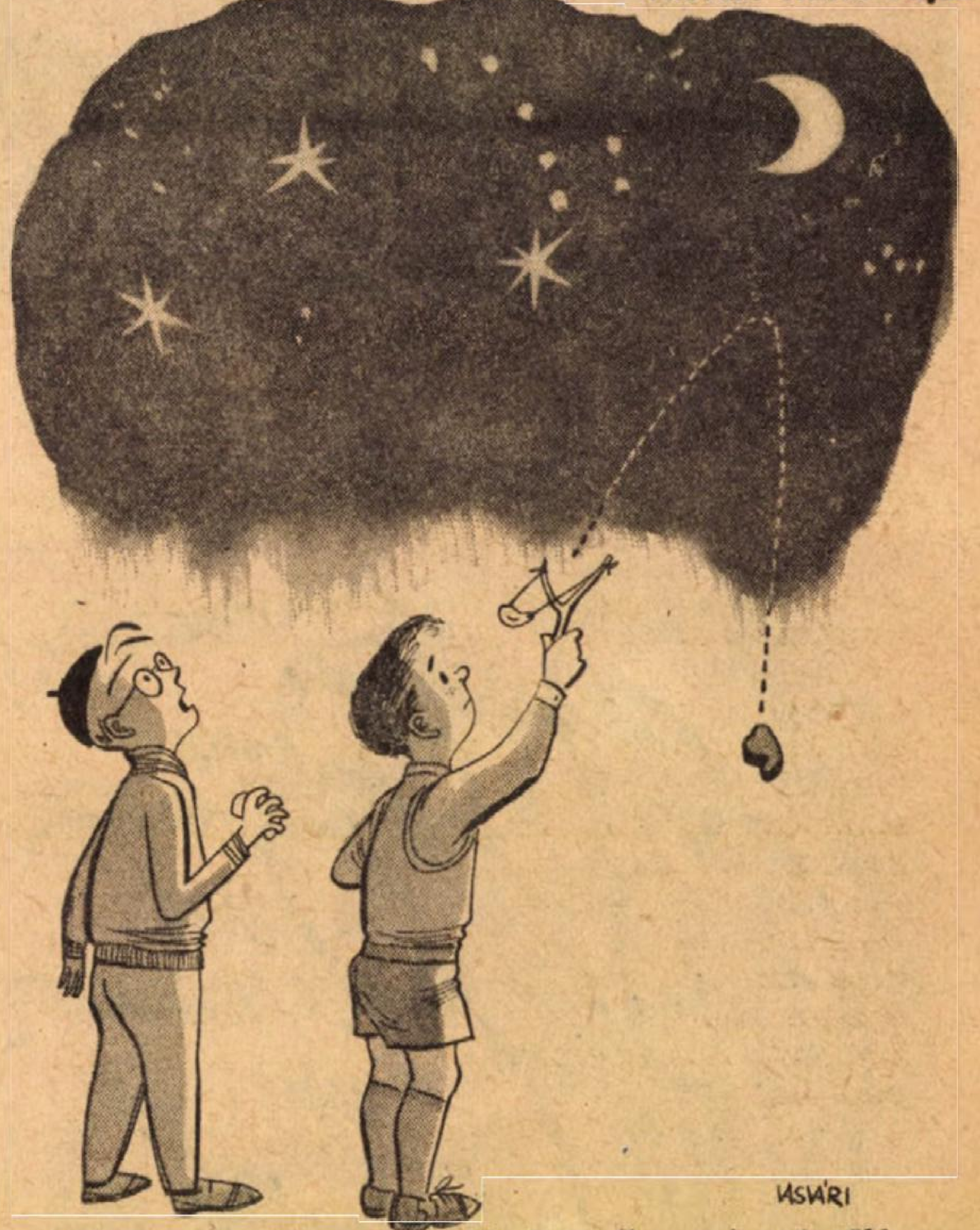

– Hol van ez még a második kozmikus sebességtől! . . .

Reklám

Réber László rajza

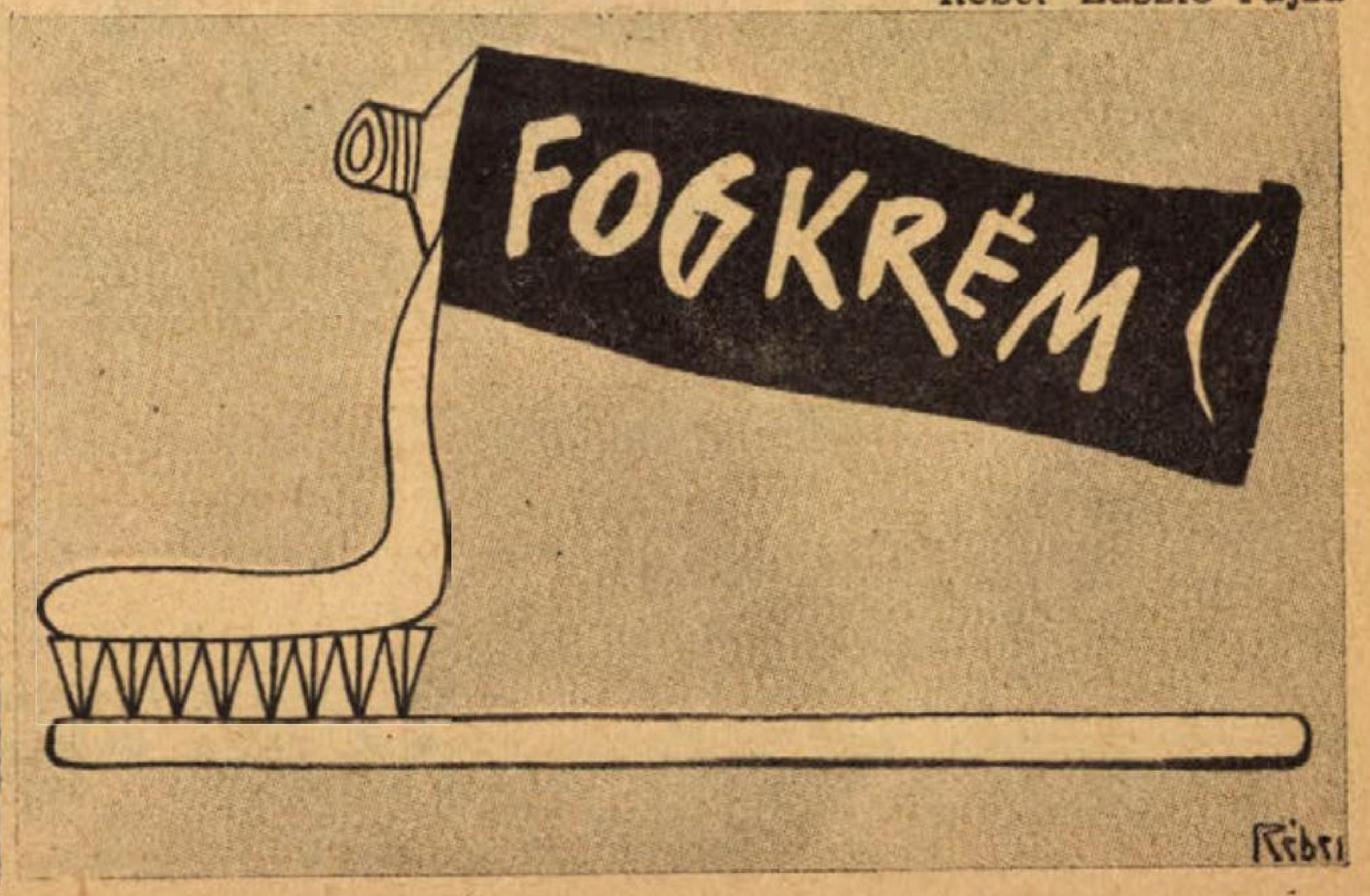

Kínai tájképek

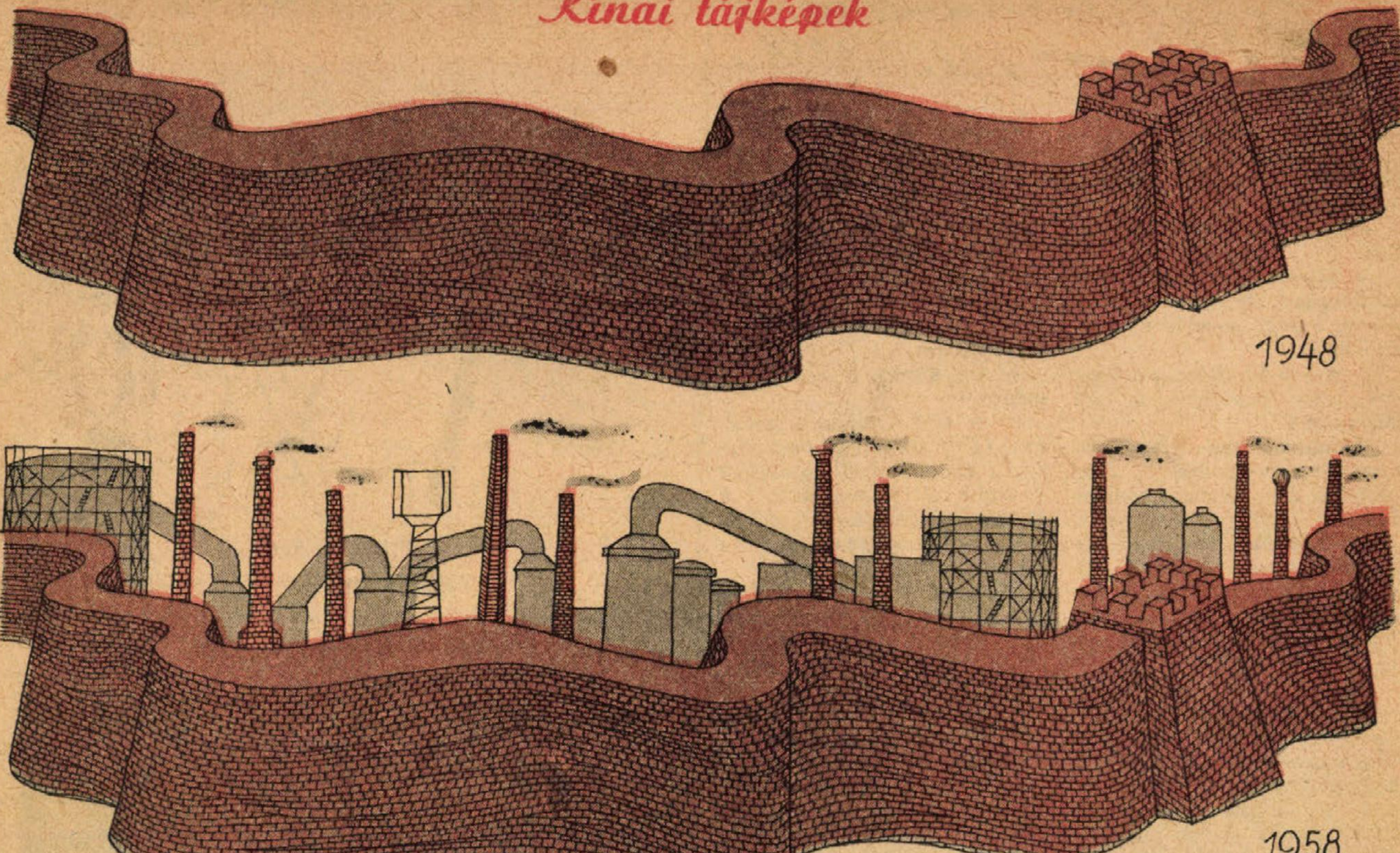

Kaján Tibor rajza

A független Irán

Toncz Tibor rajza

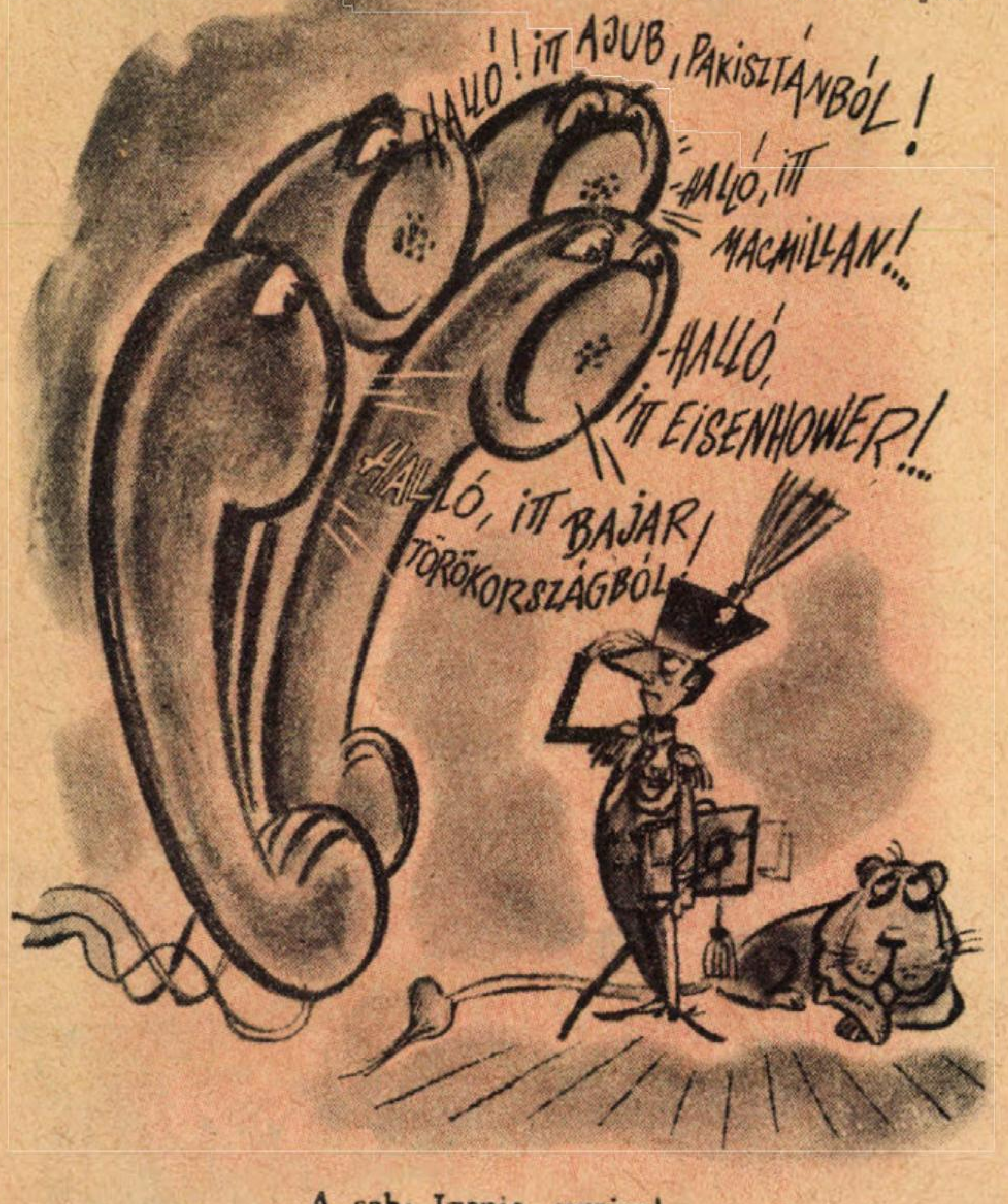
HALLÓ! ITT AJUB, PAKISZTÁNBÓL!
-HALLÓ, ITT MACMILLAN!...
-HALLÓ, ITT EISENHOWER!...
HALLÓ, ITT BAJAR, TÖRÖKORSZÁGBÓL

A sah: Igenis, uraim!

Az üzletfél dilemmája

Erdei Sándor rajza

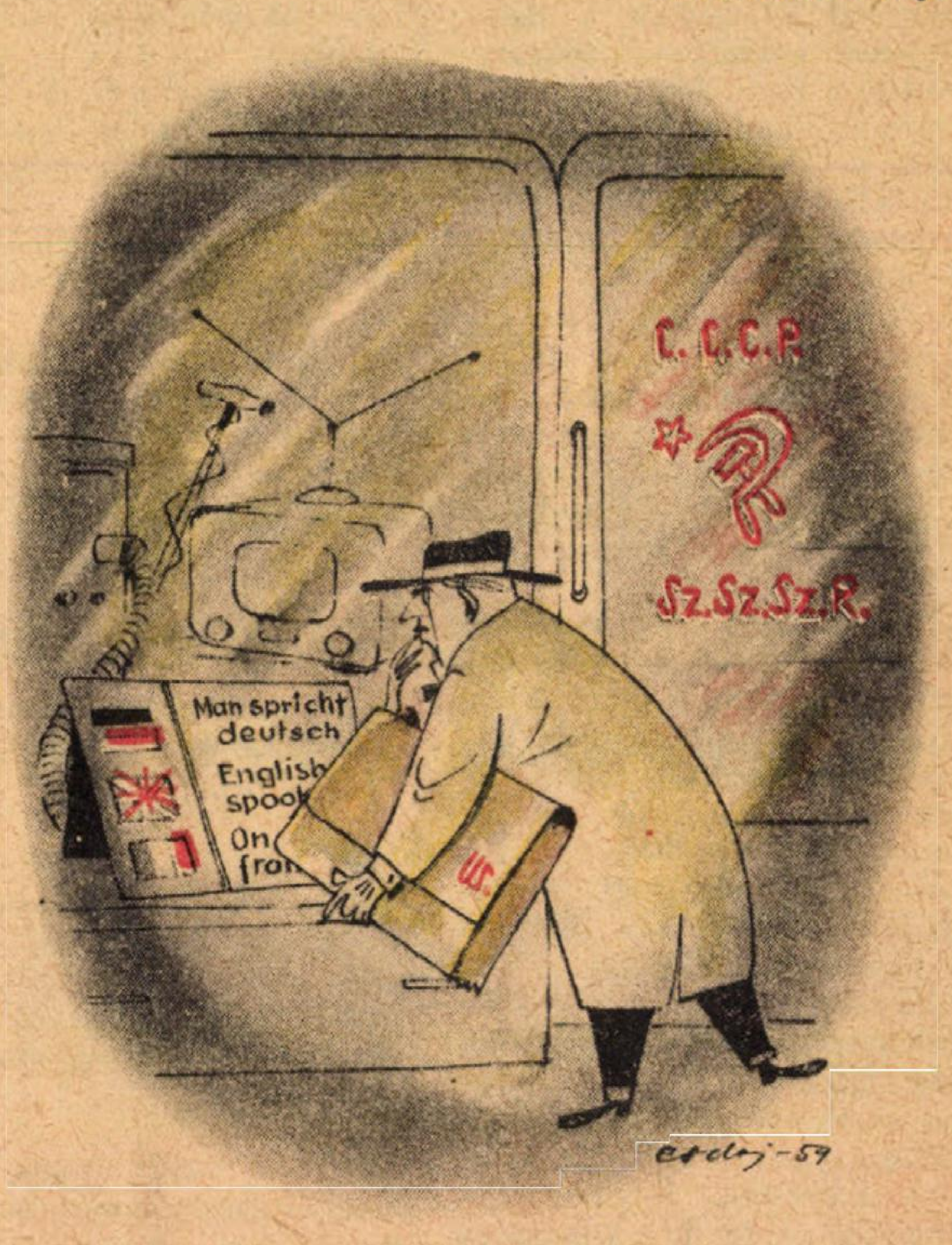
C.C.C.P.
Sz.Sz.Sz.R.
Man spricht deutsch
English spoo
On fran
US.

– Lehet, hogy megértenénk egymást?

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.